

Giới thiệu Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta

Truyện Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta của tác giả Thù Thiên nói về một chuyện tình khá mùi mẫn. Đầu tiên là trở thành bạn bè, nhanh chóng phát triển trở thành quan hệ thân mật.

Cho dù cô đã quên tình yêu say đắm của bọn họ ở kiếp trước, nghi ngờ mình chỉ là người thay thế. Lại còn phải đối mặt với sự ngăn cấm của gia đình hai bên, cũng không thể thoát khỏi tất cả rắc rối. Anh chắc chắn rằng cô là người duy nhất mà anh yêu, nên tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay. Lại một lần nữa trở thành người bảo vệ cho cô, không để cho cô chịu bất cứ thương tổn nào....

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chuyện xưa bắt đầu

Edit: Hân Già

Bắc Huyền quốc là một quốc gia mạnh mẽ và giàu có ở phương Bắc, từ khi dựng nước tới nay, theo Phật giáo, vua và dân đều lấy việc xây dựng chùa chiền, xây bảo tháp và nuôi dưỡng các nhà sư là vinh dự, thậm chí Hoàng Đế còn xây dựng cả trường dạy Phật giáo cho hoàng thất, đào tạo sư thầy và thầy pháp, nhưng sư thầy và thầy pháp đều phải qua khảo nghiệm để làm quốc sư.

Phương pháp tu hành đều do các quốc sư khác nhau dạy, dưới quốc sư có mười tám hộ pháp sư, chịu trách nhiệm cầu phúc và làm các loại nghi thức cho quốc gia, rất được các đời Hoàng Đế tín nhiệm.

Nguyên nhân chính là vì Hoàng đế Bắc Huyền quốc có nhiều đóng góp đối với Phật giáo, cho nên phúc đức vô biên, giúp Bắc Huyền quốc có được loài hoa quý hiếm nhất làm quốc hoa là hoa Ưu Đàm Bà La.

Hoa Ưu Đàm Bà La là bông hoa của Phật giáo, đây là một loài hoa của Trời, trên thế gian không có, Đức Chuyển Luân Thánh Vương xuất hiện nơi thế giới con người, loài hoa này sẽ xuất hiện nhờ đại đức và đại ân của Ngài, ba ngàn năm mới xuất hiện một lần, hoa có hình tròn, giống như trắng tròn, đường kính chỉ có 1cm, màu trắng sữa, có bông màu xanh tươi, tỏa ra một mùi thơm ngát. Trong truyền thuyết, hoa này xanh trắng không tục điểm, cũng tỏa ra mùi thơm.

Lý Thừa Đức là Hoàng Đế thứ sáu của Bắc Huyền quốc, khi mới đăng cơ, liền nạp Tân Dao Quang là hoàng hậu, hai người là thanh mai trúc mã, tình cảm sâu đậm, thêm vào đó là lời phán của hai vị quốc sư, số mệnh an bài nàng có mệnh phượng hoàng, tất nhiên là sẽ giúp đỡ rất nhiều cho vận mệnh của Bắc Huyền quốc.

Đặc biệt, Tân Dao Quang là một nữ tử cực kỳ tốt bụng, có lòng dạ từ bi, rất hợp với Phật giáo chỉ truyền dạy sự từ bi và lòng lương thiện, rất được hai vị quốc sư tôn kính, bách tính yêu thích, nàng là một vị Hoàng hậu rất được lòng dân, cũng thuận theo mệnh trời.

Đáng tiếc, hiện tại ở trong điện nguy nga tráng lệ đặc biệt dùng để cúng bái Phật và tu hành tràn ngập không khí đau thương, trên người Lý Thừa Đức mặc một bộ long bào vàng óng, trong ngực đang ôm hoàng hậu Tân Dao Quang, trên người hai người đều nhuốm đỏ màu máu.

Hai mắt của hân ứng hồng, vẻ mặt đầy đau buồn, không ngừng lẩm bẩm, “Dao Quang, nàng sẽ không sao..... Chắc chắn sẽ không sao..... Ta sẽ không để cho nàng có việc gì.....”

“Thừa Đức, thiếp..... Thiếp không muốn rời xa người, nhưng nhìn thấy người bình an vô sự, thiếp không hối hận.....Chỉ mong kiếp sau, chúng ta lại nối tiếp duyên.....” Nàng thâm tình nhìn hân lần cuối cùng, hai mắt chậm rãi nhắm lại, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, trên mặt đầy thần sắc đau buồn.

“Ta không muốn hứa hẹn kiếp sau cùng với nàng, chỉ cần kiếp này được sống cùng với nàng..... Dao Quang, cố gắng chống đỡ vì ta.....”

Dung nhan kiều diễm của Tân Dao Quang giờ khắc này không có chút hồng hào, từ lâu đã không còn hơi thở, căn bản là không có cách trả lời hân.

Lý Thừa Đức hoàn toàn mặc kệ, tiếp tục kêu gào, “Dao Quang, van cầu nàng, nàng đừng rời bỏ ta.....”

Nam nhân không phải không rơi lệ, chỉ là chưa tới lúc đau lòng thôi, giờ khắc này hân đau khổ bởi vì mất đi nữ nhân mình yêu mến nhất.

Hân thế nào cũng không nghĩ đến, bằng hữu mà hân tín nhiệm nhất kiêm đại thần tâm phúc bên hân sẽ vì ngôi vị hoàng đế và Dao Quang mà ám sát hân, Dao Quang lúc đó đang đứng ở bên cạnh hân, vừa nhìn thấy ánh đao lóe lên, lập tức đứng chắn trước mặt hân, một đao trí mạng này đâm thẳng vào bụng của nàng, làm cho máu chảy ồ ạt, cũng làm hân tan nát cõi lòng, khó có thể chịu đựng.

Tuy rằng rất nhanh nhẹn tặc cùng với đồng bọn của hân sẽ bị thị vệ trong hoàng cung bắt giữ, nhưng dù thế nào cũng sẽ không thể nào cứu vãn được tính mạng của Dao Quang, nhìn nàng ngã xuống ở trước mặt của hân, nhìn máu tươi của nàng dính trên áo bào của hân, hân như thế nào cũng không lau đi được, khiến cho hân càng điên cuồng hơn.

Quốc sư Gia Quang với quốc sư Ân Huệ đứng ở đằng sau đế hậu, nhìn Hoàng Đế luôn luôn bình tĩnh lại đau buồn vì hoàng hậu hoàng thế, cũng không khỏi cảm thấy buồn bã.

“Hoàng thượng, xin người nín bi thương, hoàng hậu nếu có linh, cũng sẽ không muốn thấy người đau đớn khổ sở vì nàng như vậy, kính xin người vì thiên hạ bách tính mà bảo trọng long thể.”

“Câm miệng! Câm miệng ngay cho trẫm! Hoàng hậu của trẫm vẫn đang ở bên cạnh trẫm, nàng không chết, nàng còn sống, nàng đã đồng ý với trẫm, vì trẫm sinh con đường cái, muốn cùng trẫm chậm rãi già đi, nàng sẽ không rời bỏ trẫm như vậy..... Chắc chắn sẽ không!” Lý Thừa Đức kích động không thôi.

Gia Quang quốc sư nhìn Ân Huệ quốc sư một chút, gật gật đầu đầu với hần, lại mở miệng, “Không sai, kiếp nạn này vốn nên do hoàng thượng phải chịu, tuy không chết, nhưng sẽ trọng thương, quốc gia cũng sẽ phải trải qua một thời kỳ bất ổn rồi ren, hôm nay hoàng hậu chịu thay hoàng thượng kiếp nạn này, để hoàng thượng bình an vô sự, cũng giúp cho quốc gia bách tính khỏi bị cực khổ, vì vậy phải đánh đổi mạng sống cũng coi như đáng giá. Nhưng nguyên nhân chính cũng là do hoàng hậu tình thâm ý nặng, phúc đức lâu dài, vì vậy thần có thể cầu Phật từ bi, giúp hoàng hậu một chút, để hoàng hậu có thể hoàn thành tâm nguyện trước khi chết của mình.”

“Trẫm không muốn kiếp sau hẹn ước cái gì, chỉ cần kiếp này không hối hận, cùng hoàng hậu sớm sớm chiều chiều, gắn bó tương thân.” Lý Thừa Đức ôm chặt nữ nhân yêu mến vào trong lồng ngực, giọng nói đầy nghẹn ngào.

Gia Quang quốc sư không nhìn được cay cay mũi, nhưng chỉ có thể thở dài thật sâu, “Hoàng thượng, yêu cầu của người, thần thực sự không thể giúp được, người nếu có thể tiếp nhận được việc hoàng hậu đã mất, như vậy thần cùng Ân Huệ nhất định dùng hết khả năng để có thể tiếp tục duyên phận giữa người và hoàng hậu.”

Lý Thừa Đức hoàn toàn không có cách nào có thể tiếp nhận được, thấp giọng quát: “Đấy không phải là điều trẫm muốn! Trẫm muốn kiếp này được cùng với hoàng hậu ngày ngày đêm đêm, sớm chiều làm bạn.”

“Hoàng thượng, Phật luận nhân quả, không sáng lập các phép thần thông, cũng không phải là Phật không thần thông mà là để nhân quả báo ứng! Đã làm việc xấu, sẽ phải nhận quả báo, nhưng mà hoàng hậu là thuận theo nhân quả, từ bi là căn bản của đạo Phật, do đó lòng từ bi to lớn của hoàng hậu sẽ thành phúc của quốc gia, thế nên dựa vào tấm lòng thiện lương của nàng Phật sẽ phá lệ mà giúp cho nàng, mong rằng hoàng thượng có thể cố gắng quý trọng nhân duyên kiếp sau của hai người.”

“Đúng đấy! Hoàng thượng, người chết rồi không thể sống lại được, chúng thần không thể nào phá vỡ quy luật sinh lão bệnh tử của đời được, nhưng mà bởi vì lần này hoàng hậu vì hoàng thượng và đất nước mà gặp nạn, nên chúng thần có thể vì nàng mà cầu xin, thỉnh cầu nối nhân duyên kiếp sau với hoàng thượng, mới là đúng với đạo lý.” Quốc sư Ân Huệ thành khẩn nói.

Viễn mắt Lý Thừa Đức tràn đầy nước mắt, về mặt hết sức đấu tranh và đau đớn, về tình cảm, hần không thể nào tiếp nhận được chuyện như thế, trên lý trí, hần lại biết đây đã là kết cục tốt nhất rồi, hít sâu một hơi, như là đang ra một quyết định nào đó, cuối cùng cũng đồng ý, “Được, trẫm chấp nhận lời nói của các người, cũng đồng ý chấp nhận việc hoàng hậu đã rời đi, nhưng mà các người lấy gì để bảo đảm rằng ước hẹn kiếp sau chúng ta thật sự có thể thành hiện thực?”

“Bây giờ chúng thần sẽ lập tức bước vào ma trận, giúp hoàng thượng và hoàng hậu tìm phương pháp, để cho kiếp sau ở sau lưng của hai người sẽ hiện ra một đóa hoa Ưu Đàm Bà La, đến lúc đó hoàng thượng chỉ cần dùng đóa hoa này để làm chứng cứ quen biết là được.” Quốc sư Ân Huệ trầm ổn nói.

“Cái kia.....Nếu chúng ta đầu thai chuyển thế, không có ký ức, làm sao mà nhờ cái bớt này mà tìm thấy nhau?” Lý Thừa Đức hơi nghi hoặc một chút hỏi.

“Chuyện này dĩ nhiên là phải nhờ vào hoàng thượng.” Quốc sư Ân Huệ bỗng nhiên lộ ra nụ cười ý vị thâm trường làm cho lời nói đầy ý tứ sâu xa.

Lý Thừa Đức không nhìn được liếc mắt nhìn hần, “Có cái gì cần nói thì cứ việc nói thẳng ra đi!”

“Sau khi tuần táng cho hoàng hậu xong, hoàng thượng ngoài việc duy trì giang sơn xã tắc, người còn phải tu hành cùng với chúng thần, như vậy mới có thể tránh được luân hồi, giữ lại được trí nhớ của kiếp này.” Quốc sư Ân Huệ nói không chút nào giấu diếm.

“Tuyệt đối không thành vấn đề.” Nhìn nữ nhân trong ngực mình yêu mến đã lạnh lẽo từ lâu, trái tim Lý Thừa Đức vô cùng kiên định, âm thầm thề, coi như khi đến kiếp sau, bất luận phải trả giá bao nhiêu, hần đều sẽ tìm nàng, cùng nàng nối tiếp tình duyên của kiếp này.

Dao Quang, chờ ta, rất nhanh ta sẽ tìm được nàng!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1:

Edit: Hân Gia

Cơ thể nam tính cường tráng, rắn chắc, cao to nằm ở trên giường lớn, để trần nửa người trên, từ eo trở xuống thì lấy chăn tơ tằm màu đen che lên, khuôn mặt anh tuấn góc cạnh mang theo những đường nét kiên cường bởi vì ngủ say mà thả lỏng, tóc đen bóng loáng rối tung ở trên gối, lông mày nhú chặt lại.

Một lát sau, anh mở hai mắt ra, toát ra ánh sáng tinh nhuệ, nhanh chóng lấy lại tỉnh táo, chỉ là đau thương ẩn giấu có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lý Thừa Đức..... Không! Phải nói, thân phận bây giờ của anh là Cảnh Quân Uy, người của thế kỷ hai mươi mốt, từ ba năm trước sau khi Cảnh Quân Uy trải qua một cuộc tai nạn giao thông, đã rơi vào hôn mê, lúc đó linh hồn của anh từ ngàn năm trước liền tiến vào trong cơ thể hân, trở thành chủ nhân của thân thể này.

Hân hiểu rõ thân phận của Cảnh Quân Uy rất nhanh, sử dụng tất cả tài năng mình có, thích ứng với toàn bộ thể giới này, ba năm qua, hân không chỉ biến Cảnh Quân Uy từ một doanh nhân mới nổi ở giới tài chính thành bá chủ của nơi đây, mà còn lên kế hoạch mở rộng sự nghiệp của tập đoàn Cảnh thị trên khắp các hệ thống kinh doanh khác.

Anh sử dụng quy tắc kinh doanh hiện tại của Cảnh thị cùng các mối quan hệ, lấy danh nghĩa cá nhân, lặn lội mở rộng tài sản, không kiêng nể gì mà thu mua xí nghiệp Âu Mỹ, trở thành nhà đầu tư lớn ở khu vực này.

Hiện tại anh đang cố gắng vào việc xây dựng sự nghiệp, tuy nhiên tất cả chỉ là việc trước khi tìm thấy Dao Quang, dùng để bù vào trái tim đang trống rỗng cùng như giết thời gian, để tránh việc bản thân bởi vì quá nhớ cô mà mong ngóng cô đến điên cuồng.

Vừa nãy anh lại mơ tới ngàn năm trước khi còn làm Hoàng Đế ở Bắc Huyền quốc, thời gian hạnh phúc khi còn ở cùng Dao Quang, tất nhiên, anh cũng không thể nào quên được thời điểm Dao Quang trút hơi thở cuối cùng ở trong ngực anh.

Không lâu sau khi anh tỉnh lại, sau lưng lập tức hiện ra một đóa hoa Ưu Đàm Bà La đang nở rộ, mà anh cũng vẫn chưa quên lời hứa giữa anh và Dao Quang.

Từ sau khi anh chết, linh hồn vẫn quanh quẩn trong hoàng cung của Bắc Huyền quốc nhìn triều đình hưng thịnh rồi diệt vong, cuối cùng lại đi theo quốc sư Gia Quang sớm đã thành tiên sau khi chết, mãi đến khi cơ duyên giữa anh và Dao Quang đã đến, quốc sư Gia Quang liền đưa hồn phách của anh vào trong thân thể đã ba mươi lăm tuổi của Cảnh Quân Uy, người đàn ông này không chỉ có bề ngoài xuất sắc mà gia thế còn hết sức ưu tú.

Quốc sư Gia Quang nói cho anh biết bởi vì anh tích được nhiều phúc đức nên kiếp này có thể trở thành một người đàn ông có quyền thế và vẻ bề ngoài ưu việt, nhưng anh không quan tâm đến những thứ này, điều anh quan tâm chỉ có một, làm thế nào để gặp lại Dao Quang?

Quốc sư Gia Quang liền nói cho anh, Dao Quang đã được sinh ra ở thế kỷ này, nơi mà anh Tá Thi Hoàn Hồn, cũng chính là nơi Dao Quang đầu thai chuyển thế, khi mà anh trở thành thiếu gia của tập đoàn Cảnh thị ở phía đông Đài Loan thì anh có rất nhiều kỳ vọng và hứng thú, biết Dao Quang đang ở cùng một đất nước với anh, cùng hít thở chung một bầu không khí, khiến cho anh khao khát được nhanh chóng gặp mặt cô.

Ở Đài Loan, anh đã cố gắng tìm kiếm cô gái vừa sinh ra đã có một vết bớt hình hoa Ưu Đàm Bà La ở sau lưng, ba năm, khi nào bọn họ mới có thể gặp lại nhau?

Từ sau khi tỉnh lại, anh thường mơ thấy giấc mộng này, nhưng mà gần đây số lần mơ thấy giấc mộng đó càng ngày càng nhiều, hầu như ngày nào cũng mơ thấy, khiến cho tâm của anh đau, khát khao có thể tìm thấy tung tích của cô sớm một chút.

Anh vén chăn lên, lộ ra cơ thể để trần vừa hoàn mỹ lại cường tráng, nhanh chóng xuống giường, thoải mái mà lười biếng đi vào phòng tắm, rửa mặt và mặc quần áo ở nhà vào, sau đó đi vào phòng ăn, đầu bếp đã giúp anh sắp xếp bữa sáng vừa dinh dưỡng lại còn phong phú.

Anh ngồi vào bàn ăn, vừa thưởng thức bữa sáng, vừa nhanh chóng đọc lướt qua tờ báo cùng ngày nhưng ở nước khác đang để trên bàn.

Nhờ khoa học hiện đại và công nghệ văn minh mà anh không cần đến công ty mỗi ngày, anh có thể ở trong phòng làm việc mở hội nghị trực tuyến lên, hoặc là xem văn kiện mà Y Mỹ Nhi đã xử lý, tiết kiệm được không ít thời gian, vì thế mà anh định sau khi ăn xong bữa sáng liền vào phòng để làm việc.

Lúc này, hai người cấp dưới của anh tìm đến, họ vừa là thư ký theo bên người của anh, vừa là trợ lý đặc biệt của anh, năng lực làm việc đều rất tốt, là trợ thủ đắc lực kiêm tâm phúc của anh, vì vậy nên anh cũng vui vẻ trở thành bạn bè với hai người họ.

Khi quân gia đưa họ đi vào phòng ăn, hai người thanh niên nhìn nhau một cái, không chút khách khí ngồi xuống cạnh bàn ăn, nhìn bữa sáng trên bàn, tự mình ngồi ăn.

“Đại ca, đúng lúc anh em chúng tôi chưa ăn sáng, đến nhà của anh ăn một chút, chắc là anh sẽ không ngại cho chúng tôi ăn đâu nhỉ?” Hoa Đức là một thanh niên khoảng hai mươi tám tuổi, cao to, bề ngoài tuấn tú, có nhiều tài năng, nhưng mà tính cách lại có chút cầu thả.

Cậu ta rất thích gọi anh là đại ca, lại càng thích nghĩ ra cách làm cho tâm tình của đại ca tốt lên, không muốn lúc nào cũng nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc giống như một ông cụ.

Ba năm trước, từ sau khi tỉnh lại, đại ca liền thay đổi tính cách phong lưu, vui vẻ ngày trước, chia tay với tất cả phụ nữ, sống một cuộc sống với đầy những quy tắc nghiêm khắc, vui đầu trong công việc, chỉ yêu cầu cậu với Á Lịch giúp anh tìm một người, mà còn là một cô gái có bớt ở sau lưng, trực giác của cậu nói chắc chắn là sẽ có chuyện để buồn, nhưng mà người trong cuộc lại ngậm chặt miệng, không chịu tiết lộ nửa câu.

Cậu cảm thấy đại ca thật sự đã thay đổi rồi, trở nên rất khó hiểu, cũng rất bí mật về chuyện đời tư, không giống như hồi trước, suốt ngày lên báo, thậm chí còn ở ngay trang bìa, nếu có bất cứ ai dám tùy tiện nói sai sự thật về anh, chắc chắn anh sẽ không dễ dàng gì mà tha cho đối phương.

Đại ca rất công bằng với cậu và Á Lịch, cho dù thi thoảng sẽ duy trì thái độ xa cách, nhưng mà, anh vẫn sẽ dành phần lớn thời gian để nói chuyện với bọn họ, hơn nữa còn vô cùng tin tưởng họ.

“Hai cậu cũng đã bắt đầu ăn rồi, còn cần hỏi tôi sao?” Cảnh Quân Uy lạnh lùng hỏi ngược lại, lườm Hoa Đức một cái, sau đó tiếp tục đọc báo và ăn bữa sáng.

Anh đồng ý cho hai người kia vào biệt thự là vì cảm thấy họ có thể tin được, hơn nữa cũng thấy mình rất hợp ý với bọn họ, mới giao nhiệm vụ tìm người cho họ, đối với việc hai người đó xem mình là bạn bè cũng không thấy xấu, vì vậy nên tình cảm bạn bè giữa ba người được hình thành.

Á Lịch dùng cùi chỏ húc vào cánh tay của Hoa Đức, sau đó lấy ngón trỏ nhẹ nhàng nâng gọng kính màu vàng đã đến mũi, nơi đáy mắt sâu thẳm có chút ánh sáng loé lên, bình tĩnh mở miệng: “Đại ca, cô gái mà anh muốn tôi cùng Hoa Đức tìm, đã có chút manh mối, hôm nay chúng tôi đến đây, chính là vì muốn báo cáo chuyện này cho anh.”

Cảnh Quân Uy đặt tờ báo xuống, ánh mắt hiện lên một chút vui mừng, ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào người thư ký luôn luôn bình tĩnh trầm ổn của mình.

“Nói như vậy là tìm thấy người rồi?”

“Đúng, tài liệu cũng mang đến rồi. Hoa Đức, còn ăn cái gì? Mau đưa tài liệu mà chúng ta điều tra được cho đại ca đi.”

Hoa Đức vội vàng nuốt thức ăn trong miệng xuống, lấy tài liệu từ trong túi công văn ra, đưa cho Cảnh Quân Uy.

“Đại ca, người mà anh muốn tôi với Hoa Đức tìm đã được tìm thấy, qua việc so sánh dữ liệu và xem xét, độ chính xác vô cùng cao.” Á Lịch tiếp tục báo cáo những sự việc mà cậu biết.

Cảnh Quân Uy rút tài liệu ra liền nhìn thấy bức ảnh chụp một cô gái, cô có một đôi mắt to tròn nhiên trong suốt, mũi thẳng nhỏ cùng với đôi môi màu đỏ khéo léo, khuôn mặt vui vẻ, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, cả người tỏa ra khí chất tao nhã.

“Quan Hường Tinh, hai mươi ba tuổi, người Đài Bắc, con gái nhỏ của người phụ trách xí nghiệp Quan thị, có một anh trai và một chị gái, cả hai đều làm việc trong xí nghiệp, còn cô ấy, vì rất thích trẻ con nên làm việc ở nhà trẻ.”

Xem báo cáo chi tiết về vết bớt trên lưng của cô, đột nhiên mắt anh sáng lên một chút.

“Cái bớt... Hai người có chắc chắn không?”

“Đương nhiên, chúng tôi có được những tài liệu liên quan đều là hỏi bà vú của cô ấy, hoàn toàn chính xác.”

“Không ngờ tôi tìm cô ấy đã ba năm, cô ấy lại sống trong một thành phố với tôi, thực sự là quá tốt rồi.” Xem ra hôm nay có tin tốt rồi, việc gần đây ngày nào anh cũng mơ thấy kiếp trước của mình và Dao Quang có thể là tiết lộ việc quan hệ của hai người sắp sửa có tiến triển, khiến cho tâm tình của anh bị mất không chế trong thời gian ngắn, nhưng không tránh được mà lộ sự vui mừng ra ngoài mặt.

Từ trước đến giờ vui vẻ hay giận dữ, tổng giám đốc đều không biểu hiện ra ngoài, nhưng khi vừa tìm thấy cô gái này lại để lộ ra vẻ vui mừng, khác hẳn với tác phong thường ngày khiến cho Hoa Đức và Á Lịch không thể không nhìn đầy ngạc nhiên.

Trên mặt Hoa Đức mang theo lo lắng, báo cáo: “Đại ca, chúng tôi không biết tại sao cậu lại vui vẻ như thế khi tìm thấy cô gái ấy, nhưng mà tôi muốn nhắc nhở cậu, hiện nay tài chính của Quan thị đang bất ổn, chúng ta đang phải tìm kiếm sự trợ giúp, cũng phải nhờ ngân hàng hỗ trợ, vì vậy nên...”

Cảnh Quân Uy nhin không được mà đưa tay lên chặn lời cậu ta, nhanh chóng xem lại tài liệu trong tay lần nữa, nghiêm túc nói: “Lời cậu nói, các số liệu trong này đều viết rất rõ ràng, tôi cũng xem qua rồi, về vấn đề tài chính của Quan thị, các cậu tiếp tục nghe ngóng đi, hoặc là đợi đến khi tôi cảm thấy có hứng thú, hiện tại hứng thú của tôi chính là Quan Hường Tinh.”

Nhìn tổng giám đốc trực tiếp quyết định với khí thế kiên quyết, nói rõ là chỉ hứng thú với Quan Hường Tinh, Hoa Đức cùng với Á Lịch đều rất rõ ràng, chỉ cần là lời nói mà tổng giám đốc nói ra, hay là quyết định được đưa ra, cho dù là người nào cũng không thể lay động được nửa phần.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 2:

Ngành mà Quan Hướng Tinh học là chăm sóc trẻ em, đương nhiên sau khi tốt nghiệp sẽ đến làm ở nhà trẻ, mà xí nghiệp Quan thị bắt đầu lập nghiệp ở Đài Loan, có sự nghiệp to lớn, quan hệ trong giới chính trị và kinh doanh rất vững chắc và tốt.

Bố của cô là chủ tịch của Quan thị, mẹ là một phu nhân suốt ngày tham gia các tiệc rượu, để tạo lập mối quan hệ vững chắc, anh trai là tổng giám đốc, cưới con gái của một ông chủ ngân hàng, chị gái là phó tổng giám đốc có hôn phu là thiếu gia của một công ty bách hóa ở phía Đông.

Cô không có đầu óc kinh doanh và tham vọng, đơn giản là chỉ muốn làm một cô giáo dạy trẻ, vô cùng hài lòng với cuộc sống bình thường hiện tại, cô rất ghét việc mẹ luôn muốn lôi cô tham gia tiệc rượu.

Trong lòng cô biết rõ bố mẹ đang suy nghĩ cái gì, đối tượng mà anh trai cùng chị gái kết hôn đều là người trong xã hội thượng lưu, sau khi tốt nghiệp đương nhiên cô cũng phải tìm một đối tượng môn đăng hộ đối để kết hôn, thật đáng tiếc là cô không những không cảm thấy hứng thú mà còn vô cùng mong muốn giống những cô gái trong gia đình bình thường, có thể tự do yêu đương và kết hôn.

Cô chỉ hy vọng mình có thể tìm được một người đàn ông yêu thương mình, có thu nhập ổn định, có sở thích giống mình, ở chung vui vẻ, một chút cũng không giống những người kia, phải đeo mặt nạ của cuộc sống giàu sang.

Cô đã cố gắng để đấu tranh cho cuộc sống độc lập, nhưng đến cuối cùng, người nhà cắt đứt nguồn tài chính của cô, nghĩ rằng từ nhỏ đến lớn cô đã sống một cuộc sống phong phú, ở bên ngoài chắc chắn không chịu khổ nổi, nhưng mà cô vì giữ giấc mơ nhỏ nhoi này mà cố gắng kiên trì.

Tuy rằng đời sống vật chất không thể đầy đủ như trước, nhưng mà cô không hay dùng hàng hiệu, cũng không thích cuộc sống xa xỉ, ngoài tiền thuê nhà và tiền điện nước ra, học được việc ăn những món ăn bình dân, ba món ăn chắc chắn không quá ba trăm nhân dân tệ, nên càng không phải dùng thẻ tín dụng, cộng với việc cô có một khuôn mặt giống trẻ con, chỉ cần chăm sóc bình thường là được, vì thế mà không cần mua sản phẩm bảo dưỡng, cũng không phải trang điểm, cho dù có khó khăn, vẫn còn chịu được.

Ngày hôm đó, sau khi cô tạm biệt các bạn nhỏ và kết thúc công việc của mình thì cô liền đi về phòng trọ ở gần đây. Cô đặc biệt tìm phòng trọ này, không chỉ tiện nghi, có thể tiết kiệm được phí di chuyển, mà còn có thể đi bộ rèn luyện sức khỏe, thật sự là một mũi tên trúng mấy con chim liền.

Cô đi từ từ trên đường lớn đầy vui vẻ, trong đầu xoay chuyển không ngừng, ngày mai là ngày nghỉ, không phải đi làm, cô định dọn dẹp nhà cửa thật tốt, nếu như thời tiết đẹp, cũng phải giặt chăn và phơi ra nắng...

Lúc này, trên đường có một chiếc xe Mercedes màu đen chạy chậm chậm, hạ cửa kính phía sau xuống một ít, một người đàn ông đeo kính râm chăm chú nhìn nhất cử nhất động của cô, vẻ mặt đầy bí hiểm, môi mím gọi cảm hơi nhếch, để lộ ra tham lam cùng mong muốn ở trong mắt.

“Á Lịch, quay đầu xe, đi theo cô ấy.”

“Vâng.”

Ba ngày trước, cuối cùng Cảnh Quân Uy cũng xử lý và phân công xong hết công việc, để Hoa Đức thay anh chủ trì tất cả, còn anh không kiểm chế nổi mà muốn chạy như bay đến bên cạnh Quan Hướng Tinh, vì vậy nên anh để Á Lịch tìm người, điều tra chi tiết tình hình cuộc sống hiện nay của cô.

Vốn anh còn lo lắng nên làm cách nào để có thể đến gần cô, dù sao cô cũng là con gái của Chủ tịch Quan thị, không thể nào mà tùy tiện tìm một lý do được, cứ cho là anh dùng các tiệc rượu phiền chán để đến gần cô, ngay cả như vậy, anh cũng sẽ không tiếc tiền, nhưng mà cô lại không giống với các thiên kim tiểu thư khác, anh thăm dò được tình hình và hoàn cảnh của cô, muốn tiếp cận cô không khó, cái khó là phải tìm cơ hội để làm quen với cô.

Vì vậy anh quyết định lái xe đến chỗ làm và xung quanh nơi ở của cô, tìm xem có cơ hội nào không, đúng lúc lại nhìn thấy cô.

Nhưng mà, anh biết không thể đường đột, cũng không thể kích động, nếu không cô chắc chắn sẽ bị dọa sợ, nói không chừng cô còn cho anh là một người xấu xa, để lại ấn tượng xấu về anh, nếu phải chờ đợi lâu anh cũng sẽ không để ý, nhất định không thể để cô vừa nhìn thấy anh liền không thích.

Anh nắm chặt nắm đấm, tự nói với lòng mình, không sao đâu, chắc chắn cuối cùng cô sẽ là của anh, không lâu nữa đâu, nhất định anh có thể ôm cô vào trong ngực và sống cùng với cô, bởi vì bọn họ không chỉ được số phận an bài sẽ gặp nhau, quen biết, yêu nhau, cưới nhau, mà đây còn là mong muốn của cô ấy, cũng như của anh, cho dù hiện tại cô bởi vì luân hồi chuyển thế mà quên đi lời hứa đó, nhưng mà anh chưa quên.

Từ từ anh sẽ khiến cho cô nhớ lại tất cả nhờ vào cái bót giống hệt nhau ở sau lưng của họ, chắc chắn cô sẽ yêu anh lần thứ hai, giống như anh yêu cô hàng ngàn năm, mà lần này tuyệt đối anh sẽ không buông tay.

Bỗng nhiên, một hồi tiếng phanh gấp, la hét và mắng chửi vang lên, cũng kéo suy nghĩ của anh trở về.

“Đại ca, Quan tiểu thư gặp tai nạn, chúng ta có nên tới nhìn hay không?” Á Lịch nhanh chóng lên tiếng.

Cảnh Quân Uy cũng nhìn thấy, một chiếc xe suýt chút nữa đâm vào cô, làm khuôn mặt xinh đẹp của cô đầy hoảng hốt và sợ hãi, ngồi bệt xuống đất, trái tim của anh đau nhức, vội vàng dặn Á Lịch lái xe đến gần chỗ cô.

Sau khi đâm phải người, một lời xin lỗi lái xe cũng không nói mà thậm chí còn thẳng thừng mắng cô đi không nhìn đường, trông giống như một gã côn đồ, một chút cũng không để ý là mình đang đi ngược chiều.

Gương mặt Cảnh Quân Uy lạnh lùng, tỏa ra một loại hơi thở không cho người khác đến gần, mở cửa xuống xe, đi đến cạnh bọn họ liền nhìn thấy một

mùi rượu nồng nặc, không nhịn được mà cười khẩy.

Hừ! Mới đến gần tới thôi mà đã uống đến say khướt, hẳn ta không kiểm soát được tay lái cũng chẳng có gì lạ, nếu như không phanh kịp dừng ở trước mặt của cô, chẳng phải sẽ va trúng cô sao, thậm chí có thể đâm chết cô nữa.

Nghĩ đến khả năng này, anh chỉ hận không thể một quyền đâm chết cái tên tài xế không có trình độ này.

Anh còn chưa kịp làm quen với Hường Tình, người này lại dám đối xử như thế với cô gái của anh sao?

Sau khi nhìn thấy cô gái yếu đuối bất lực sắc mặt vì sợ hãi mà tái nhợt, lửa giận càng không kìm nén được thiêu đốt ở trong ngực anh, khiến cả người của anh tỏa ra hơi thở lạnh lùng.

Sau đó, anh đi đến bên cạnh Quan Hường Tình, nhẹ nhàng đỡ cô lên quan tâm hỏi thăm: “Cô không sao chứ?”

Cô chỉ ngây ngốc, nhẹ nhàng gật đầu.

Cảnh Quân Uy biết cô quá sợ hãi, nên còn chưa lấy lại tinh thần được, lập tức anh để lộ ra vẻ mặt lạnh lẽo lại nghiêm túc, hung dữ trừng mắt nhìn người đàn ông vốn còn đang mắng chửi, nhưng bởi vì sự xuất hiện của anh mà sợ đến mức cảm miệng lại.

“Anh uống rượu say, mà còn dám lái xe ra đường, đã lái xe thì thôi đi, bây giờ đã gây ra chuyện, còn không biết nhìn lại sai lầm của mình, để xin lỗi cô gái này, mà còn hung dữ chửi bới, là cảm thấy người ta rất dễ bắt nạt hay sao? Á Lịch, lập tức báo cảnh sát.”

Người đàn ông trung niên say rượu luống cuống tay chân, hình như đã dọa sợ đến tỉnh táo lại rồi. Người đàn ông này vừa xuất hiện, ông ta lập tức đã chịu đựng nỗi hoảng sợ cực độ, sau khi nghe được lời cậu ta nói, lại càng sợ đến mức toàn thân phát run, đặc biệt là khi ông ta thấy rõ sau lưng người đàn ông này còn có một người cao to giống như cậu ta, dáng người rắn chắc của người đàn ông này, đã thể hiện rõ ràng đây không phải là một nhân vật có thể tùy tiện động vào, ông không muốn để mình phải gặp xui xẻo khi đụng vào họ.

Để sớm thoát khỏi đây, ông vội vã quay về phía Quan Hường Tình, người xem ra dễ nói chuyện hơn, cúi đầu lên tiếng xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi, cô gái, xin cô tha thứ cho tôi, sau này tôi xin hứa sẽ không tái phạm nữa, xin cô và vị tiền sinh này đừng báo cảnh sát, được không?”

Một khi báo cảnh sát, thì việc sau khi anh uống rượu lái xe gây ra chuyện, tuy rằng không đụng người ta bị thương, nhưng mà chắc chắn vẫn sẽ bị phạt tiền, ông cũng không có nhiều tiền như vậy đâu! Vì cảm thấy tình huống trước mắt thực sự sẽ gây bất lợi cho ông, nên ông phải cúi đầu nhận sai.

Nhìn thấy tên này tuy uống rượu nhưng lý trí vẫn chưa hề mất hết, Quan Hường Tình có chút kinh ngạc, không thể không nhìn người đàn ông ở bên cạnh vừa ra mặt giúp cho cô này bằng một đôi mắt khác.

Dựa vào xuất thân của cô, đã từng được gặp rất nhiều người đàn ông hoàn mỹ ở xã hội thượng lưu, trong đó không thiếu những công tử bột có bề ngoài xuất chúng và điều kiện xuất sắc, nhưng không có một người nào khiến cho cô rung động như khi gặp người đàn ông trước mắt này.

Chiều cao của anh ít nhất cũng 190cm, khuôn mặt anh tuấn, nghiêm túc, môi mỏng nhếch đầy lạnh lùng, hình như là một người đàn ông rất ít khi mỉm cười, cả người phát ra hơi thở vương giả cao quý.

Nhưng rõ ràng anh ta không phải là một người đàn ông đơn giản chỉ ngồi trên bàn làm việc và sống trong nhung lụa, cả người mặc đồ vét hàng hiệu, quần áo được thiết kế vừa vặn làm nổi bật lên dáng người cường tráng, mái tóc màu đen được một sợi dây buộc ở đằng sau đầu, cầm rộng nhấn mạnh lên ý chí và năng lực quả quyết của anh, nhếch môi mỏng gợi cảm thể hiện sự tuyệt tình của anh, hốc mắt sâu, đôi mắt sâu sắc đầy sự khôn ngoan, ánh sáng tinh nhuệ, một nguồn tinh lực dồi dào phát ra từ cơ thể của anh, mang theo một sức hấp dẫn nam tính đáng kinh ngạc, khiến cho mọi người không thể rời mắt.

Anh giống như một tia sáng, mọi người ở xung quang không kiềm chế được mà bị hấp sâu vào sức hấp dẫn của anh, khi cô nhìn thấy trong mắt của anh chột hiện ra ý cười, thì hoảng sợ phát hiện mình cũng bị anh hấp dẫn đến ngây người, vội vàng xấu hổ đến ửng hồng đôi má.

Tại sao khi cô nhìn vào mắt của anh, lại có một cảm giác rung động xa lạ làm cho ngực cô kêu gào? Loại cảm xúc kích động như trống đập này khiến cô trở tay không kịp, xuất hiện một nỗi hoảng sợ, chỉ có thể tạm thời kiềm chế và trốn tránh cái cảm giác không tên này, nhìn về phía người đàn ông trung niên đáng thương đang cầu xin kia.

“Thôi đi! Ông đi đi! Sau này đừng tái phạm nữa là được rồi.”

Người đàn ông trung niên vui vẻ, nhanh chóng đi vào trong xe.

Cảnh Quân Uy nhanh chóng ra hiệu cho Á Lịch, lập tức Á Lịch nhẹ nhàng cầm cổ áo của người đàn ông trung niên lên, kéo ông ta trở về chỗ lúc trước.

“Cậu...Các cậu muốn làm cái gì?”

Cảnh Quân Uy lạnh lùng ngâm nga “Cô gái này nói không muốn thấy ông tái phạm lần nữa, hiện tại cả người của ông toàn mùi rượu mà vẫn muốn lái xe, là muốn làm gì nữa đây? Lại muốn làm hại người đi đường hoặc là người lái xe xui xẻo tiếp theo sao?”

Sắc mặt của người đàn ông trung niên trắng bệch, đang muốn mở miệng cầu xin được tha thứ, nhưng lại bị đông cứng vì ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của Cảnh Quân Uy.

Ánh lạnh lùng mở miệng: “Nếu như ông không muốn bị đưa đến đồn cảnh sát, thì tự mà nghĩ cách giải quyết đi.”

Quan Hường Tĩnh nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của người đàn ông trung niên, lập tức đề nghị: “Ông nên nhờ người nhà hoặc là bạn bè giúp ông lái xe đi, sau đó ngồi taxi về.”

“Vâng, cảm ơn cô, cô gái tốt bụng.” Người đàn ông trung niên vội vã lấy điện thoại di động ra, gọi người đến giúp đỡ.

Nếu không phải vì anh luôn nhìn cô, thì với cá tính của Cảnh Quân Uy, cũng không thích chõ mũi vào chuyện người khác, anh cũng không phải là người tốt, nên xen vào để làm cái gì?

Tất cả sự chú ý của anh đều đặt trên cô gái mà anh đã tìm kiếm ba năm - Quan Hường Tĩnh, trực giác đối với cô có một loại cảm tình không tên và cảm giác quen, anh biết điều tra sẽ không sai sót, cô chính là Dao Quang mà anh đã tìm kiếm gần năm nay.

Hiện tại điều duy nhất mà anh cần phải làm là khiến cô yêu anh, làm cho cô trở thành người của anh, cơ hội trước mắt chính là tốt nhất, vì thế dịu dàng mở miệng: “Tiểu thư, tuy rằng cô không bị làm sao, nhưng có lẽ sẽ có di chứng gì đó, dù sao thì vừa rồi cô cũng ngồi bệt xuống đất mà, hay là để tôi đưa cô đến bệnh viện kiểm tra một chút.”

“Không cần, tôi hoàn toàn không bị thương gì cả, chỉ là ngã hơi đau thôi, cảm ơn anh đã thấy việc nghĩa mà hăng hái làm.” Quan Hường Tĩnh thành tâm cười nói.

“Nếu cô thật sự muốn cảm ơn tôi thấy việc nghĩa mà hăng hái làm, sao không mời tôi ăn một bữa cơm, lấy hành động mà bày tỏ thành ý của cô đi?”

“A?” Cô tròn mắt mở to miệng nhìn anh, nói không ra lời.

Khóe miệng Cảnh Quân Uy khẽ nhếch, hơi nhú nhú mày, một bộ dạng sáng sủa phóng khoáng.

Bỗng chốc trái tim của cô lại kêu gào, làm cô bối rối trong khoảng thời gian ngắn.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 3:

Edit: Hân Gia

Quan Hường Tĩnh đang ngồi ăn tối cùng với người đàn ông xa lạ thấy việc nghĩa hăng hái làm ở một nhà hàng Nhật Bản cao cấp, nhìn anh, đột nhiên có một cảm giác như đang mơ.

Sau khi gọi xong món ăn, Cảnh Quân Uy nhìn thẳng vào cô, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thể phát hiện sự dịu dàng đang ẩn sâu nơi đáy mắt.

“Bây giờ chúng ta có thể bắt đầu giới thiệu bản thân mình được không?”

“Oh, tôi tên là Quan Hường Tĩnh, xin chào.” Cô nói có chút thẹn thùng.

Anh khẽ mỉm cười: “Tôi tên là Cảnh Quân Uy.”

“Cảnh Quân Uy sao?”

“Vâng, tôi là Cảnh Quân Uy, cô có thể gọi tôi là Quân Uy hoặc A Uy.”

“Ừm...Cảnh tiên sinh, tôi nghĩ là chúng ta chưa quen đến mức có thể gọi tên của nhau đúng không?”

“Sao lại không được? Chỉ cần cô đồng ý rút ngắn khoảng cách giữa chúng ta, lập tức có thể cải thiện cái nhược điểm nhỏ này. Cô không ngại khi tôi gọi cô là Tĩnh nhi chứ?”

“Hà?” Quan Hường Tĩnh không khỏi há hốc mồm, nói không ra lời, chỉ có thể ngẩng ra mà nhìn anh, nhưng nhìn thấy anh đang nín cười và đôi mắt sâu mang theo điện, khiến cô bị anh mê hoặc trong khoảng thời gian ngắn, trái tim đập với một tốc độ kinh người.

“Nhìn phản ứng của cô, chắc là cô không để ý đúng không, như vậy sau này tôi sẽ gọi cô là Tĩnh nhi được không.”

Người đàn ông này quá mức thân thiện, cô thấy mình dường như vô thức sa vào sự quyến rũ nam tính của anh, vội vã phục hồi lại tinh thần: “À...Được chứ!” Cô nhìn xung quanh, vì xấu hổ mà giảm âm thanh xuống thấp nhất: “Tôi...Tôi cứ tưởng anh muốn mời tôi, chỉ là đến một nhà hàng bình thường thôi,

nhưng bây giờ chúng ta lại ngồi ở đây, tôi sợ...”

Cô sợ mình sẽ rất mất mặt vì không trả được tiền, với lại cô cũng vô cùng nghi ngờ, người đàn ông cả người mặc quần áo có giá trị không nhỏ này thật ra là muốn lừa cô để được ăn và uống.

Không phải anh ta giúp cô là vì muốn được ăn một bữa tiệc lớn và coi cô như là công tử Bạc Liêu chứ?

Con người luôn luôn trong suốt nhiệm đây sự hoài nghi và đề phòng, nhưng mà cô lại không muốn nghĩ như thế, dù sao thì nhìn anh ta cũng không giống loại người như vậy mà!

Cảnh Quân Uy là một người đàn ông quan sát nhạy bén, đương nhiên không để sót tâm tình nơi đáy mắt của cô, cộng với câu nói chưa hết vừa nãy của cô, lập tức hiểu được cô đang nghĩ gì, không nhận được mà âm thầm cảm thấy buồn cười, liền lập tức phóng khoáng nói: “Đừng lo lắng, bữa cơm này, cô mời khách còn tôi trả tiền.”

Cô do dự một lúc mới mở miệng: “Nhưng mà.....Không phải anh muốn tôi...” Sao lại có cái loại logic này vậy?

“A...Chuyện này chẳng qua chỉ dễ như ăn cháo, làm sao tôi có thể không biết xấu hổ mà để cô mời một bữa tối xa hoa như thế này được? Gặp được nhau nghĩa là có duyên, tôi hi vọng chúng ta có thể gọi thẳng tên của nhau, muốn được làm bạn bè cùng với cô, cũng mong trong mấy ngày tới nếu có thời gian rảnh, tôi có thể mời cô làm bạn du lịch của tôi có được không?”

“Hả?” Sao mà đề tài lại chuyển đến chuyện này? Nhìn sự hứng thú và tinh ranh trong mắt của anh, bỗng nhiên Quan Hường Tình không biết làm sao.

Sẽ không phải là anh ta có hứng thú với cô chứ? Nếu không thì tại sao lại mời cô đến nhà hàng cao cấp ăn những món ăn mắc tiền, lại còn nói muốn làm bạn bè với cô nữa chứ?

“Nếu như cô không có ý kiến gì, thì chúng ta quyết định như thế đi.” Anh tự ý đưa ra quyết định.

Cô vừa muốn mở miệng, thì đúng lúc bồi bàn mang thức ăn vào, vì vậy nên cô tạm thời im lặng.

Từng món ăn kiểu Nhật trang trí đẹp đẽ, chế biến từ nguyên liệu cao cấp tươi mới được đặt ở trên bàn, cô nhìn mà thèm dò dãi, nước miếng đều sắp chảy xuống rồi. Từ sau khi dọn ra ở riêng, cô cũng không ăn những món ăn cao cấp như thế này nữa.

Nhìn bộ dạng thèm ăn của cô, nghĩ tới việc cô từ thiên kim đại tiểu thư biến thành người đi làm bình thường, mỗi tháng lĩnh tiền lương ít ỏi, chắc chắn cuộc sống không thể tốt như trước được, Cảnh Quân Uy rất đau lòng, muốn nuông chiều cô, vì vậy trong vô thức đã nói với giọng đầy sùng nịnh: “Đừng nhìn nữa, thức ăn đã mang ra hết rồi, ăn thôi.”

Anh cầm lấy chiếc thìa, gấp lát cá sống lên, đặt vào cái bát nhỏ ở trước mặt cô.

Cô ngược lên nhìn anh: “Vậy tôi không khách khí nữa.” Thức ăn ngon ở trước mặt, phải ăn mới không ngược đãi dạ dày của chính mình, có lời gì thì tít nữa nói sau.

Cầm lấy chiếc thìa, cô bắt đầu ngồi ăn, tốc độ có chút nhanh, nhưng không mất đi vẻ tao nhã, chứng tỏ từ nhỏ cô đã được giáo dục rất tốt.

Nhìn thấy cô thẳng thắn mà không có sự giả tạo, trái tim luôn luôn trống vắng lạnh lẽo của anh nổi lên nhu tình, tí miết gấp thức ăn cho cô, chính mình cũng ngồi ăn những món ăn mà đến giờ mới cảm thấy chúng có mùi vị.

Sau khi ăn xong, bọn họ ngồi nhâm nhi trà nóng, thông thả mà nói chuyện, bầu không khí thoải mái hài hòa, khiến cho trong khoảng thời gian ngắn Quan Hường Tình đã quên mất rằng người đàn ông trước mặt là người lạ và mới gặp lần đầu tiên.

Buổi tối ngày hôm ấy bọn họ nói chuyện với nhau thật vui, Cảnh Quân Uy khẳng định muốn đưa Quan Hường Tình về nhà, những ngày sau đó, chỉ cần đến giờ tan sở, anh sẽ xuất hiện, sau đó mang cô đi ăn thức ăn ngon ở khắp nơi, ngày nghỉ lại càng không tha cho cô, cùng cô đi ăn, đi dạo phố, khiến cho cô càng lúc càng quen với anh, mỗi khi nhìn thấy sự nồng nhiệt trong mắt anh, tim của cô đều đập nhanh hơn.

Ngày hôm nay, sau khi ăn cơm xong, anh dẫn cô tới một cửa hàng đồ gỗ cao cấp, cô nhìn anh đầy bối rối.

“Anh dẫn tôi tới đây làm cái gì?”

“Chuyện là như thế này, gần đây tôi có mua một ngôi nhà, đáng lẽ ra có thể mời người quản lý làm giúp, nhưng mà tôi nghĩ muốn tự mình sắp xếp và trang trí phòng, hi vọng cô có thể cho tôi chút ý kiến, vậy nên mới đưa cô tới đây xem một chút.”

“Hóa ra là như vậy, nhưng nhà là của anh, anh muốn trang trí như thế nào, có thể tìm nhà thiết kế đến giúp anh mà.”

“Không!” Trong mắt của anh lóe lên sự tính toán: “Tôi thích tự mình chọn hơn, hơn nữa còn có cô giúp tôi, tôi nghĩ chắc cũng không khó. Chắc là cô không từ chối giúp tôi đâu đúng không?”

“Tất nhiên là không rồi.” Bị anh nhìn chằm chằm bằng hai mắt long lanh, cô mặt đỏ ửng, vội vàng nói rõ thái độ.

Anh nở nụ cười đẹp trai đầy hài lòng, nắm chặt tay của cô.

Cô có chút lưỡng cố, nhưng lại cảm thấy rõ ràng một dòng điện từ lòng bàn tay siết chặt của họ, chỉ có thể sững sờ nhìn anh, tim đập mãnh liệt, gò má trắng mịn bị nhuộm một tầng đỏ ửng.

Dĩ nhiên là anh cũng nhận ra được sự thay đổi hóa học mạnh mẽ giữa hai người, mừng thầm, càng nắm chặt tay của cô, thậm chí còn đan xen mười ngón tay với nhau, đi từ từ trong cửa hàng, dù sao thì đây cũng là cơ hội hiếm có để gần gũi với cô, chắc chắn là anh sẽ không bỏ qua rồi.

Trải qua hơn hai tuần tiếp xúc, hình dáng của anh đã vô tình in dấu vào trong trái tim của cô, chỉ cần nghĩ tới người đàn ông xuất sắc mà mình đã vô tình gặp trong vụ tai nạn, sau đó lại hẹn mình đi ăn cơm, còn kiên trì muốn làm bạn với chính mình, và luôn luôn nghĩ đến việc mua quần áo cùng giày dép cho cô trong lúc đi dạo phố, liền khiến cho cô khó mà tin nổi.

Anh có yêu thích cô không? Chỉ cần cô nhìn một thứ gì đó hơn một lần, anh liền ghi nhớ ở đáy lòng, đợi đến khi cô lấy lại được tinh thần, thì anh đã mua và tặng cho cô rồi, đối mặt với sự nuông chiều như vậy, làm sao cô có thể không cảm động, không bị hấp dẫn được?

Nhưng mà, tâm tư của anh đối với cô là cái dạng gì? Đối với đoạn tình cảm mới nảy sinh này, cô lo lắng không yên, không nhìn được mà nhìn trộm anh một chút, nhưng gặp phải con người nồng nhiệt của anh, lại nhanh chóng dời ánh mắt đi.

Cảnh Quân Uy dùng sức nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, thấp giọng nói: “Tình nhi, em...em có bằng lòng làm người yêu của anh không?”

Không ngờ được anh sẽ hỏi câu hỏi như vậy, cô đứng sững sờ trong khoảng thời gian ngắn, chỉ có thể đứng nhìn anh, mãi đến khi anh cúi đầu xuống, chạm vào trán của cô.

Hành động thân mật như vậy, lại còn làm ở trước mặt mọi người, Quan Hường Tinh muốn tránh né theo bản năng, nhưng mà anh lại đuổi tay ra, giữ đầu của cô.

“Sao vậy? Đáp án của em là cái gì?”

“Tôi...Đồng ý.” Dưới ánh mắt ấm áp của anh, cô không kiềm chế được mà thuận theo trái tim của chính mình, nói lời đồng ý với anh.

Mặt của anh lộ ra vẻ mừng rỡ, mạnh dạn mà hôn nhẹ lên môi cô.

“Anh...Sao lại làm thế?” Cô ngượng đến đỏ cả mặt, nhẹ nhàng đẩy anh ra, vội vã nhìn xung quanh, không muốn để người khác để ý.

“Ha ha...” Anh cười to, đóng đưa tay của cô. “Tình nhi, em là bạn gái của anh, nên đương nhiên là có thể làm như vậy mà!”

“Nhưng..Em..” Cô đang muốn mở miệng, nhưng nhìn thấy bóng người đang bình tĩnh nhìn cô ở phía trước, hai mắt bỗng chốc tròn tròn, kinh ngạc thốt lên một tiếng: “Tà?”

Cảnh Quân Uy vốn đang chìm đắm bên trong tâm tình vui sướng, nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của cô, ngực thất chặt lại, nhìn theo ánh mắt của cô, chỉ thấy một cô gái ăn mặc thời thượng, cả người toát ra khí chất khôn khéo già dặn, giống Hường Tinh đến năm phần, nhưng mà tóc lại ngắn, đáy mắt lóe lên sự tinh ranh, khiến cho anh nhìn không được mà nhíu lông mày.

Quan Hường Phượng buông tay người đàn ông bên cạnh ra, tao nhã đi tới trước mặt bọn họ, bày ra tư thái cao cao tại thượng, đánh giá Cảnh Quân Uy không chút khách khí nào, đáy mắt lóe ra ánh sáng cao thâm khó, sau đó lại nhìn về phía Quan Hường Tinh, lời nói mang theo nghi vấn: “Tại sao cô lại ở chỗ này? Tại sao lại có thể cùng với người đàn ông này ôm ấp giữa đường như vậy được? Nếu để cho cha mẹ biết cô là hết muốn độc lập và tự do để làm những chuyện không đúng đắn như vậy, cô nghĩ sẽ có hậu quả gì?”

Trong nháy mắt sắc mặt Quan Hường Tinh trắng bệch: “Tà, em..”

Cảnh Quân Uy vô cùng không vui, không nhìn được mà sinh ra căm ghét đối với cô gái kiêu ngạo ở trước mặt này, sắc mặt trầm xuống, cả người phát ra khí tức lạnh như băng.

“Được rồi, cô không cần phải nói cái gì cả, một chút hứng thú tôi cũng không có, cô tự mình giải thích với cha mẹ đi.”

Quan Hường Phượng phát phát tay, trực giác không muốn đối mặt cùng với người đàn ông lạnh lẽo dù là ăn mặc hay khí thế cũng đều rất không tầm thường ở bên cạnh em gái này, trực tiếp nói với em gái: “Cứ coi như cô ra ngoài sống, thì cô vẫn là người nhà họ Quan, cái tôi quan tâm là bộ mặt của Quan gia, vì thế nên trước khi cô làm bất cứ chuyện gì, tốt nhất là nên suy nghĩ một chút, đừng có làm mất mặt chúng tôi.” Cô ta vênh vào tự đắc xoay người, bỏ đi cùng với người đàn ông thân thiết kia.

Sau khi Quan Hường Tinh gặp được chị gái, rõ ràng tâm tình đã bị làm hỏng.

Cảnh Quân Uy biết nơi này không phải là một địa điểm tốt để nói chuyện, cũng không vội nói chuyện cùng với cô, chỉ là nắm lấy tay cô, đi ra khỏi cửa hàng, sau đó gọi Á Lịch lái xe đến đón bọn họ.

Không tới năm phút đồng hồ, xe dừng ở trước cửa hàng, anh ôm cô ngồi vào ghế sau, sau đó dặn dò Á Lịch đưa bọn họ đến biệt thự ở trên núi Dương Minh của Cảnh gia.

Dọc theo đường đi, Cảnh Quân Uy nắm lấy tay cô, không nói lời nào, để mặc cho cô chìm đắm trong cảm xúc u ám của chính mình, ẩn tượng đối với chị

gái của cô ngày càng xấu đi.

Thật vất vả quan hệ giữa bọn họ mới tiến thêm một bước, anh mới đắm chìm trong vui sướng không lâu, thì đã xuất hiện một cô gái chết tiệt đến phá hoại tâm tình đang tốt của anh, hai mắt lóe lên ánh sáng hung tàn nguy hiểm, anh âm thầm thề chắc chắn phải trả giá thật lớn!

Ai cũng không được gây thương tổn người con gái của anh, kể cả người thân của cô cũng không được, từ đoạn đối thoại ngắn giữa hai người vừa nãy, anh chắc chắn người nhà Hường Tình cũng làm người ta căm ghét giống như chị gái của cô vậy.

Nghĩ đến người con gái của anh trưởng thành trong hoàn cảnh như vậy, anh nhìn không được mà nắm chặt nắm đấm, hận không thể gặp cô sớm hơn, có lẽ lúc cô chịu tổn thương, anh có thể an ủi cô được.

Nhưng mà hiện tại cũng chưa muộn, từ giờ khắc này, sự vui đau buồn của cô đều do anh chịu trách nhiệm, chắc chắn sẽ không để cô chịu một chút tổn thương nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 4:

Edit: Hân Gia

Cảnh Quân Uy dẫn Quan Hường Tình đi vào trong biệt thự rộng hơn một trăm mét vuông, để cô ngồi xuống ghế salông, sau đó rót một ly rượu vang, ngồi xuống cạnh cô, đưa ly rượu đến gần môi của cô.

Anh dịu dàng nói: “Đến đây, Tình nhi, uống một ngụm đi.”

Giống như là bị mê hoặc, cô uống một ngụm.

Anh đặt ly rượu xuống, hai tay nâng gò má của cô, để cho mắt cô nhìn thẳng vào anh: “Tình nhi, anh thích nhìn thấy em vui vẻ, hạnh phúc, nhưng đòi người không thể lúc nào cũng vui vẻ mà không có bị thương, vì vậy nên anh muốn được chia sẻ tất cả những niềm vui và nỗi buồn cùng em, em có đồng ý nói ra suy nghĩ lúc này của mình cho anh biết được không?”

Những lời quan tâm và về mặt thân thiết của anh đã làm nóng trái tim lạnh lẽo của cô trong chốc lát, khiến cô nhìn không được mà đỏ cả vành mắt.

“Tình nhi, vừa nãy không phải chúng ta đã trở thành người yêu hay sao? Anh rất thật lòng với em, đối với tiến triển và kết quả của đoạn tình cảm này cũng rất chờ mong, đợi đến khi thời điểm chín muồi, chúng ta có thể trở thành những người thân thiết nhất trong cuộc đời này, làm vợ chồng được dắt tay nhau đi đến cuối đời, đầu tiên anh hi vọng em có thể học cách tin tưởng anh, chia sẻ tâm sự cùng với anh, để anh có thể giúp em, được không?”

Lời nói của anh rất êm tai, tiếng nói của anh dịu dàng lại chứa đầy từ tính, lay động sâu sắc đến linh hồn của cô: “A Uy...”

Tuy rằng cô lớn lên trong một gia đình giàu có, nhưng mà cô không vui, ngay từ nhỏ cha mẹ của cô chỉ bận công tác xã giao, luôn lấy quyền lực và tiền bạc để đánh giá liệu một người xứng đáng để họ kết giao hay không, vừa cao cao tại thượng lại có dáng vẻ lỗ bịch, ngay cả việc đối xử với con gái cũng dựa vào việc nó có giá trị cho công ty hay không, anh trai và chị gái của cô cũng đều được cha mẹ dạy như vậy, hôn nhân đại sự nhất định cũng phải thuận theo ý của bọn họ, nếu không nghe theo chính là bất hiếu.

Vì vậy nên cô vô cùng muốn có gia đình như bạn bè cô, một gia đình bình thường nhưng rất hạnh phúc, có cha mẹ thương yêu, và có được tình thân quý giá nhất.

“A Uy, cảm ơn anh, em...Chỉ là em rất buồn, trước khi em dọn ra ở riêng, em đã nghĩ rằng có thể thoát khỏi sự khống chế của bọn họ, tự do tự tại sống cuộc sống mà mình muốn, nhưng mà hôm nay gặp chị gái, khiến em nhận ra rằng tất cả những gì em làm thì ra đều là trò cười, căn bản là bọn họ không có ý định để em thật sự tự do.”

“Ý em muốn nói là, lý do lúc trước em rời nhà, ra sống độc lập, là bởi vì bọn họ muốn tìm đối tượng thay em, mà em không muốn đúng không?”

Cô dùng sức gật đầu: “Lúc đó họ nói sẽ cắt đứt quan hệ, em nghĩ là chỉ cần vượt qua được, thì nhất định bọn họ sẽ bỏ qua cho em thôi, nhưng mà nghe được lời mà chị gái nói, mới biết được căn bản là bọn họ không muốn từ bỏ ý muốn quyết định hôn nhân thay em.”

Đáy mắt Cảnh Quân Uy xuất hiện sự lạnh lẽo: “Có anh ở đây, thì không ai có thể ép buộc em chấp nhận hôn nhân mà em không muốn chấp nhận đâu.”

“Không, anh không biết thủ đoạn của cha mẹ em đâu, lúc trước chị gái cũng từng thích một người, nhưng mà bọn họ....Thủ đoạn mà bọn họ dùng để đối phó với chị, em đứng ở một bên nhìn mà còn rất sợ hãi, nếu em không vô dụng như vậy, không có cách nào giúp đỡ chị thì ngày hôm nay chị ấy cũng sẽ

không thay đổi đến như vậy....”

“Sao lại là em sai? Và lại, không phải em nói chị gái và anh trai của em đều bị cha mẹ em dạy thành tính cách lối bịch, luôn lấy quyền lực và tiền bạc để đánh giá một người sao?”

“Đúng là như thế! Em cũng cho rằng là như vậy, chỉ là năm ấy chị em có người yêu bí mật, mọi người cũng không biết, em nghĩ rằng chị vì người đàn ông kia, vì tình yêu, cũng có thể biến thành một người như vậy, lúc chị cầu xin em giúp đỡ, em hoảng loạn đến mức cũng không biết làm thế nào cho phải, nhưng bởi vì chị ấy chưa bao giờ khép nép cầu xin em, lại còn bỏ đi kiêu ngạo mà đến nhờ em, khiến cho em vô cùng vui mừng, liền đồng ý giúp chị, cuối cùng không giúp được, làm cho chị ấy giận em đến tận bây giờ.”

“Căn bản là cô ta không nên giận em, anh nghĩ, với thủ đoạn của cha mẹ em lúc trước, có thể là ngay cả em cũng không thể đối phó, cô ta sao có thể đổ chuyện này lên đầu em được.”

Nước mắt tràn mi mà rơi xuống, Quan Hường Tinh nghẹn ngào nói: “A Uy, tại sao anh có thể tin tưởng em nhanh như thế? Tại sao anh có thể mang đến áp lực cho em còn hơn cả người nhà của em? Bọn họ chưa từng thử hiểu em, chăm sóc em, không biết rốt cuộc là em đang có cái suy nghĩ gì...Lẽ nào ở trong lòng bọn họ, con gái chỉ là công cụ để họ đạt được lợi ích thôi sao?”

Nước mắt của cô làm trái tim của anh nóng lên, không nịn được mà chau mày: “Xuyt... Bảo bối ngoan, đừng khóc, không sao rồi, tất cả đã có anh lo, yên tâm, chắc chắn anh sẽ không để bọn họ xem em là lợi ích thương mại, bắt em phải kết hôn với người đàn ông khác đâu.”

Anh không kìm lòng được khi nhìn thấy cô khóc, điem đăm đăm yêu như vậy, thật làm người thương yêu, liền chậm rãi cúi đầu, khẽ hôn lên trán của cô, gò má, cho đến khi liếm khô những giọt nước mắt trên khuôn mặt của cô, mà cô cũng không khóc nữa, anh mới nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ của cô.

Lòng của cô ngứa ngáy khó chịu, hơn nữa tình cảm chuyển động không ngừng, ngửi hương vị nam tính tươi mát của anh, tâm tình khó sở biến mất không còn tăm tích, mạnh mẽ cảm thấy sự tồn tại của anh.

Trong phòng tràn ngập bầu không khí ám muội, cô thất thần trong khoảng thời gian ngắn, chỉ có thể sững sờ nhìn gương mặt đẹp trai anh tuấn của anh ở trước mắt của cô lác lác, đáy mắt là hình bóng của anh chậm rãi nhiễm phải mê hoặc.

“Tình nhi...” Cảnh Quân Uy nói một câu, lập tức tăng thêm sức hôn, nụ hôn này vừa vội vừa nhanh lại tham lam, anh đã nhớ cô rất lâu rồi, rốt cục bây giờ mới có thể chân thực được ôm ấp cô, hôn môi cô, khiến cho anh bị mất khống chế.

Anh bá đạo hôn cô, mặc sức hấp thu ngọt ngào giữa răng môi của cô, mang theo tình yêu dấu kín trong miệng cô, tròng vào trong đáy lòng của cô, khát vọng cô lâu như vậy, nhớ nhung cô lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể hoàn toàn có được cô.

Anh muốn cho cô đêm đầu tiên tốt đẹp nhất, nhưng ức chế không được nhiệt tình đang sôi trào, ôm ngang người cô lên, đi lên phòng ngủ trên lầu, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, rồi sau đó anh cũng nằm xuống, chiếm lấy đôi môi đỏ của cô.

Mỗi tế bào trong người Quan Hường Tinh đều đang cảm thụ anh, tim đập bồng chốc mạnh hơn, cô cảm nhận được tình cảm mà anh dành cho cô trong nụ hôn của anh, khiến cô không kiềm nổi mà cảm thấy cảm động.

Thời gian hai người bên nhau không lâu, vậy mà anh lại có thể có tình cảm rõ ràng như thế đối với cô, bảo sao cô lại không cảm thấy ngọt ngào?

Nhiệt độ trong phòng bất tri bất giác lên cao, bầu không khí càng lúc càng nóng rực, anh mở cúc áo của cô ra, lòng bàn tay dán vào da thịt nóng rực, thăm dò đường cong uyển chuyển, môi mỏng cũng dờn đi, đi tới gáy mẫn cảm của cô, nhẹ nhàng hôn, tham lam ngửi mùi thơm đặc biệt làm anh quyến luyến.

Dòng điện lạ di chuyển trong cơ thể cô, nóng rực, làm cho ý thức của cô từ từ tan rã, giống như đi vào thế giới huyền ảo, sự đụng chạm của anh như có chứa ma lực, đốt từng đốt từng đốt lửa ở trên người cô, cản trở tiêu đốt cơ thể và tâm trí của cô.

“A! A Uy!” Cô nhẹ giọng ngâm nga, dòng điện chạy khắp toàn thân, cảm giác vừa vui thích lại vừa trống vắng làm cho cô không kìm lòng được mà cong người lên, muốn nhận được nhiều sủng ái từ anh hơn.

“Đừng nóng vội, anh sẽ yêu em thật tốt mà.” Dục vọng của anh căng cứng, nhưng mà anh vẫn muốn xác nhận xem sau lưng của cô có cái bớt giống anh hay không, liền cởi áo cô ra.

Anh quay cơ thể nhỏ nhắn của cô, khiến cho cô quay lưng lại với anh, đóa Uu Đàm Bà La nở rộ, chiếm hết tầm lưng trần của cô, khiến cho hai mắt của anh sáng ngời, kích động không thôi.

Bàn tay run run vuốt ve phần lưng của cô, thật giống là đang nằm mơ, bông hoa màu trắng sữa, hình dáng hoa giống nhau, đến độ cong cũng giống nhau.

Anh muốn hai người có thể tiếp xúc da thịt, nhưng lại càng mong muốn ký ức về anh ở sâu trong linh hồn của cô có thể lấy lại, liền cúi đầu, hôn phần lưng tinh tế của cô, thậm chí còn hôn cả đóa hoa màu trắng sữa kia, hôn một đường xuống phía dưới, đi tới hông của cô.

Nghe được tiếng rên rỉ của cô, anh nằm ở trên người cô, môi để gần tai của cô, ôn nhu hỏi: “Tình nhi, anh có thể yêu em không?”

Trái tim Quan Hường Tinh run lên, vừa căng thẳng lại thẹn thùng, đương nhiên cô biết là anh muốn tiến thêm một bước trong quan hệ giữa hai người, nhưng mà cô không nghĩ tới chính mình sẽ nhanh chóng cùng anh sa vào loại quan hệ thân mật này như vậy.

Khi anh hôn cô thì lòng cô say mê, khoái cảm tê dại chạy khắp toàn thân, chỉ muốn để anh tiếp tục thương yêu như vậy, nghe được yêu cầu của anh, đầu tiên cô hơi do dự một chút, chột nghĩ đến bình thường anh nuông chiều cô, mà cô cũng lưu luyến sự ấm áp và tốt đẹp mà anh mang lại, ý nghĩ muốn ở cùng với anh khiến cho cô quyết định liều lĩnh gạt đầu.

Cảnh Quân Uy hết sức kích động: “Tình nhi, anh, Tình nhi, nhất định anh sẽ yêu em thật tốt.”

...

Khi cao trào lạ thường xuất hiện ở trong cơ thể thì móng tay của cô bấu vào bắp thịt của anh, đạt tới ranh giới vui sướng, đầu óc bình thường vui vẻ bởi vì bị dòng điện này đi qua mà trống rỗng, gần như không cách nào chịu đựng được nữa.

Cô cảm thấy hết sức mệt mỏi, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Cảnh Quân Uy thương tiếc hôn cô một cái, nằm nghiêng ở bên cạnh cô, có cảm giác rất hài lòng, đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm tháng, anh cảm thấy cuộc sống thật tốt đẹp.

Nhìn cô gái mình yêu mến, đáy mắt của anh tràn đầy tình cảm nồng nàn, nhẹ giọng nói: “Mặc kệ em là Dao Quang của kiếp trước hay là Hường Tình đầu thai ở kiếp này, thì đều là cô gái mà anh yêu mến, vì em, anh tu hành ngàn năm, cuối cùng cũng có thể nắm giữ em cả đời, cảm ơn ông trời đã cho anh một cơ hội duy nhất để yêu em ở kiếp này, chắc chắn anh sẽ không buông tay, ai cũng không thể tách rời chúng ta được.”

Đột nhiên nhớ đến chị gái của cô, lòng mày đẹp đẽ của anh không nhìn được mà nhăn vào, cơ thể cũng tự động tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, đáy mắt lóe lên ánh sáng lạnh lùng.

Anh kéo chăn đơn bằng tơ tằm, ti mi đắp lên người cô, lập tức đứng dậy xuống giường, bước chân cùng với động tác đều giống với Hắc Báo ưu nhã mà linh hoạt.

Cầm lấy điện thoại di động đặt trên bàn, anh nhanh chóng bấm số, rất nhanh liền có người nghe, hần lập tức mở miệng dặn dò: “Á Lịch, cậu nói với Hoa Đức giúp tôi, bảo cậu ta nghĩ cách tìm hiểu tất cả tình trạng tài chính của Quan thị trong vòng ba ngày, toàn bộ tình hình kinh doanh, cùng với số liệu của từng cổ đông một, càng tỉ mỉ càng tốt, với lại điều tra người trong Quan gia, tôi muốn có được số liệu chính xác nhất.”

“Vâng, tôi sẽ mang tư liệu cho Boss vào ba ngày sau.”

“Chờ đã! Tôi còn muốn cậu liên hệ với Quan Triều Dương, tôi có việc muốn trao đổi cùng ông ta. Cậu bảo Hoa Đức bắt đầu chuẩn bị can thiệp vào ngành kiến trúc đi, đặc biệt là nhắm vào Quan thị.”

“Vâng.”

Kết thúc trò chuyện, Cảnh Quân Uy nhìn cô gái mình yêu mến đang nằm trên giường, đặt đưa điện thoại di động lên bàn, nhanh chân đi tới bên giường, động tác nhanh nhẹn lên giường, đưa tay ôm cô vào trong ngực.

Trước khi ngủ, ý niệm duy nhất của anh lúc này chính là phải nghĩ cách để đối phó với người Quan gia, nghe lời giải thích của Hường Tình, anh vô cùng rõ ràng, nếu muốn kết hôn với cô, người Quan gia chính là nhân vật phiền phức nhất mà anh cần phải đối phó.

Chỉ là anh một chút cũng không để những phiền toái này đặt vào đáy mắt, muốn đối phó với những loại người như thế này, chỉ cần nắm giữ được nhược điểm của bọn họ, ra tay từ nhược điểm, lại tấn công thêm một chút nữa, thì đảm bảo họ không dám gây thêm phiền phức nữa.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 5:

Edit: Hân Gia

Quan Hường Tình tỉnh lại trong khi toàn thân đau nhức, mở hai mắt ra, nhìn thấy một khuôn mặt nam tính phóng to, trừng mắt nhìn, nhớ tới mọi chuyện xảy ra đêm qua, liền xấu hổ đến đỏ cả mặt.

Tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua đều quay lại trong đầu của cô, cô nhớ tới chuyện gặp phải chị gái, khiến cho tâm tình của cô khổ sở không ngừng, mà sự dịu dàng chăm sóc cùng với bao dung của anh làm cho nhiệt huyết của hai người bị mất đi sự khồng chế.

Thế nào cô cũng không nghĩ tới, hai người bọn họ vừa mới trở thành người yêu, mà đã tiến triển đến mức phát sinh quan hệ thân mật, mọi chuyện xảy ra nhanh đến mức làm cô trở tay không kịp, nhưng bởi vì khuôn mặt anh tuấn của anh ở ngay trước mắt mà quên xấu hổ, dùng ánh mắt si mê mà nhìn khuôn mặt nhu hòa của anh, đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo đường nét khuôn mặt của anh.

Đột nhiên, Cảnh Quân Uy mở mắt ra, khẽ mỉm cười, nụ cười tràn ngập khiêu gợi cùng với lười biếng.

“A! Anh...Anh tỉnh rồi à? Em...Chỉ là em muốn... Không phải em cố ý sờ anh...Em...”

Nhịp tim của cô vô thức tăng nhanh, nói lắp, vội vã muốn thu bàn tay nhỏ bé trắng nõn về.

Anh nhanh hơn một bước nắm chặt lấy tay cô, tùy ý để bàn tay mềm mại của cô vuốt ve khuôn mặt anh, lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

Cô càng đỏ mặt hơn, cô có thể cảm thấy cơ thể mình bị nhiễm hơi thở của anh, dấu vết hoan ái còn sót lại của đêm qua, nhớ tới hai người không chỉ trên miên hoan ái có một lần, khiến cô có cảm giác chỉ muốn ngất xỉu.

“Em đi vào phòng tắm một chút.” Cô nhanh chóng thoát khỏi vòng ôm của anh, bối rối nhảy từ trên giường xuống, đóng cửa lại, có thể nghe thấy thấp thỏm tiếng cười trầm thấp của anh, khiến cho cô càng không có mặt mũi gặp người khác.

Mở vòi hoa sen, cho nước xối vào người, nhìn thấy dấu ấn loang lổ trên người ở trong gương, không khỏi vừa ngại ngùng lại vừa ngọt ngào, cười khúc khích rất lâu.

Cuối cùng thì bọn họ cũng đến được với nhau, cho dù tình cảm tiến triển còn nhanh hơn mong muốn của cô, nhưng mà cảm giác chân thực này làm cho cô cảm thấy việc hai người ở cạnh nhau không phải là một giấc mơ, mà là thật sự có thật.

Khi cô bọc áo tắm đi ra khỏi phòng tắm thì nhìn thấy anh đang mặc quần áo ở nhà và tóc có chút ẩm ướt, ngồi trên ghế salông.

Người thấy mùi sữa tắm nhân nhạ ở trên người anh, cô biết là anh đã tắm xong.

Cảnh Quân Uy duỗi tay chỉ vào bộ quần áo trên giường, dịu dàng nói: “Đó là quần áo của em, anh đã gọi người tới giặt sạch, hong khô rồi, nhanh thay vào đi!”

Quan Hướng Tĩnh đi tới bên giường, đang chuẩn bị cởi áo tắm thì phát hiện anh vẫn ngồi im ở một chỗ, nhìn cô với một đôi mắt bình tĩnh, nhin không được mà mở miệng: “Anh ra ngoài trước đi.”

Anh xấu xa nhếch lên một bên lông mày, biết rõ còn hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì em muốn thay quần áo, anh ngồi đây, em thay làm sao được?” Cô thẹn quá hoá giận gặm nhẹ.

Anh cười, vung vung tay: “Không phải đêm qua chúng ta sờ cũng đã sờ mà nhìn cũng đã nhìn rồi, em còn ngại ngùng cái gì nữa?”

“Anh...” Cô tức đến nổi phôi, trừng mắt nhìn anh.

Bộ dạng của cô nhìn như đang hờn dỗi, không có tí lực sát thương nào, Cảnh Quân Uy bị cô chọc cười, khẽ cười: “Được, anh đi ra ngoài trước, em thay xong quần áo thì xuống phòng ăn ở lầu dưới nhé.”

Nhìn bóng dáng cao lớn của anh cuối cùng cũng rời đi, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng thay quần áo, sau đi đi ra khỏi phòng ngủ.

Đi tới phòng ăn được bố trí đẹp để lại thoải mái, cô nhìn thấy trên bàn đã bày sẵn trứng chiên với xúc xích, chân giò hun khói, bánh mì nướng, còn có cả sữa bò và nước cam, cùng với hoa quả đã được gọt sẵn, khiến cho cô thêm nhỏ dãi.

Cảnh Quân Uy vừa nhìn thấy cô, hai mắt sáng lên, vẫy vẫy tay, sau đó chỉ vào chỗ bên cạnh của mình.

Chờ đến khi cô ngồi ổn định, anh liền đưa tay khoác vai của cô, chỉ chỉ món ăn ở trên bàn: “Đầu tiên là ăn điểm tâm đã, có gì muốn nói, tý nói sau.”

Cô không có ý kiến, dưới sự cho ăn tận lực của anh, cô ngọt ngào hưởng thụ sự phục vụ đó, đương nhiên, cô cũng trả lại, cũng chia sẻ thức ăn trong tay mình cho anh.

Ăn xong bữa sáng, đột nhiên anh nhìn cô với vẻ mặt nghiêm túc, dùng giọng nói cực kỳ thật lòng dò hỏi: “Tĩnh nhi, anh muốn mời em đến ở cùng anh có được hay không?”

Quan Hướng Tĩnh đứng ngây ngốc, nhìn chằm chằm vào anh: “Anh muốn nói... Chúng ta ở chung?”

“Đúng, anh đã tìm được một căn nhà, anh rất thích bộ cục trong nhà, vì thế nên mới mua lại, cũng đang trang trí lại, mấy ngày nữa sẽ xong, bây giờ chỉ cần mua một ít đồ dùng hàng ngày nữa là được, anh mong em có thể đi mua cùng anh, dù sao thì đây cũng là nhà của chúng ta mà.”

Trong nháy mắt cô liền hiểu lời mời của anh, nhin không được mà nói trêu: “Thì ra là anh muốn như thế, vậy nên mới mời em đi mua đồ dùng cùng anh, còn nói muốn em cho anh ý kiến nữa.”

Anh không nói thêm gì nữa, chỉ cười cười rồi hôn cô.

Cô lờm anh một cái, nhưng mà đáy lòng lại ngọt ngào, thế nào cô cũng không nghĩ đến đối với đoạn tình cảm này anh lại thật lòng như thế, còn sâu

nặng hơn cả cô nghĩ nữa, nói không cảm động chính là lừa người, nhưng mà tại sao anh lại đặt quan hệ với cô trong thời gian ngắn ngủi như thế chứ?

Cô thực sự tốt để anh yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên sao, tạm biệt là ước hẹn, khi bọn họ còn chưa lên giường với nhau, liền đưa cô đi mua đồ dùng gia đình cho nhà của hai người?

“Anh...Sao anh có thể đặt quan hệ với em nhanh như vậy? Lẽ nào anh không cảm thấy chúng ta nên cho nhau nhiều thời gian hơn để xác nhận...A...”

Cảnh Quân Uy hôn môi đỏ của cô, cắt ngang lời nói của cô, sau đó cạy miệng của cô ra, ngang ngược đưa đầu lưỡi vào, dây dưa cùng với lưỡi của cô, vui đùa, mãi đến khi cả người cô tê liệt nằm trên người anh, anh mới không nỡ mà rời môi của cô.

Nhìn bờ môi ướt át và hơi sưng của cô, anh có một cảm giác kiểu ngạo khó có thể dùng lời diễn tả được, đó là do anh tạo thành, môi của cô cũng chỉ có thể để cho anh chạm, diện mạo mê người của cô lúc này cũng chỉ có mình anh nhìn được, khiến cho anh vô cùng đắc ý.

“Tình nhi, đây chính là câu trả lời của anh.” Ngón tay của anh khẽ vuốt môi của cô, như tình nói: “Tình nhi, chưa từng có một người phụ nữ nào có thể lay động linh hồn của anh như em, càng không có một người phụ nữ có thể mang lại cho anh cảm giác mãnh liệt như thế, em chính là cô gái mà anh chờ một đời đấy.”

Lời tâm tình của anh rất êm tai, Quan Hường Tình cảm thấy rất ngọt ngào, quên mất cả ngại ngùng, trực tiếp nói hết tâm ý với anh: “Thật ra em cũng giống như anh vậy, lần đầu tiên nhìn thấy anh, thì đã có một loại rung động rất quen thuộc, cảm giác mãnh liệt như thế làm em sợ, mà anh lại tiếp cận em như thế, đối tốt với em, khiến cho em nhanh rơi vào lưới tình, tuy rằng sự phát triển này làm cho em có chút bất an, nhưng làm thế nào không thể cưỡng lại cảm giác ngọt ngào với anh.”

Hai mắt anh sáng ngời, nhìn cô đầy kích động, vội vã hỏi: “Ý em muốn nói là, đối với anh em có một cảm giác quen thuộc sao? Cái kia...Em có nghĩ rằng kiếp trước chúng ta đã quen biết rồi, vậy nên kiếp này mới có cảm giác mãnh liệt với nhau như thế không?”

“A?” Trong nháy mắt, cô há hốc mồm, tiếp theo liền nở nụ cười: “Anh tin tưởng chuyện kiếp trước kiếp này hay sao?”

Anh mang theo bộ mặt nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào cô: “Tình nhi, anh tin tưởng.”

Cô có phản ứng như thế, anh không hề tức giận, chỉ là có chút buồn, nhưng cũng không trách cô, bởi vì cô cũng giống như những người khác, đều phải uống canh Mạnh bà, qua Luân Hồi chuyển thế, làm sao có thể hiểu loại chờ đợi ngàn năm và linh hồn hiu quạnh mà anh phải trải qua, ***, cùng với cô gặp nhau thì, ***

Anh muốn tâm linh tương thông cùng với cô, muốn cùng cô không chỉ có tình yêu của kiếp này, mà còn muốn kéo dài đến ngàn năm sau, tay nắm tay, đồng thời mỉm cười nhìn ngọt ngào cùng âm áp, ****

Sự nghiêm túc cùng chăm chú của anh làm cho cô kinh sợ trong khoảng thời gian ngắn, nhìn không được mà yên lặng nhìn anh.

Sự im lặng giữa hai người không kéo dài lâu, Cảnh Quân Uy chờ đợi không nổi mà lại lên tiếng trước: “Tình nhi, em còn không nói cho anh, có muốn đến sống cùng anh hay không?”

“Anh để em suy nghĩ một chút.” Cô cau lông mày, cô nghĩ đến người nhà của cô.

Sắc mặt của anh chìm xuống: “Em không thích cùng anh chung giường chung gối, thời điểm tỉnh lại mỗi sáng có thể nhìn thấy anh hay sao?”

“Không phải như vậy.” Đột nhiên cô lắc đầu, cho thấy trái tim của chính mình: “Em chỉ nghĩ, dù sao thì hiện tại nhà của anh cũng chưa trang trí xong xuôi, không bằng trước tiên em cùng với em đi mua đồ dùng gia đình đã, chờ đến khi trang trí xong rồi, lúc đó em sẽ cho anh đáp án, như vậy không tốt sao?”

Sau khi gặp phải chị gái, cô có một chút lo lắng, rất sợ chị sẽ nói cho cha mẹ, bọn họ sẽ tìm tới cửa nhà cô.

Từ khi cô dọn ra, tất nhiên trên thực tế cô biết bọn họ vẫn luôn theo dõi hành tung của cô, chỉ là họ chưa từng đến tìm cô thôi.

Đương nhiên rồi, làm sao bọn họ có thể bằng lòng đến cái phòng trọ bình thường lại còn nhỏ bé của cô được, nếu như thật sự có chuyện gì, thì họ cũng chỉ gọi điện thoại cho cô, dạy dỗ cô một chút, hoặc là ra lệnh cho cô.

Chỉ là cho tới bây giờ, bọn họ còn chưa gọi điện thoại cho cô là được rồi.

Bây giờ điều cô sợ chính là, nếu như cô lập tức đến sống cùng Cảnh Quân Uy, nhất định bọn họ sẽ chạy đến trước mặt cô, kéo cô về nhà.

Nhìn biệt thự trên núi Dương Minh và ngôi nhà xa hoa mà anh đã mua, cùng với xe anh lái, quần áo mà anh mặc, còn có tất cả đồ dùng với có giá trị không nhỏ, cô liền biết thân phận của anh không tầm thường, cũng chắc chắn anh xuất thân ở gia đình quyền quý, nhưng mà cô cũng không biết thân phận thật của anh là gì.

“Tất nhiên là được rồi.” Anh cầm thật chặt tay của cô, mỉm cười nói: “Chỉ là anh hi vọng đáp án đó của em sẽ không làm cho anh thất vọng.”

Anh âm thầm tính toán, trong khoảng thời gian đi mau đò, anh phải nghĩ biện pháp để dụ dỗ cô đồng ý đến ở chung với anh mới được.

Còn chưa nói tới hôn nhân, đó là bởi vì anh biết, cô phải đối phó với người nhà của cô đã, trước đó anh phải chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có

thể ứng chiến, vì để có được cô, nhất định anh phải thắng mới được.

“Đúng rồi, A Uy, anh có thể nói cho em là anh làm cái gì được không?” Quan Hường Tinh chần chờ đặt câu hỏi.

Anh nhìn cô cười khê, chế nhạo nói: “A...Sao hiện tại em mới nghĩ đến việc hỏi anh vấn đề này nhỉ?”

“Trước không nghĩ tới mà! Em cũng chỉ muốn hiểu thêm anh thôi mà.” Cô xấu hổ cười nói.

“Được, vậy anh sẽ nói cho em biết, anh là tổng giám đốc của Cảnh thị, bắt đầu trong lĩnh vực tài chính, không chỉ mở ngân hàng, công ty chứng khoán ở Đài Loan, cũng đầu tư vào các doanh nghiệp khác, cũng tích cực mở rộng sự nghiệp ở nước ngoài, ngoài ra, bản thân anh cũng đầu tư không ít vào sự nghiệp ở Âu Mỹ, coi như là một nhà đầu tư.”

Nghe anh nói một danh sách dài như vậy, cho dù đối với chuyện buôn bán cô không có hứng thú, nhưng cô cũng biết tập đoàn Cảnh thị ở Đài Loan một công ty lớn,

Tâm tình vừa thả lỏng, ngược lại cô lại có hứng thú với cuộc sống riêng tư của anh.

“Thật ra điều em muốn biết chính là trong nhà anh có bao nhiêu người? Có người thân không?”

Sắc mặt Cảnh Quân Uy khê cứng lại, nhưng vẫn duy trì bộ mặt không hề cảm xúc: “Không có, đấu đá nhau trong gia tộc rất đáng sợ, cha anh chỉ quan tâm anh có lợi dụng được hay không, anh không có chút tình cảm nào với người vợ thứ ba của ông ta, chỉ cần cho bọn họ mặt mũi với cả tiền, còn những thứ khác, bọn họ không quan tâm.”

“Cái kia...Anh có anh chị em hay không?”

“Không có.”

“Không sao, anh đã có em rồi mà.” Cô thông cảm nhìn anh.

Về mặt của anh trở nên dịu dàng: “Đúng đấy! Anh đã có em, vì thế nên em không thể rời xa anh được đâu.” Anh đưa tay ra, ôm cô vào trong ngực.

Cô hài lòng dựa sát vào trong ngực ấm áp lại an toàn của anh, mỉm cười nói: “Hừm, tuyệt đối em sẽ không rời xa anh đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6:

Edit: Hân Gia

Để cho trang trí cho ngôi nhà một trăm mét vuông mang đến cảm giác ấm áp lại thoải mái, Cảnh Quân Uy và Quan Hường Tinh vội vàng đi mua đồ dùng trong nhà.

Vào ngày trang trí xong, cô kích động và mong muốn được vào sống chung với anh, mà đương nhiên anh cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp hỏi câu trả lời của cô.

Thật ra bằng sức quan sát nhạy bén của anh, đã sớm nhìn ra tâm ý của cô đang dao động, vậy thì tại sao lại không nắm chặt lấy cơ hội này?

Quả nhiên, cô do dự một chút, liền gật đầu đáp ứng.

Anh vui mừng không ngớt, quyết định dành một ngày nghỉ để giúp cô dọn nhà.

Ý nghĩ của Quan Hường Tinh rất đơn giản, càng ở cạnh anh thì càng lưu luyến, mỗi khi xa nhau thì cô đều cố gắng kéo dài thêm thời gian hai người ở cạnh nhau, cái tư vị vừa xa nhau đã nhớ nhau này, khiến cho cô biết mình đã có tình cảm cực kỳ sâu nặng với anh rồi.

Bây giờ, cô mang theo một tâm tình vui sướng đến nhà trẻ, bởi vì ngày mai cô sẽ chuyển đến nhà Cảnh Quân Uy sống, hầu như tất cả đồ đạc bên trong phòng trọ đều đã thu vào trong va li, cô mang theo tâm tình vừa hưng phấn lại chờ mong muốn ở chung với anh.

Không nghĩ tới khi cô vừa đến nhà trẻ, hiệu trưởng đã gọi cô, cô lập tức đến phòng hiệu trưởng báo cáo có mặt.

Hiệu trưởng là một phụ nhân khoảng chừng năm mươi tuổi, luôn luôn hòa ái thân thiết, lúc này lại mang theo vẻ mặt nghiêm túc.

Đột nhiên Quan Hường Tĩnh có chút lo lắng không yên: “Hiệu trưởng, bà gọi tôi đến gặp bà, là có chuyện gì muốn nói sao?”

Hiệu trưởng cũng không cho cô ngồi, chỉ dùng ánh mắt phê phán nhìn chằm chằm vào cô, một hồi lâu sau mới mở miệng: “Hường Tĩnh, cô làm việc ở chỗ này đã hơn nửa năm, làm việc vô cùng nghiêm túc, cũng rất được bọn trẻ yêu quý, khiến cho tôi rất hài lòng.”

“Cảm ơn lời khen của hiệu trưởng, những chuyện này là công việc mà cháu phải làm.”

“Hừm, cô cần phải biết, nơi này mặc dù là nhà trẻ, nhưng cũng là nơi chịu trách nhiệm dạy dỗ học trò, cho dù cô có siêng năng như thế nào trong công việc, nếu đạo đức cá nhân có thiếu sót, sợ là cô cũng không thể đảm đương được chức giáo viên đâu.”

Lời nói ám chỉ và nghi vấn cùng khinh bỉ ở trong mắt của bà, khiến cho trái tim Quan Hường Tĩnh âm ỉ đau, sắc mặt hơi thay đổi: “Hiệu trưởng, lời nói của bà là có ý gì?”

“Có người gọi điện đến nhà trẻ, nói hành vi cá nhân của cô không tốt, yêu cầu cô nghỉ việc, nếu không sẽ liên hệ với những phụ huynh khác có con gửi ở đây, sẽ không đưa con đến gửi nữa, vì sự tồn tại của nhà trẻ, tôi không thể làm gì khác hơn là xin cô rời khỏi nhà trẻ.” Hiệu trưởng trực tiếp nói ra lời nói vô tình.

Sắc mặt Quan Hường Tĩnh trắng bệch trong nháy mắt, lắc đầu theo phản xạ: “Hiệu trưởng, tôi vẫn luôn giữ mình trong sạch, căn bản là không thể làm ra chuyện gì không thể tha thứ cả, xin bà hãy tin tưởng tôi.”

“Thật sao? Nếu như tôi nói người gọi điện đến là cha mẹ cô thì sao? Bọn họ là cha mẹ của cô, chắc chắn sẽ không nói dối để hãm hại con gái của chính mình đâu phải không? Hơn nữa địa vị xã hội của họ cực cao, là nhân vật có máu mặt, tuyệt đối sẽ không làm ra việc bôi nhọ nhân phẩm của cô. Tôi hỏi cô, cô phải cô vì muốn độc lập tự do mà bất hoà với cha mẹ của cô, dọn ra ở riêng đúng không?”

“Không sai, nhưng...” Trái tim của cô lạnh lẽo, dù thế nào cũng không nghĩ tới vì muốn cô trở về mà họ lại dùng đến chiêu này, khiến cho cô mất việc, hơn nửa năm tự do của cô thì ra đều là trò cười thôi.

Thì ra bọn họ sử dụng chiêu này chính là muốn nói cho cô, hơn nửa năm đó cô có thể dọn ra ở riêng, đều là bọn họ cho phép cô, bọn họ muốn bắt cô trở về là một chuyện vô cùng dễ dàng.

“Nếu là sự thật, liền biết rằng cô không muốn chấp nhận các quy tắc của cha mẹ, muốn tự do cá nhân, để có thể tùy ý kết giao bạn bè ở bên ngoài, nghe nói gần đây lúc tan làm thường có một người đàn ông đến đón cô có phải không?”

Câu hỏi này của hiệu trưởng, thật ra là bà đã biết đáp án rồi, Quan Hường Tĩnh vô cùng không thoải mái, nhưng mà cô cũng không thích việc tranh cãi cùng với người khác, vì vậy nên gật đầu, biết rõ hiệu trưởng nhất định bắt cô phải xin nghỉ việc, đặc biệt là còn có cha mẹ của cô nhưng tay vào nữa.

“Vậy thì tôi đi thu dọn đồ đạc, tôi vừa lĩnh tiền lương, tiền lương mấy ngày nay thì thôi đi.” Cô kiên quyết nói, sau đó không chờ hiệu trưởng nói thêm câu nào nữa, xoay người rời đi.

Quan Hường Tĩnh xếp tất cả đồ đạc của mình vào một cái hộp nhỏ, cầm lấy ví da, đi ra khỏi nhà trẻ, đứng bên lề đường, việc đầu tiên cô nghĩ tới là gọi điện thoại thông báo cho Cảnh Quân Uy, nhưng mà khi vừa mới lấy điện thoại di động từ trong ví da ra, liền nhìn thấy một chiếc xe dừng ở cạnh bên người, cô vội vã lùi lại một bước.

Hai người đàn ông mặc âu phục đi ra từ trong xe, mặt không hề cảm xúc đi về phía cô.

“Tiểu thư, chủ tịch phái chúng tôi tới đón cô về nhà.”

“Cái gì?” Cô tròn to hai mắt, lập tức lắc lắc đầu: “Hai người trở về nói với ông ta, tôi không trở về.”

Hai người bọn họ không chút động đậy, chỉ nhìn chằm chằm cô.

“Hai người có thể đi rồi.”

Hai người đàn ông nhìn nhau một cái, một người trong đó mở miệng: “Xin lỗi, tiểu thư, chủ tịch dặn dò, nhất định phải đưa cô về nhà. Nếu tiểu thư không về, chúng tôi cũng chỉ đành vô lễ đối với tiểu thư thôi.”

“Các người... Các người dám sao?” Mắt nhìn thấy bọn họ tiến lên định bắt lấy mình, cô sợ hãi lùi lại.

“Chỉ cần tiểu thư chịu phối hợp, lên xe cùng chúng tôi, quay về gặp chủ tịch, chúng tôi tuyệt đối sẽ tôn trọng tiểu thư.”

Quan Hường Tĩnh biết bọn họ nhất định phải bắt cô về nhà, cũng biết mình trốn không thoát. Từ lúc cô bắt đầu mất việc, cha mẹ cô liền bắt đầu hành động, đến gọi điện cũng không thêm gọi, mà cô về nhà lần này, sợ là sẽ khó gặp lại Quân Uy được.

Đúng rồi, sao cô lại không nghĩ tới anh nhỉ?

Đáy lòng có tính toán, cô rất bình tĩnh cầm chặt điện thoại di động.

“Được rồi! Tôi sẽ đi cùng với hai người.”

Sau khi ngồi vào trong xe, cô bình tĩnh một chút, bởi vì nghĩ đến quan hệ với Cảnh Quân Uy, cô cảm giác mình có thêm dũng cảm đối mặt với cha mẹ, làm sao bọn họ có thể làm cho cô thất vọng như vậy..

Nếu bọn họ đã phái hai người này đến tìm cô, nhất định phải đưa được cô trở về nhà.

Không nghĩ tới khi cô vừa về tới nhà, cha không có nhà, mẹ thì đang xem quần áo, thiếu kiên nhẫn nhìn cô, dằn dò người ở đưa cô về phòng, không cho phép cô rời khỏi nhà, cô lập tức tranh luận.

“Chuyện này chờ buổi tối cha con trở về, chúng ta nói tiếp. Đầu tiên đưa tiểu thư về phòng, sau đó khóa cửa phòng lại, không có sự cho phép của chúng ta, ai cũng không được mở cửa cho nó ra ngoài, ngoại trừ cung cấp các bữa ăn bên ngoài.” Hà Tuyết Phượng nói.

Quả thực Quan Hường Tinh không thể tin được, vậy mà mẹ cô lại cấm túc cô, còn cướp đi điện thoại di động của cô, lập tức tắt máy, ném vào bên trong túi hàng hiệu, làm cho cô lòng dạ rối bời.

Nếu như lấy điện thoại di động của cô, làm sao cô có thể liên lạc với Cảnh Quân Uy được?

“Mẹ, sao người có thể làm như vậy được? Con có còn là con gái của mẹ hay không?” Sao lại cấm sự tự do của cô.

“Hừ! Quan Hường Tinh, con không nên cảm thấy mẹ nhẫn tâm, nếu không phải là con không chịu nghe điện thoại, muốn ra ngoài ở riêng, ở bên ngoài lại không chịu an phận, làm tổn hại đến danh tiếng của Quan gia chúng ta, mẹ cũng sẽ không ra hạ sách này, tốt nhất hiện tại con nên ngoan ngoãn, nếu như dám quấy phá nữa, hoặc là người đàn ông kia dám liều lĩnh xuất hiện, mẹ và cha con tuyệt đối sẽ không khách khí với cậu ta đâu.”

“Con còn tưởng các người nhiều nhất chỉ là không nhận con nữa thôi, thật không ngờ lại muốn nhốt con vào trong phòng, còn lấy đi cả điện thoại di động của con..Trả lại điện thoại di động cho con!”

“Con là do mẹ mang thai mười tháng sinh ra, con đang suy nghĩ cái gì, làm sao mà mẹ lại không biết? Nói cho con biết, mẹ sẽ không để cho con liên lạc với người đàn ông kia, trừ phi bản thân anh ta có giá trị, bằng không chúng ta tuyệt đối sẽ không đồng ý, việc này là do con tạo nên, đừng trách chúng ta, chúng ta cũng là muốn tốt cho con thôi.”

Xí nghiệp Quan thị dù sao cũng là truyền thừa ba đời của ông chủ ngành kiến trúc, có địa vị xã hội và danh tiếng nhất định, cho dù bây giờ không phát đạt như trước, không kiếm nhiều tiền như trước nữa, nhưng cũng không đến mức phải sụp đổ, rất nhiều người vẫn phải nể mặt bọn họ.

Khủng hoảng tài chính lần này của công ty bọn họ không phải là nhỏ, nhưng mà chỉ cần lưu động được vốn đầy đủ, nhất định có thể vượt qua nguy cơ, vì thế nên tất cả những biện pháp có thể sử dụng được, bọn họ cũng đều đã thực hiện, đáng tiếc cũng không thể xoay chuyển được gì, cho nên bọn họ mới đánh chủ ý lên Quan Hường Tinh, họ tin chỉ cần tìm được một ông chủ có thể cứu được công ty, đồng ý làm thông gia với bọn họ, giúp đỡ tiền cho họ, như vậy bọn họ mới có thể xoay mình được.

Đây là dự định mà bà cùng với chồng đang muốn làm, vì thế nên họ càng phải tham gia nhiều tiệc rượu thương mại hơn trước, hơn nữa đã thả con bé này ra ngoài đã nửa năm, dù sao thì nó ở ngoài nhìn ăn nhìn mặc, đồ dùng gì cũng không dám mua nhiều, quyết định tìm một ngày, tìm một lý do, mang con bé về, không ngờ lại nghe thấy Hường Phượng nói nó gặp con bé này cùng với một người đàn ông xa lạ ở cửa hàng đồ nội thất thân mật với nhau.

Chuyện này đến tai bọn họ, quả thật là sấm sét giữa trời quang! Bọn họ đã tính toán cả rồi, chờ Hường Tinh đến cứu công ty của họ, làm sao có thể để cho một người đàn ông không biết là nơi nào đến phá hoại kế hoạch của bọn họ được? Lập tức tìm ra một biện pháp mới, đầu tiên khiến cho Hường Tinh mất việc làm, sau đó ép buộc nó về nhà.

Trước khi con trai tra ra lai lịch của người đàn ông kia, bọn họ định nhốt cô ở trong phòng, ngăn chặn tất cả các khả năng có thể xảy ra, lại nghĩ cách khiến cho cô tham gia tiệc rượu, hoặc là chọn ra vài đối tượng để cô xem mắt, dùng tốc độ nhanh nhất quyết định chuyện đại sự cả đời của cô, tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn được.

Theo như suy nghĩ của Hà Tuyết Phượng, trong cuộc sống đơn giản của Hường Tinh, nếu như không có bọn họ làm mới, làm sao cô có thể biết được người đàn ông nào mới tốt chứ? Cứ coi như không tra ra được lai lịch của người đàn ông kia thì sao? Chắc chắn người đàn ông kia cũng không khá hơn chút nào.

Nghe lời nói của Hường Phượng, bọn họ đã thân mật đến mức đi mua cả nội thất, nếu như để bọn họ phát sinh quan hệ thân mật, truyền ra ngoài, đến lúc đó làm sao bọn họ có thể gả Hường Tinh ra ngoài được?

“Mẹ, sao người có thể một mặt bảo hiệu trưởng đuổi con, bắt con về nhà, nhốt ở trong phòng, không cho con liên lạc với bên ngoài, một mặt lại nói khoác không biết ngượng là vì muốn tốt cho con chứ?”

“Con bé chết tiệt kia! Con ra ở riêng không lâu, lá gan lớn lên, tâm tư cũng lỗ mãng hơn rồi đúng hay không? Vì một người đàn ông ở bên ngoài, mà dám tranh cãi với mẹ như vậy, quyết định đưa con về nhà này thật là đúng rồi. Mấy người còn đứng đây làm gì? Đều là người chết rồi à? Còn không mau mang tiểu thư trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Hai phụ nhân trung niên liền vội vàng tiến lên, cầm thật chặt cánh tay của Hường Tinh, làm cho cô tránh thoát không được, sau đó kéo cô về phía gian phòng.

“Theo dõi nó cho tốt vào, nếu như nó chạy mất, tôi liền tìm mấy người tính sổ! Ai nha! Sắp trễ giờ tham gia tiệc rượu rồi. Con bé chết tiết kia, tốt nhất con nên an phận một chút, đừng chọc giận cha của con, kết cục của chị gái con năm đó ra sao, con là người rõ ràng nhất, đừng giẫm lên vết xe đổ đó, con gánh chịu không nổi đâu.” Hà Tuyết Phượng lạnh lùng nói, giận dữ xoay người, để tài xế chuẩn bị xe, đi ra cửa tham gia tiệc rượu.

Những biến cố này, Cảnh Quân Uy hoàn toàn không biết gì cả, đến đón Quan Hường Tinh tan làm theo thói quen, không thấy cô đâu, mới gọi điện thoại cho cô, nhưng lại tắt máy, khiến anh không khỏi lo lắng, chạy tới phòng trọ của cô, cũng không tìm được người.

Anh bắt đầu điều tra, biết được tin cô bị bắt nghi việc, biết việc cô tung tích không rõ hình như có liên quan đến người nhà của cô, lập tức trở về văn phòng, tỉ mỉ tìm cách, người đầu tiên anh muốn đối phó chính là người nhà của cô.

Vốn tưởng là chỉ cần ra chiêu với người nhà cô, thì anh có thể xử lý được, nhưng mà không ngờ người nhà cô lại dùng thủ đoạn bắt cô về nhà rồi giam lỏng cô.

Xem ra lúc trước Hường Tinh nói chị gái cô mà bị ép gả cho người mà mình không thích bởi vì người nhà sử dụng thủ đoạn là tin tức thật, cô không cần thận nói, vì vậy anh cần điều tra rõ ràng, nhất định phải biết kẻ thù của anh là dạng nhân vật gì, biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Không thể chậm một giây nào, anh tìm Á Lịch đến.

“Á Lịch, cậu chắc chắn bọn họ chỉ nhốt Hường Tinh lại, không sử dụng thủ đoạn gì đối với cô đúng không?”

“Nghe nói gần đây người nhà họ Quan tích cực tham gia các tiệc rượu, cho dù là nhà nào, thì chỉ cần nhà đó có con trai đến tuổi kết hôn nhưng chưa lập gia đình, đều được xem là cơ hội đối với bọn họ.”

Cảnh Quân Uy lộ ra nụ cười lạnh lùng: “Xem ra bọn họ đang đánh chủ ý trên người Hường Tinh đây mà.”

“Căn cứ suy đoán của tôi, khẳng định không sai. Tôi đã điều tra tình trạng tài chính của Quan gia, hiện nay bọn họ vẫn sống rất hưởng thụ, rất xa xỉ, một chút cũng không vì tình trạng của công ty mà suy nghĩ, hoặc là họ cố tình không muốn mọi người nghi ngờ, hoặc là do thói quen rồi.”

“Rất tốt, bọn họ dám tính toán Hường Tinh, tuyệt đối tôi sẽ không buông tha cho bọn họ, chỉ là hiện nay không phải thời cơ tốt nhất để trả thù bọn họ, bây giờ phải nghĩ cách đưa Hường Tinh trở lại bên cạnh tôi đã.”

“Boss, nếu như cậu định đến nhà cô ấy đòi người, thì tuyệt đối không thể được, đừng nói đến việc cô ấy bị nhốt ở trong phòng, lại có người trông coi, chỉ bằng quan hệ không danh không chính hiện nay của hai người, nếu như cậu tìm đến cửa, bọn họ gọi cảnh sát, sẽ rất bất lợi đối với chúng ta, cũng dễ dàng đánh răn động cô.”

“Cậu đã sắp xếp người tiến vào Quan gia rồi sao?”

“Đúng, đây là tin mà người bên trong truyền tới, hiện tại cô ta đang nghĩ cách đưa thức ăn cho Quan tiểu thư, để có thể truyền tin tức về Boss cho cô ấy biết, khiến cho cô ấy yên tâm, chăm sóc tốt thân thể, tránh cho cô ấy lo lắng quá, đặc biệt là tôi có nghe nói tâm tình của cô ấy không được tốt, hình như là ăn không vô thức ăn.”

Nghe được tin cô không ăn đồ ăn, trái tim Cảnh Quân Uy hơi nhói, trên mặt lộ ra vẻ sốt sắng: “Cậu mau chóng liên lạc với người kia, muốn cô ta lấy tốc độ nhanh nhất nghĩ biện pháp đưa thức ăn đến cho Hường Tinh, khuyên cô dùng cơm, tôi không muốn nhìn thấy cô ấy chà đạp thân thể của chính mình.”

“Nói về vấn đề này, thì tôi đã có sắp xếp rồi.”

“Cậu làm rất tốt. Chị gái Hường Tinh đã nhìn thấy tôi, nếu tôi đứng ra, khả năng không thích hợp, tôi nghĩ chúng ta phải tính toán xem, có biện pháp gì mới có thể cứu được cô ấy.”

“Tôi sẽ đặc biệt chú ý hành động của Quan gia, nếu như bọn họ muốn dẫn cô ấy đi tham gia tiệc rượu hoặc xem mắt cái gì, tôi sẽ đứng ra, xin cậu hãy ở trong bóng tối để phối hợp hành động.”

“Cũng chỉ có thể như vậy, chuyện này liền giao cho cậu làm đi.”

“Vâng. Còn có, Quan gia phái người điều tra cậu, nghe nói ngày đó cậu gặp chị gái của Hường Tinh, thật giống như cô ta đã dùng điện thoại di động chụp lại hình của cậu, sợ rằng không bao lâu nữa sẽ tra ra thân phận của cậu, dù sao trên thương trường ở Đài Loan thì cậu cũng là một đại nhân vật, nếu là thực sự muốn điều tra, cũng không phải là không thể tra ra được.”

“Hừm, nghe cậu nói như vậy, khiến tôi nghĩ đến một chuyện, nếu như bọn họ biết tôi là tổng giám đốc của tập đoàn Cảnh thị, không biết có thể đưa Tinh nhi đến trước mặt của tôi hay không?”

“Tôi nghĩ là không đâu, lấy tác phong của lão hồ ly Quan Lạc Kỳ kia, nhất định sẽ bởi vì cậu qua lai với Quan tiểu thư, mà muốn chủ động đặt điều kiện với cậu, đến lúc đó có thể bọn họ sẽ ra giá trên trời đấy.”

Cảnh Quân Uy lạnh lùng ngâm nga một tiếng, đáy mắt lóe ra khí lạnh: “Vậy cũng phải xem bọn họ có bản lĩnh này hay không đã!”

Chương 8: Chương 7:

Đã mười ngày kể từ khi Quan Hường Tinh bị bắt về nhà, khoảng thời gian này, Quan gia đã bắt đầu hành động, chỉ cần tìm được đối tượng thích hợp, liền khuyên cô đi tham gia tiệc rượu, để lộ mặt ra, dù sao nếu bản thân cô mà không xuất hiện, làm sao có thể khiến người khác coi trọng được?

“Thế nào rồi? Yên hội buổi tối ngày mai thật sự có thể tổ chức được không?” Chủ của Quan gia - Quan Lạc Kỳ ngồi ở trên ghế salông, hỏi vợ của mình.

“Không có vấn đề gì, chỉ là hình như con bé kia còn chưa có phối hợp cùng thôi, Hường Phụng đang nghĩ biện pháp ở trên lầu.”

“Đúng rồi, Triều Dương, con đã điều tra ra thân phận cùng bối cảnh của người đàn ông đi cùng với Hường Tinh hôm đó chưa?”

“Hường Phụng dùng điện thoại chụp được hình rồi nhưng không rõ lắm, thực sự rất khó để tìm được một người mà chỉ dựa vào bức ảnh mờ hồ đó, nhưng mà con đã tìm được người để giải quyết cái khó khăn này rồi.”

Quan Triều Dương là tổng giám đốc của công ty Quan thị, khuôn mặt anh tuấn, tao nhã lại phong độ nhanh nhẹn, vóc người cao gầy, hai mắt mê người lấp lánh ánh sáng tinh nhuệ, lại bị cặp kính màu vàng che khuất, lúc nào cũng nở một nụ cười ôn hòa nhưng đầy xa cách.

Từ nhỏ anh đã là một quý công tử, đương nhiên sẽ toát ra hơi thở cao quý, nếu chỉ nhìn qua, sẽ cảm thấy anh không mang lại nguy hiểm gì lớn cả, trên thực tế, nếu đánh giá thấp anh, sợ là đến mình chết như thế nào cũng không biết.

Hiện tại vẫn là Quan Lạc Kỳ làm chủ công ty Quan thị, việc anh yêu thích là nắm tất cả quyền hành, hơn nữa rất thích làm việc lớn, nếu không phải là công ty Quan thị cần anh về giúp đỡ, thì anh thích đầu tư ở nước Mỹ hơn.

Từ lúc còn nhỏ cho tới nay, Quan Triều Dương biết rõ trong mắt cha mẹ của mình chỉ có quyền thế cùng lợi ích, đối với bọn họ, anh vốn là con trai độc nhất của Quan gia, nhất định phải có năng lực hơn người, phải cống hiến tài năng cho công ty của gia đình, mà còn nhất định phải kết hôn với một cô gái môn đăng hộ đối có thể giúp trong việc kinh doanh.

Đối với những chuyện này, anh đều không có ý kiến gì, không phải là bởi vì anh hiểu thuận, mà là anh luôn luôn kiên cường tự mãn, vẫn chưa có cô gái mà mình thích, nếu cha mẹ đã tìm cho anh một người vợ, thì anh sẽ xem xem.

Trải qua hai năm cuộc sống hôn nhân, vợ của anh khiến cho anh rất yêu thích, đối với chức vụ đóng vai vợ của anh thì vô cùng xứng đáng, hai người kết hôn không phải bởi vì yêu, mà bởi vì để hoàn thành nhu cầu của hai bên gia đình.

Nhưng mà anh vô cùng phản đối cách mà cha mẹ đối xử với hai cô em gái của anh, anh có thể cố gắng kết hôn với người có thể giúp đỡ công ty của gia đình mình, nhưng mà đến cả hai cô em gái cũng phải kết hôn với người mà cha mẹ chọn thì hơi quá đáng rồi.

Chuyện năm đó Hường Phụng đính hôn rất ồn ào, cô ấy đã có người đàn ông mà mình thích, chỉ là người đàn ông kia có bố là một công chức, mẹ là giúp việc của một gia đình khá giả, so với những gia đình giàu có mà cha mẹ mong đợi cách biệt quá xa, nên họ đã dùng thủ đoạn bán thiu để đưa Hường Phụng lên giường của người đàn ông nghe nói rất chơi bời và lãng nhãng kia, khiến cho cô ấy không thể không từ bỏ ý định, ngoan ngoãn đính hôn.

Hiện nay bọn họ lại muốn giờ trò cũ, tìm đối tượng mà bọn họ vừa ý, bỏ thuốc với Hường Tinh, để gao nấu thành com.

Quan Triều Dương nắm chặt nắm đấm, đáy mắt thoáng hiện qua sự lạnh lẽo, liền lập tức biến mất không còn tăm hơi, khiến cho người khác không thể nhìn thấu ý nghĩ của anh.

Thời điểm phát sinh sự việc của Hường Phụng, anh đang chuẩn bị về nước, hoàn toàn không biết chuyện, sau khi biết được, anh vô cùng tức giận, muốn tìm cha mẹ để cãi nhau, lại sợ bọn họ sẽ đề phòng anh, khiến cho Hường Tinh còn đang học đại học bị liên lụy.

Quả nhiên, lo lắng lúc đó của anh là đúng, anh rất bình tĩnh, sau đó nghe lời bọn họ cưới vợ, cũng khiến cho họ yên tâm với anh hơn, trong nhà có chuyện gì muốn làm, họ cũng không giấu anh, giúp cho anh có thể biết trước được nhiều chuyện hơn.

Lần này, chắc chắn anh sẽ không để bị kịch như của Hường Phụng xảy ra, cho dù đồng ý giúp cha mẹ điều tra về người đàn ông kia đi nữa, cũng sẽ không tìm cách đối phó với anh ta hoặc là chia rẽ hai người bọn họ, mà là kiểm tra thay Hường Tinh, sợ em ấy bị lừa.

“Tinh hướng bây giờ ra sao?” Cả người Hà Tuyết Phụng mặc quần áo đẹp đẽ, đặt câu hỏi: “Thân phận của người đàn ông kia đã tra ra được chưa? Có phải là một nhân vật nhỏ thôi đúng không? Nếu không là đã hỏi thăm được về thân phận của con bé ở nơi nào đó rồi, muốn dụ dỗ nó, lấy được lợi ích từ nó, đúng không?”

“Nếu như con điều tra không sai thì người đàn ông kia hẳn là có xuất thân tốt, hơn nữa cũng là người trên thương trường, có điều rất cuộc thân phận như thế nào, còn phải điều tra kỹ lại đã, anh ta có chút thần bí, trong quá trình điều tra luôn luôn bị một sức mạnh thần bí nào đó ngăn cản, không thể khinh

thường.”

Quan Lạc Kỳ chau mày: “Triều Dương, lời nói có thể tùy tiện nói lung tung sao? Sức mạnh thần bí gì? Hừ, nếu người đàn ông kia thật sự là một nhân vật lớn, có muốn đi lại với Hường Tinh, đầu tiên nên đến ra mắt chúng ta trước mới phải?”

“Đúng đấy! Với lại con nói anh ta cũng là người trên thương trường, sao lại thần bí như vậy, ít nhất cũng phải biết anh ta tên là gì chứ, đúng không?”

“Biết thì biết, nhưng người trùng tên trùng họ cũng không phải là không có, hơn nữa khi con nghe được tên của anh ta thì, con có chút không thể tin được, dù sao thì cũng chưa có ai nhìn thấy diện mạo của anh ta, cũng không biết thực hư ra làm sao, vì thế nên con cần nhiều thời gian hơn.”

Thật ra trong một tuần lễ anh đã điều tra ra rồi, nhưng mà chỉ biết anh ta là bá chủ thần bí trên thương trường cũng như là một người tài giỏi trong giới thương mại thì đã làm sao? Chuyện anh muốn biết chính là, anh ta có thật lòng thật dạ đối xử với Hường Tinh không, hay chỉ là vui đùa một chút mà thôi?

Anh còn điều tra được lịch sử chơi bời của anh ta ba năm trước trước khi bị tai nạn, nhưng sau đó anh ta bỗng trở thành một người cuồng công việc, nguyên nhân tại sao, thì anh không rõ, nhưng lại càng lo lắng cho Hường Tinh, bởi vì tính cách của nó đơn thuần thiện lương, biết quan tâm lại ngọt ngào, khiến cho trái tim luôn luôn lạnh lẽo cứng rắn của anh không khỏi trở nên mềm mại.

Cô có thể khiến người khác không kim lòng được mà muốn bảo vệ cô, anh biết, nếu như anh nói ra sự thật với cha mẹ, chắc chắn bọn họ sẽ không ngăn cản nữa, mà ngược lại sẽ cố gắng thúc đẩy chuyện hôn sự này.

Nhưng mà anh không muốn để cho hạnh phúc của Hường Tinh cùng lợi ích gia đình ở cùng một chỗ, như vậy sẽ khiến cô không có tôn nghiêm cùng mặt mũi khi đứng trước mặt Cảnh Quân Uy, không có địa vị cũng như lập trường, làm sao cô có thể có công bằng cùng phản thắng trong trận chiến tình ái này được?

Nếu cha mẹ định giở trò cũ, vào thời khắc mấu chốt anh cũng sẽ có biện pháp để bảo vệ Hường Tinh, đưa cô trốn đến một chỗ an toàn nào đó, điều hiển tại anh sợ chính là, nếu như Cảnh Quân Uy thực sự yêu mến Hường Tinh, thì bằng với tài lực cùng quyền thế của anh, làm sao có thể đưa Hường Tinh đi được?

Đương nhiên cha mẹ anh không biết những suy nghĩ này của anh, nếu không chỉ sợ là đã sớm trở mặt với anh rồi.

Quan Lạc Kỳ cau mày: “Bỏ đi, hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là về vấn đề tài chính của công ty, vì thế nên Hường Tinh nhất định phải lập tức kết hôn với con trai gia đình có thể giúp đỡ cho công ty của chúng ta.”

“Cha, cha đã tìm được người thích hợp rồi sao? Vậy cha định dùng phương pháp gì để khiến Hường Tinh đồng ý gặp mặt người kia?”

“Năm đó công ty không bị khủng hoảng như bây giờ, mà chỉ là Hường Phụng đã đến tuổi kết hôn, mà vẫn u mê không chịu tình, muốn qua lại với một nhân vật nhỏ nhoi, chúng ta không còn cách nào khác, mới thay nó tìm một thiếu gia của một công ty bách hóa thôi. Đàn ông mà! Nhiều tiền một chút thì sẽ lãng nhãng, chuyện này cũng chẳng to lớn gì, hơn nữa đối tượng mà chúng ta thay nó tìm cũng coi như là môn đăng hộ đối, bằng tuổi nhau, cũng xem như là một mối hôn nhân tốt rồi.”

“Vậy hai người cũng định đối xử với Hường Tinh như thế sao?” Quan Triều Dương trào phúng nhếch khóe miệng. Cái gì gọi là mối hôn nhân tốt chứ?

“Chuyện này... Trước đây công ty chưa xảy ra việc gì, người ta cũng vui vẻ kết thông gia với gia đình chúng ta, nhưng mà bây giờ không thể không thể so với ngày trước, coi như chúng ta không hề rằng nửa lời, người biết chuyện cũng không nhiều, nhưng mà muốn nói chuyện hôn sự với người khác, người ta có thể sẽ không tùy tiện mà đồng ý nữa, muốn tìm một đối tượng có tuổi xấp xỉ con bé, cũng có chút khó khăn.”

“Cho nên?” Đột nhiên Quan Triều Dương có dự cảm xấu, tuy rằng mặt không chút biến sắc, thế nhưng lông mày lặng lẽ nhăn vào.

“Triều Dương, chắc là con còn nhớ căn biệt thự mới xây của chúng ta, đều là mượn tiền của Triệu Vinh Hoa chứ?”

“Tất nhiên là con nhớ, tất cả quy trình cùng tiền bạc của dự án đó đều do con giám sát mà.” Đầu óc Quan Triều Dương hiện lên tài liệu cá nhân về tổng giám đốc Triệu Vinh Hoa đã sắp năm mươi tuổi, cùng với những nhận xét của những người trong ngành về hắn ta, bỗng chốc lo lắng không yên, không dám tin nhìn cha mẹ: “Sẽ không phải là hai người muốn gả Hường Tinh cho lão già Triệu Vinh Hoa kia chứ?”

“Lão già gì chứ? Năm nay người ta mới có bốn mươi tám tuổi, còn là một người trung niên đấy! Mặc dù ông ta đã kết hôn rồi, nhưng mà vợ ông ta đã chết, căn bản là chẳng có chuyện gì phải lo nữa, quan trọng nhất chính là, ông ta đồng ý giúp chúng ta vượt qua cửa ải khó này vô điều kiện.”

“Cha, mẹ, ông ta hơn Hường Tinh hai mươi mấy tuổi, còn có cả con gái rồi, hai người... thật sự là rất quá đáng đấy!”

Bị con trai nói như vậy, sắc mặt Quan Lạc Kỳ đỏ lên, lập tức cây ngay không sợ chết đứng nói: “Không có cách nào khác mà! Lỗ hổng tài chính lên đến ba trăm triệu liền! Người ta chịu hỗ trợ, điều kiện duy nhất chỉ là muốn kết hôn cùng với Hường Tinh, còn nói là đã gặp con bé rồi, vô cùng yêu thích tích cách ngoan ngoãn cùng đơn thuần của nó, chúng ta còn có thể làm gì sao?”

“Nhưng...”

Quan Lạc Kỳ đưa tay ra, ngăn cản Quan Triều Dương nói tiếp.

“Được rồi, không nói gì nữa, mọi chuyện quyết định như vậy đi. Ngày cưới sẽ vào đầu tháng sau, Triệu tổng đã đưa 50 triệu cho chúng ta trước rồi,

chúng ta nhất định phải giữ đúng lời hứa, thời gia đến ngày cưới còn không đầy một tháng, con chỉ cần quan tâm đến chuyện của công ty thôi, chuyện kết hôn này sẽ do cha cùng với mẹ con chịu trách nhiệm.”

Nhìn thái độ kiên quyết của cha mẹ, Quan Triều Dương quyết định đi tìm Cảnh Quân Uy.

Quan gia muốn mở tiệc rượu, muốn tuyên bố với trước mặt mọi người tin tức Triệu Vinh Hoa sắp đính hôn cùng với Quan Hường Tinh.

Tin tức này rất nhanh đã lan truyền ra ngoài, còn bị giới truyền thông bóc móc ra, thậm chí cả việc Triệu Vinh Hoa cưới vợ vì có điều kiện đều được đưa lên mặt báo.

Quan Lạc Kỳ cùng với Hà Tuyết Phụng thực sự là tức muốn chết, nhưng mà vẫn không thay đổi quyết định của mình, bởi vì tiệc rượu này là để khiến cho Triệu Vinh Hoa yên tâm hơn thôi.

Triệu Vinh Hoa cũng không có ý muốn dùng tiền để mua vợ, mà ngược lại rất muốn được kết hôn với Quan Hường Tinh, cô gái mà hắn đã gặp mặt khi đến Quan gia chơi, nếu như làm vợ của hắn, mang ra ngoài chẳng phải là rất có mặt mũi hay sao?

Hơn nữa khi hắn nhìn thấy dáng vẻ thanh thuần của cô, thì rất muốn chiếm giữ lấy cô, nhưng lại biết được thân phận của cô không thể động vào, cơ hội lần này là tự động tìm đến, đương nhiên là hắn sẽ không ngốc mà từ chối.

Tuy rằng tốn không ít tiền, nhưng mà hắn đã mong muốn mấy năm rồi, nhìn thấy cô gái này ở gần ngay trước mắt rồi, làm sao lại không nắm chặt lấy được cơ chứ?

Vì lẽ đó mà hắn muốn Quan gia cho hắn một câu trả lời.

Vào ngày tổ chức tiệc rượu, dưới sự trợ giúp của Quan Triều Dương, Cảnh Quân Uy cùng với Á Lịch thuận lợi tiến vào hội trường, vốn là bọn họ định trực tiếp cứu Quan Hường Tinh từ trong phòng ra, nhưng mà để thực hiện được thì cũng có chút khó khăn.

Quan Triều Dương vẫn chưa dám trở mặt với cha mẹ, chỉ có thể trợ giúp anh ở trong bóng tối, không cách nào có thể quang minh chính đại mà giúp anh được.

Cảnh Quân Uy cũng có dự định của chính mình, vì thế nên anh chỉ yêu cầu Quan Triều Dương giúp anh tiến vào hội trường là được rồi.

Quan Triều Dương đã từng nói, bởi vì tiệc rượu này Hường Tinh không tự nguyện tham gia, họ rất sợ sẽ xảy ra vấn đề gì, nên cho người canh giữ rất nghiêm ngặt, cũng có rất nhiều nhân viên tuần tra, vì thế nên cậu ta muốn bọn họ chú ý một chút.

Cảnh Quân Uy là một người làm việc cẩn thận lại có tâm tư kín đáo, đương nhiên sẽ không thể chỉ mang theo một mình Á Lịch đến Quan gia, từ lâu anh đã điều động toàn bộ người của anh đến, tùy thời mà hành động.

Hơn nữa anh là một nhân vật vô cùng có lai lịch ở xã hội thượng lưu, chỉ cần anh nói ra thân phận, tình hình tất nhiên sẽ phát triển theo hướng có lợi với anh, anh không sợ Quan Lạc Kỳ sẽ đuổi anh ra ngoài một chút nào, ngược lại khéo ông ta còn quay ra nịnh nọt anh ấy chứ.

Mặc dù rất có thể vì chuyện anh thích Hường Tinh mà Quan Lạc Kỳ sẽ ra điều kiện với anh, nhưng mà vì cô, tất cả những thứ này đều đáng giá!

Anh đều đã có chuẩn bị nên mới đến, quan trọng nhất chính là, anh mang theo tất cả người đến là để phòng trừ, một khi thân phận của anh bị lộ ra ánh sáng, sẽ mang đến rất nhiều phiền phức cho anh, điều đầu tiên cần đề phòng chính là cảnh phóng viên.

Căn bản là anh không xem tiệc rượu náo nhiệt này trong mắt, cũng không để ý mọi người liếc mắt cùng xì xào bàn tán đối với anh, thậm chí là phóng đoán, anh giả vờ thành thoi lười biếng, ngón tay thon dài cầm lấy ly rượu, nhếch môi mỉm cười gọi, tất cả sự chú ý đều đặt ở trên đầu cầu thang.

Á Lịch cao to khôi ngô đứng ở phía sau, nhay bén cùng cẩn thận, hai mắt nhìn bốn phương tám hướng, hết sức bảo vệ cấp trên, nếu như phóng viên phát hiện ra thân phận của cấp trên, muốn tiến lên phỏng vấn, anh cũng không sợ, bởi vì chỉ cần anh ra lệnh một tiếng, thì chắc chắn tất cả người đang đứng trong bóng tối kia sẽ lấy tốc độ nhanh nhất mà chạy tới.

Lúc này, ba người phụ nữ mặc lễ phục xuất hiện ở đầu cầu thang, gây nên rối loạn.

Quan Hường Tinh mặc lễ phục trông như một bông hoa ly tươi mát, ngoài ra hai người phụ nữ kia vây chặt lấy cô, tóm chặt lấy hai cánh tay trắng nõn non mềm của cô.

Cảnh Quân Uy đứng thẳng tắp, ánh mắt lóe lên ánh lửa nguy hiểm.

Á Lịch đứng ngay sau lưng anh, hết sức hạ thấp giọng: “Boss?”

“Tìm cách đến gần bọn họ đi.”

“Vâng, Boss, vừa nãy Quan tiên sinh lén lút truyền tin cho tôi, nói cô gái cả người mặc lễ phục màu xanh nước biển là vợ của cậu ta, muốn chúng ta ra tay từ chỗ của cô ta, chắc là cậu ta đã nói mọi chuyện với vợ của cậu ta rồi, vợ cậu ta cũng đồng ý giúp đỡ, còn cô gái khác bên người Hường Tinh tiểu thư là chị gái của cô ấy, không dễ đối phó chút nào, muốn chúng ta tùy cơ ứng biến.”

“Hừm, Quan Triều Dương muốn đối phó với cha mẹ của cậu ta, Quan Hường Phụng giao cho cậu đấy, Hường Tinh giao cho tôi, còn người mà chúng ta sắp xếp nữa, bọn họ đã chuẩn bị xong chưa?”

“Không thành vấn đề, chỉ cần Quan tiên sinh phối hợp với chúng ta, lắng lẽ cho phép, sẽ không có vấn đề gì đâu, dù sao tiệc rượu này cũng do cậu ta chịu trách nhiệm mà.”

“Ừ, chúng ta hành động thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 8:

Quan Hường Tinh mặc một bộ trang phục lộng lẫy bị chị dâu và chị gái mang từ trong phòng ra, hết sức lo lắng bất an.

Lúc đầu đối với việc bị giam lỏng thì cô cảm thấy rất tức giận, cũng rất tuyệt vọng, cô nghĩ rằng có lẽ mình cũng sẽ bị bắt đi theo con đường của chị gái, vì thế nên cô mới dùng cách tuyệt thực để chống lại, biết được chắc chắn bọn họ sẽ không vì thế mà thả cô, nhưng mà cô nghĩ, nếu muốn bắt cô gả cho một người đàn ông mà cô không thích, thì cô thà chết còn hơn.

Lúc này, lại có một người hầu nói với cô, Cảnh Quân Uy nhờ cô ta chuyển lời, muốn cô chăm sóc bản thân thật tốt, chờ anh đến cứu cô, làm đầy lên tia hi vọng cuối cùng của cô, sau ba ngày dầy vò, cuối cùng cô cũng đã tìm được hi vọng để tiếp tục sống.

Sau đó, người anh trai mà cô luôn cho rằng anh lạnh lùng, xa cách, không quan tâm đến chuyện trong nhà, vậy mà lại nhờ chị dâu đến nói với cô, phải chú ý đến thức ăn mà chị gái đưa cho cô, tuyệt đối không được ăn, còn muốn cô tạm thời đồng ý các yêu cầu của cha mẹ, tránh cho chị gái cô dùng tới chiêu cuối cùng.

Hồi trước bởi vì chị gái không chịu nghe theo sự sắp xếp của cha mẹ, không chịu tham gia tiệc rượu mà bọn họ tổ chức cho chị ấy, dùng phương pháp vô cùng quyết liệt để chống lại, ồn ào xôn xao đến một tháng, làm cho cha mẹ hết nhẫn nại, trực tiếp cho chị ấy dùng mê dược, đưa chị ấy lên giường của anh rể tương lai, để gạo nấu thành cơm, làm cho chị ấy sợ hãi vô cùng.

Chị dâu muốn cô yên tâm tham gia vào tiệc rượu mà cha mẹ cử hành, tuy rằng họ muốn tuyên bố chuyện kết hôn giữa cô với Triệu Vinh Hoa, nhưng mà người hầu của Tiểu Quân nói với cô rằng, anh sẽ xuất hiện ở hội trường tiệc rượu, anh trai cũng nhờ chị dâu chuyển lời cho cô, nhất định Quân Uy sẽ tới cứu cô, muốn cô không cần phải lo lắng.

Nếu không phải là có lời bảo đảm này, cô nghĩ, ngày hôm nay chắc chắn cô không thể nào đủ can đảm để đi ra khỏi căn phòng này được.

Nhìn chị gái lộ ra nụ cười trên sự đau khổ của người khác, trái tim của cô nín chặt, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt động viên của chị dâu, trái tim của cô lại trở lại bình thường.

Sau khi tâm tình bình tĩnh lại, Quan Hường Tinh lặng lẽ nhìn xung quanh, tất cả đều là những nhân vật ở xã hội thượng lưu mà cô không quen biết, cũng đều là những đối tượng mà cha mẹ hay qua lại.

Đột nhiên, hai mắt của cô sáng ngời khi nhìn thấy người đàn ông khiến trái tim của cô run lên.

Hai mắt của anh lấp lánh có thần, bình tĩnh nhìn vào hai mắt của cô, tầm mắt hai người giao nhau trên không trung, ai cũng không nỡ dời ánh mắt đi.

“A Uy...” Cô có chút kích động lắm lắm.

Quan Hường Phụng đứng bên cạnh cô rất nhanh đã nhận ra, nhìn theo ánh mắt của cô, vậy mà lại nhìn thấy người đàn ông xuất sắc gấp ở cửa hàng nội thất, cảm thấy rất bất mãn, theo bản năng tăng thêm sức mạnh của ngón tay, gần như đều bấm cả vào cánh tay của em gái.

Quan Hường Tinh đau đến nhúm mày: “A! Chị, đau...”

Nhìn thấy ánh mắt của chị gái, cô chợt nhớ tới tất cả mọi chuyện đều là do chị ấy nói cho cha mẹ, đẩy cô đến tình trạng như bây giờ.

Sau đó cô lộ ra ánh mắt khẩn cầu, có chút lo lắng lên tiếng: “Chị...”

“Hừ! Thật không nghĩ tới lá gan của người đàn ông này cũng lớn thật, đến nơi này cũng dám xông vào, xem ra chúng tôi đã coi thường cậu ta rồi.” Trong giọng nói Quan Hường Phụng có nồng đậm xem thường cùng khinh bỉ, cũng chen lẫn một chút ghen tỵ với Hường Tinh.

Đúng, cô ghen tỵ với Hường Tinh, vậy mà lại có một người đàn ông dùng cảm xúc xông vào hội trường tiệc rượu vì cô ta, người đàn ông trẻ tuổi mà năm đó cô yêu cũng đã từng chạy đến nhà cô, nhưng mà bị đánh cho gần chết, rồi ném ra ngoài.

Cha mẹ cô còn dùng tính mạng của anh ta để ép cô, khiến cho cô không thể không tạm thời thỏa hiệp, không nghĩ tới cha mẹ vì việc cô không đồng ý kết hôn, mà hạ mê được, làm cho cô cùng vị hôn phu gạo nấu thành cơm.

Cô có sự kiêu ngạo cùng tự tôn, dĩ nhiên sẽ không quay lại tìm người đàn ông mà mình yêu, chỉ cảm thấy rất hận cha mẹ, bên ngoài thì thuận theo bọn họ, trên thực tế, cho dù bọn họ có yêu cầu cô đưa ra điều kiện hoặc yêu cầu gì với gia đình chồng, cô đều không thèm đếm xỉa đến, ngay cả nguy cơ tài chính lần này cũng thế.

Nếu không phải bọn họ lạnh lùng vô tình, không để ý đến tình thân, thì làm sao cô có thể bị đẩy đến mức độ này?

Cô biết tuy rằng vị hôn phu của mình khiến cho người ngoài cảm thấy anh ta rất lãng nhãng, nhưng trên thực tế lại rất giống cô.

Nhưng cô không yêu anh ta, anh ta cũng không yêu cô, hôn nhân bị ai như vậy khiến cho cô rất đau khổ, vì thế nên cô không muốn để Hường Tinh được hạnh phúc.

Vì cái gì mà chỉ có một mình cô phải khổ sở, còn cô ta thì có thể theo đuổi tình yêu tốt đẹp của mình chứ?

Chỉ cần cô ta họ Quan, là em gái của cô, như vậy cô phải kéo cô ta chịu khổ cùng.

Quan Hường Phụng xoay người, muốn đi tìm Quan Lạc Kỳ.

Quan Hường Tinh vội vàng nắm lấy cánh tay của chị gái, ngăn cản cô rời đi: “Chị, em xin chị đừng đi...”

“Buông tay!”

“Hường Phụng, không nên như vậy đâu, chả lẽ em là chị mà lại không hy vọng em gái của chính mình được hạnh phúc sao?” Chị dâu Quách Hiếu Phân mở miệng.

Cô ấy là tiểu thư bảo bối của ông chủ xí nghiệp dẫn đầu ngành điện tử, trở về sau khi du học nước ngoài, nhưng lại yêu thích thiết kế thời trang, mở phòng làm việc cá nhân, một mình thiết kế các vật phẩm, tính tình nhàn nhạt, gặp người nhà cũng không nhiều, cũng rất ít khi quản chuyện trong nhà, chỉ phối hợp tham gia những tiệc rượu cần mình, cô sẽ xuất hiện cùng chồng Quan Triều Dương của mình, bọn họ cũng là kết hôn thương mại, cho dù đã lấy nhau đã hai năm, vẫn duy trì quan hệ tôn trọng nhau như khách với chồng.

“Chị dâu, chị...Sao chị lại biết...” Quan Hường Phụng vô cùng kinh ngạc.

Quách Hiếu Phân nở nụ cười nhạt: “Là anh trai của em nói cho chị, anh ấy nhờ chị hỗ trợ, làm sao chị có thể từ chối được? Dù sao thì cũng là vợ chồng, quan trọng nhất chính là, em muốn bị kịch của em lần nữa lặp lại trên người em gái em sao?”

Nguyên nhân trọng yếu nhất là, bọn họ đều là thiên kim tiểu thư, cha mẹ cô thương yêu cô rất nhiều, kể cả việc kết hôn, cũng sẽ hỏi qua ý của cô, còn nói với cô, nếu như không thích, bọn họ có thể chậm rãi sắp xếp giúp cô, đến khi nào cô thấy hợp mắt thì thôi.

Khi cô nghe được câu chuyện hoang đường như vậy từ trong miệng chồng của mình thì, đều là thân con gái, cô không khỏi sinh ra sự đồng cảm với hai người em chồng này, nếu có thể giúp đỡ được, cô sẽ giúp nhiều một chút, ngược lại thân phận của cô cũng không sợ đắc tội với cha mẹ chồng.

“Em...” Quan Hường Phụng rất muốn nói mình không muốn để cho em gái mình được hạnh phúc, nhưng cái nhìn chăm chú của chị dâu, khiến cô không cách nào nói ra suy nghĩ trong nội tâm của mình được.

Lúc này, Cảnh Quân Uy đi tới, đưa tay ra với Quan Hường Tinh: “Tĩnh nhi...”

Cô vừa mừng vừa sợ, viên mắt ửng hồng, nước mắt chực rơi xuống.

Quách Hiếu Phân buông tay cô ra, cô muốn chạy về phía anh, lại bị Quan Hường Phụng ngăn lại.

“Em đang làm cái gì vậy?”

“Chị, chị...” Quan Hường Tinh khẩn cầu nhìn chị gái.

Quan Hường Phụng không hề bị lay động, nét mặt lạnh lùng.

Cảnh Quân Uy trừng mắt nhìn cô ta, giọng điệu cảnh cáo nói: “Buông tay! Chuyện này không liên quan gì tới cô hết.”

“Rất tốt, anh thật to gan, chờ mà đối đáp với cha mẹ tôi đi!” Quan Hường Phụng cũng không cố gắng tranh cãi cùng anh, nói về sức lực, chắc chắn cô không thể sánh được với anh và cái người có vóc dáng to cao như hình với bóng ở sau lưng anh, cái vóc dáng to cao kia nhìn khá ôn hòa nho nhã, chỉ là cô ta không nhìn thấy ánh sáng lóe lên trong đôi mắt sau kính của cậu ta.

Bên này bọn họ gây rối lớn như vậy, làm sao có thể không khiến người khác chú ý được cơ chứ?

Đặc biệt là vợ chồng Quan Lạc Kỳ, vốn đang tiếp đãi khách quý, hơn nữa còn ở cùng với nhân vật chính của đêm nay là Triệu Vinh Hoa, dĩ nhiên là rất vui vẻ, nhưng cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

“Triều Dương, xảy ra chuyện gì vậy? Người đàn ông kia là ai?” Quan Lạc Kỳ này sinh nghi vấn, bởi vì Triệu Vinh Hoa đã dần tức giận, ông biết là ngàn vạn lần cũng không thể đắc tội với ông ta được.

Ở bên ngoài thì Quan Triều Dương vẫn duy trì bình tĩnh như cũ, bình tĩnh trả lời: “Cha, con nghĩ cậu ta là người đàn ông của em gái đấy.”

“Cái gì?”

Vợ chồng Quan Lạc Kỳ cùng Triệu Vinh Hoa trầm miệng một lời, sắc mặt đều trở nên khó coi đến cực điểm, lúc đó lúc trắng.

Trào phúng cười trong đáy lòng, sắc mặt Quan Triều Dương không biến sắc nói: “Trước con có nhận được tin báo, nói người đàn ông của Hường Tinh có khả năng không phải là một nhân vật đơn giản, sẽ trà trộn vào hội trường tiệc rượu, con đã phái người để ý thêm, không nghĩ cậu ta lại có bản lĩnh như thế, vậy mà vẫn xông vào được.”

Sắc mặt Triệu Vinh Hoa càng thêm khó coi, cảm thấy rất nhục nhã và khó xử, âm trầm hỏi: “Cậu ta sẽ không phải là nhân vật phiền phức không thể trêu chọc chứ?”

“Anh Triệu, đừng lo lắng, người như cậu ta, tùy tiện đánh một chút là được rồi, để chúng tôi xử lý cho.” Quan Lạc Kỳ nở nụ cười nhỉnh nọt, nói động viên, nhưng mà khi đối mặt với con trai thì lập tức trở nên nghiêm nghị, giận dữ: “Triều Dương, chuyện này giao cho con xử lý, lập tức mang người kia ra ngoài đi, nếu không...”

“Cha, con có chuyện muốn nói riêng với cha.” Quan Triều Dương liếc mắt ra hiệu với cha của mình.

Quan Lạc Kỳ hiểu ý, cho dù có không hài lòng đối với con trai, thì ông vẫn biết con trai mình làm việc rất chắc chắn, lần này không cần ông ta phải lo lắng nữa rồi.

Nghĩ đến năng lực của con trai, cùng với chuyện này hình như có nội tình, liền tìm một cái cớ, bỏ Triệu Vinh Hoa lại, đi qua một với con trai, nhưng lại nhìn thấy Quan Hường Tinh đang tay trong tay với người đàn ông kia, bên tai lại nghe thấy những tiếng bàn luận sôi nổi, thì lại có chút không kiềm chế nổi.

“Cha, đừng vội quá, vừa nãy con nhận được một tin, người đàn ông này chính là người vô cùng được chú ý gần đây, tổng giám đốc của Cảnh thị Cảnh Quân Uy. Con nghĩ là cha đã nghe đến danh tiếng của cậu ta rồi, nếu như người thật sự muốn giải quyết vấn đề tài chính của công ty thì nên tìm cậu ta để nói chuyện, dù sao thì cậu ta cũng là một cái ngân hàng tốt nhất.”

Đáy mắt Quan Lạc Kỳ lóe qua tham lam. Cảnh Quân Uy, làm sao ông có thể không biết cậu ta được chứ? Chỉ cần là người lăn lộn ở trên thương trường, chắc chắn đều nghe qua ba chữ “Cảnh Quân Uy” này, chỉ trong ba năm ngắn ngủi, nhanh chóng lập nên tập đoàn Cảnh thị, ông mong con trai của chính mình cũng có thể giống như cậu ta được thì tốt biết mấy.

“Thật sự không thể ngờ tới, Hường Tinh lại có thể quen được cậu ta, cha đã sớm muốn kết giao với Cảnh Quân Uy, chỉ là cha của cậu ta luôn luôn mắt cao hơn đầu, khó có thể kết giao cùng lấy lòng, bản thân của cậu ta lại càng khó có thể tiếp xúc được.”

“Điều này cũng không thể trách cha được.”

Vốn là Quan Triều Dương cũng không muốn đi đến bước đường này, nhưng mà nhìn thấy cha mẹ cho dù mất mặt, cũng phải làm lớn sự việc lên, đuổi cậu ta ra ngoài, anh ta cũng chỉ là đang thu hẹp lại tổn thất, tránh để lộ thân phận của anh ta, dù sao thì với thủ đoạn của cha anh ở trên thương trường, không nên đối phó với ông mới là quyết định sáng suốt nhất, với lại không phải anh từng thề là sẽ không phụ Hường Tinh hay sao?

Anh ta chỉ đứng ở một bên xem cuộc vui, đồng thời quan sát xem năng lực của Cảnh Quân Uy có đủ đủ để mang đến hạnh phúc cho Hường Tinh hay không thôi.

“Thật sự là con đã điều tra rõ ràng đúng không? Hay là cậu ta là tên lừa đảo phùng má giả làm người mập.” Hà Tuyết Phương hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

“Yên tâm, Cảnh Quân Uy là nhân vật được rất nhiều người biết tới trong giới kinh doanh ở Đài Loan, con đã điều tra rõ ràng, tuyệt đối không phải là trùng tên trùng họ, mà là đúng tên đúng người, không tin, mẹ có thể hỏi cha mà xem.”

“Hừm, nếu như Triều Dương điều tra không sai, thì người đàn ông này chính là tổng giám đốc của tập đoàn Cảnh thị Cảnh Quân Uy, tuyệt đối không sai được. Đáng ghét! Sớm biết chuyện này thì tiệc rượu ngày hôm nay nên làm chậm lại, chờ con hỏi thăm được tin tức, chúng ta đi gặp gỡ cậu ta, nói với cậu ta chuyện Hường Tinh có phải tốt hơn không.” Quan Lạc Kỳ có chút hối hận.

Hà Tuyết Phương lườm ông một cái: “Nếu như cậu ta thật sự muốn qua lại với Hường Tinh, dĩ nhiên là phải nói chuyện với chúng ta rồi, còn nếu cậu ta muốn đầu tư, vậy cũng đơn giản, chỉ cần cậu ta làm tăng được tài chính của công ty chúng ta lên thì chuyện gì cũng có thể nói được rồi.”

“Vậy cha mẹ định giải quyết Triệu Vinh Hoa kiểu gì? Dù sao thì ông ta cũng đã đưa 50 triệu cho công ty chúng ta rồi, chỉ sợ sẽ không dễ dàng giải quyết được.”

“Chuyện này để cha nghĩ biện pháp, bây giờ con đi đến chỗ Hường Tinh, đưa Cảnh Quân Uy đến thư phòng trên lầu chờ cha, cha sẽ xử lý tốt chuyện nơi này, nhanh đi đi.”

Quả nhiên là vì tiền, nên đầu óc sắc bén thật nhỉ! Quan Triều Dương cười khẩy nghĩ, gật gật đầu với cha mẹ, xoay người đi đến chỗ Cảnh Quân Uy.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 9:

Trong thư phòng Quan gia, Cảnh Quân Uy ngồi cùng một chỗ với Quan Hường Tinh, anh nắm chặt tay cô, cho cô cảm thấy tự tin hơn, biết cô rất lo lắng, nên rất cố gắng an ủi cô.

Nhìn đáng vẻ ngọt ngào của bọn họ, đáy mắt Quan Hường Phượng bắn ra ánh sáng ghen ghét, nhưng lại không thể nói cái gì.

Quách Hiểu Phân cảm thấy có chút lo lắng khi nhìn phản ứng không bình thường của Quan Hường Phượng, nghĩ thầm, muốn nói chuyện này cho chồng biết, mong anh để ý đến em ấy nhiều hơn.

“Tinh nhi, tý nữa khi mà cha mẹ em đi vào, em đừng nói cái gì cả, tất cả hãy giao cho anh nhé.” Tâm tư Cảnh Quân Uy tỉ mỉ, sớm đã nắm trong tay tất cả tình huống rồi.

Trước đó anh đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu không thì anh đã không để người của mình ở ngoài rồi, bây giờ vừa không bị ném ra ngoài, mà còn được cha của cô mời đến phòng làm việc để nói chuyện, anh dám khẳng định là thân phận của anh đã bị Quan Triều Dương nói ra rồi.

Anh không phải không nghĩ tới muốn dùng địa vị và giá trị về thân phận của chính mình để nói chuyện với vợ chồng Quan gia, nhưng mà nếu như anh chủ động ra trận, không phải sẽ khiến mình bị người khác xấu xí hay sao?

Đối với Hường Tinh, anh nhất định phải có được cô, nhưng mà anh không ngu ngốc, ở trên thương trường rèn luyện lâu như vậy, sao mà không biết một ít thủ đoạn cơ chứ? Bây giờ quyết đấu chính diện, cũng không phải là tình huống mà anh chưa từng nghĩ qua, vì thế nên không thể mang cô rời đi ngay được, nhưng một lúc nữa thôi là anh được toại nguyện rồi.

Ngày hôm nay nếu không bàn luận được gì thì nhất định anh cũng phải dẫn cô đi.

Lúc này, Quan Lạc Kỳ cùng Hà Tuyết Phượng đi vào phòng làm việc, ngồi xuống ghế sau bàn làm việc.

Bọn họ ba lần bảy lượt lạnh lùng đuổi Triệu Vinh Hoa đi, dù sao thì khi so sánh ông ta với tổng giám đốc có giá trị bản thân lên đến mười tỉ thì hoàn toàn khác nhau rồi, còn về tiệc rượu, liền để con trai, con dâu và con gái lớn đi lo liệu.

Quan Lạc Kỳ nhìn bề ngoài xuất sắc cùng vẻ mặt lạnh lùng của Cảnh Quân Uy, liền biết rõ người đàn ông này không phải dễ đối phó, nhưng mà nhược điểm của cậu ta đang ngồi bên cạnh, chỉ có kẻ ngu si mới không lợi dụng thôi!

“Cảnh Quân Uy, tôi biết cậu muốn qua lại với con gái của tôi, nhưng mà cậu phải cho tôi thấy thành ý của cậu đã.” Mặt của ông ta đầy tính toán, cười như một con hồ ly.

Cảnh Quân Uy cảm thấy cả người cô cứng đờ sau khi nghe thấy lời mà cha của cô nói, vỗ vỗ vào tay cô để động viên, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào Quan Lạc Kỳ: “Tôi đã điều tra về tình hình tài chính của công ty ông, biết được hiện tại ông đang cần gấp ba trăm triệu, tôi có thể lập tức chuyển tiền vào tài khoản của công ty ông, giải quyết tình hình khẩn cấp này.”

“Còn gì nữa không?” Quan Lạc Kỳ như là câu được cá lớn, đáy mắt lóe ra ánh sáng hưng phấn lại tham lam, khuôn mặt đỏ bừng nhìn chằm chằm vào Cảnh Quân Uy, chờ mong anh có thể nói ra càng nhiều lợi ích để thỏa mãn lòng tham của ông ta.

“Cha, Sao...Sao cha có thể nói như vậy được cơ chứ? Anh ấy đã đưa ba trăm triệu để giúp người rồi, người còn muốn cái gì nữa?”

“Con đang có thái độ gì vậy? Con biết mình phải gọi ta một tiếng cha, thì nên lo báo đáp ơn tình đi, bây giờ con tìm được một đối tượng tốt như thế này, dĩ nhiên là phải trợ giúp gia đình chúng ta rồi, nếu không cha nuôi con từ nhỏ đến bây giờ, không phải là đều uống công sao?”

“Cha...Nếu như vậy thì không phải là cha đang bán con gái hay sao?”

“Mất dạy! Con đang chỉ trích cách làm cha của cha sao? Đồ con gái bất hiếu, cha nuôi con là để cho con nói cha như vậy sao? Hà?”

“Được rồi, đừng nóng giận, chồng, chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải bàn xong mọi chuyện đã.” Hà Tuyết Phượng lườm Quan Hường Tinh một chút: “Chuyện này, con đừng có xen mồm vào, để yên cho chúng ta bàn luận đi. Đưa con gái ngốc này, chúng ta là cha mẹ của con chẳng lẽ sẽ làm hại con sao? Bây giờ bàn luận cùng cậu ta, cũng là vì tương lai của con mà thôi!”

Quan Hường Tinh còn muốn mở miệng, lại bị Cảnh Quân Uy ngăn cản, anh cười lạnh một tiếng, nhìn bọn họ: “Như vậy đi! Nói ra điều kiện của hai người đi.”

Mắt hai vợ chồng phát sáng trong nháy mắt, liếc mắt nhìn nhau.

Dáng vẻ Quan Lạc Kỳ nóng nảy hỏi: “Thật sự là cái gì cũng được sao?”

Cảnh Quân Uy lạnh lùng quét mắt qua, nhàn nhạt nói: “Hai người chỉ cần nói ra điều kiện mà hai người muốn, thì tôi sẽ xem xét và cân nhắc. Có một điều mà tôi muốn nói trước cho hai người biết, những điều kiện này đều là dựa vào việc gả Hường Tinh cho tôi mà thực hiện đấy.”

“Được! Nghe cậu nói như vậy, chẳng phải là đang muốn cầu hôn hay sao? Muốn chúng tôi gả con gái cho cậu thì có vấn đề gì chứ? Sau này chúng ta chính là người một nhà rồi, cần gì phải bàn điều kiện nữa chứ? Không bằng chúng ta bàn chuyện cưới gả và sinh lễ đi, gả con gái cũng không thể tùy tiện được.”

Quan Hường Tinh không khỏi sững sờ.

Hà Tuyết Phượng đứng phắt lên: “Ông đang nói cái gì vậy? Chuyện kết hôn là chuyện của sau này, bây giờ bọn chúng đã ở bên cạnh nhau rồi, nhất định phải nói ra điều kiện của chúng ta trước đã.”

Quan Lạc Kỳ thiếu kiên nhẫn lườm bà một chút: “Bà thì hiểu cái gì? Trước đây chúng ta nói ra điều kiện, là cho rằng cậu ta chỉ muốn qua lại với con gái của chúng ta thôi, nhất định sẽ đồng ý với chúng ta, nhưng bây giờ cậu ta lại có ý muốn kết hôn, dĩ nhiên là sẽ không giống nhau rồi.”

Gương mặt tuấn tú không chút biểu tình của Cảnh Quân Uy có chút vẻ trào phúng, lạnh lùng mở miệng: “Như vậy, Quan tiên sinh đã đồng ý cho tôi cưới con gái của ông rồi phải không?”

“Đương nhiên, cậu là người Đài Loan, nên sẽ vô cùng hiểu rõ tập tục cưới gả của Đài Loan chúng ta, tôi hi vọng cậu có thể lo tất mọi việc, như vậy không chỉ là cho Quan gia chúng tôi mặt mũi, mà còn đối với Cảnh gia, có máu mặt ở trong giới kinh doanh Đài Loan, lại chiếm địa vị cao trong giới của cậu, cũng là vô cùng có mặt mũi, không phải sao?”

“Không cần Quan tiên sinh nói, dĩ nhiên là tôi sẽ cho Tinh nhi một hôn lễ long trọng, làm cho cô ấy mặt mày rạng rỡ gả cho tôi, nếu như ông có điều kiện gì, cũng có thể nhân dịp lần này nói ra hết, đến lúc đó chúng ta sẽ hẹn ngày khác để nói chuyện, bây giờ tôi có thể ở riêng với Hường Tinh được không?” Cảnh Quân Uy biết rõ trong lòng Quan Lạc Kỳ đang tính toán cái gì, nhưng cũng không chút biến sắc, kéo tay Quan Hường Tinh định đứng lên.

“Không được, chúng ta còn chưa có bàn luận xong...” Hà Tuyết Phượng còn muốn nói cái gì, nhưng lại bị Quan Lạc Kỳ cản lại.

“Được, hai người đi trước đi! Đừng quên trả lại con gái cho tôi là được, dù sao thì cậu cũng muốn kết hôn với nó, hãy để cho nó từ trong nhà này mà gả ra ngoài đi.”

“Ừm.” Cảnh Quân Uy hơi gật đầu một cái, kéo cô rời đi.

Hà Tuyết Phượng nhìn cửa phòng làm việc đóng lại, nhanh chóng quay đầu, ra sức mà lườm Quan Lạc Kỳ: “Cái ông già này, ông đang làm cái gì vậy? Tại sao lại không nắm chặt lấy cái cơ hội tốt này hả? Cậu ta nói chúng ta có thể tùy ý ra điều kiện mà.”

“Quan điểm của phụ nữ quả thật là rất nông cạn, cậu ta nói chúng ta có thể tùy ý ra điều kiện, thì có nghĩa là mặc kệ chúng ta nói cái gì, cậu ta cũng vì chuyện cưới Hường Tinh mà đồng ý hay sao, nếu bây giờ chúng ta tùy tiện mở miệng, đến lúc đó nếu như có xảy ra chuyện gì, thì không phải là sẽ bị thiệt thòi lớn rồi sao? Hơn nữa không phải vừa rồi cậu ta nói, hôm nào sẽ hẹn chúng ta đến nói chuyện đúng không? Bà gấp cái gì chứ?”

“Hừ! Vậy thì làm sao? Nếu như chúng ta đòi cậu ta cho chúng ta 1 tỉ, thì sẽ để cho cậu ta ở cạnh Hường Tinh, nhất định cậu ta phải đồng ý thôi.”

“1 tỉ đã là gì? Không phải mới vừa rồi cậu ta bảo đầu tiên sẽ gửi ba trăm triệu vào tài khoản công ty, giải quyết khó khăn của chúng ta hay sao? Dĩ nhiên là tôi biết bà muốn một khoản tiền nhiều hơn nữa, nhưng mà bà suy nghĩ người một chút đi, giá trị bản thân cậu ta là hơn một trăm triệu đó! Tuy rằng đây là tin tức mà giới truyền thông đưa từ trước khi cậu ta công bố công ty trong nước, nhưng mà chắc chắn bây giờ cậu ta càng có nhiều tiền hơn rồi, dù sao thì cậu ta cũng là kỳ tài trong giới kinh doanh. Bà nói xem, chúng ta có nên từ bỏ đồng tiền này một cách ngốc nghếch hay sao?”

“Tôi đã hiểu, thì ra là ông định sau khi gả con gái cho cậu ta, lấy thân phận bố vợ, chậm rãi bắt cậu ta lấy tiền đầu tư vào công ty của chúng ta có đúng không?”

“Không sai, chỉ cần dùng danh nghĩa là đầu tư, còn sợ không thể lấy được nhiều tiền hơn từ trên người cậu ta hay sao?”

“Ha ha... Không nghĩ tới chồng của tôi lại thông minh như vậy.”

“Ha ha...Bây giờ bà mới biết à!”

Vợ chồng hai người cười đến không ngậm miệng lại được, trong mắt đều chất đầy sự tham lam.

Quan Hường Tinh đi theo Cảnh Quân Uy trở về biệt thự trên núi Dương Minh, dọc theo đường đi, cô đều không lên tiếng, thật ra là không biết phải nói cái gì, cô đã sớm cảm thấy xấu hổ bởi vì hành vi như là đang bán con gái của cha mẹ mình.

Đến khi bước vào phòng, lập tức cô lộ ra vẻ mặt xấu hổ, giọng đầy áy náy nói: “A Uy... Xin lỗi, em...”

“Xuyt...Cô bé ngốc, việc gì em phải nói xin lỗi, mà việc gì em phải cảm thấy xấu hổ? Cha mẹ của em, cả việc em sinh ra, đâu phải là việc mà em có thể lựa chọn được, bọn họ đối xử với em như vậy, anh cảm thấy rất đau lòng.” Anh bước lên một bước dài, ôm cô vào trong ngực, ôm chặt, nhắm mắt lại, cảm nhận vui sướng của việc đánh mất mà vẫn lấy lại được.

“A Uy... Trải qua mấy ngày nay, em rất nhớ anh, đặc biệt là khi bị nhốt ở trong phòng, không thể liên lạc cùng với anh được, khiến cho em cảm thấy sống không bằng chết, thật sự rất sợ sẽ không được gặp lại anh nữa, rất sợ sẽ bị ép gả cho người đàn ông mà em không yêu...” Cô nhìn không được mà nghẹn ngào.

Trái tim Cảnh Quân Uy thất lại, vỗ nhẹ sống lưng của cô: “Đừng khóc...Tình nhi của anh, không cần phải lo lắng, tất cả đã có anh lo rồi...”

Tháng ngày xa nhau khiến cho anh tương tư muốn điên, vì thương xót mà cô gắng hút hết nước mắt trên mặt cô, sau có anh di chuyển đôi môi mỏng, hôn lên gáy của cô, thắt chặt cánh tay đặt ở lưng cô, khiến cho cô ngẩng mặt lên.

Lúc này Quan Hường Tinh mới phát hiện, chẳng biết từ lúc nào mà anh đã cởi quần áo của cô vứt sang một bên.

Cô ưỡn người ra, giống như đang hoan nghênh anh, đồng thời phát ra tiếng thở dốc ám muội, khuôn mặt không kèm nổi mà ửng hồng.

Nhìn dáng vẻ hết sức gợi cảm của cô, nhiệt huyết của anh lại càng sôi trào, lần thứ hai môi mỏng di chuyển lên trên, hôn môi của cô, nồng nặc triền miên làm cho cả cơ thể cảm thấy tê dại.

...

Cô kiệt sức, ngủ say ở trong ngực của anh.

Cảnh Quân Uy nhìn cô, ánh mắt tràn ngập yêu thương, vẻ mặt kiên quyết, hạ quyết tâm không để cho cô rời xa anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 10:

Căn bản là Cảnh Quân Uy không đặt lời dặn dò của Quan Lạc Kỳ ở đây, anh không chỉ thuyết phục Quan Hường Tinh ở lại bên cạnh mình, mà còn dẫn cô đi mua các đồ dùng hằng ngày, tất cả những thứ mà cô cần, anh vô cùng bạo tay mà mua hết thứ này đến thứ khác, còn không biết mệt mà đưa cô đi mua cả quần áo, giấy dép, xem như là thú vui của cuộc sống.

Đối với cái gọi là niềm vui đó của anh, nếu như cô kháng nghị, anh liền cố ý dùng ánh mắt ai oán mà nhìn cô, làm cho toàn thân của cô nổi da gà, khó có thể tin được người luôn lạnh lẽo cứng rắn lại có thể có loại ánh mắt này, nhưng mà cô biết đây là cách mà anh dùng để cung chiều cô, cũng chỉ đành ngọt ngào mà tiếp nhận thôi.

Đối với việc anh thuyết phục chính mình ở lại bên cạnh anh, cô không có ý kiến, bởi vì cô cũng không muốn trở về Quan gia.

Khoảng thời gian này, bọn họ ngoài ở trong biệt thự ra thì, cũng bắt đầu chọn mua những món đồ cần thiết cho nhà mới, mỗi ngày cô đều sống trong sự che chở cùng nuông chiều của anh, trải qua rất ngọt ngào, rất vui vẻ.

Cô không biết đối với việc cô ở bên cạnh Cảnh Quân Uy cha mẹ có cái suy nghĩ gì, mà Cảnh Quân Uy cũng bảo vệ cô rất tốt, luôn luôn khiến cô không phải nghĩ nhiều, chỉ cần ở bên cạnh anh, trải qua mỗi ngày vui vui vẻ vẻ là được rồi.

Dựa vào bản năng, cô rất tin tưởng anh, tin tưởng lời của anh nói, mọi chuyện anh đều không muốn để cho cô biết, cô cũng sẽ không đi hỏi, bởi vì cô biết anh muốn tốt cho cô thôi.

Chỉ là gần đây có một vấn đề quấy nhiễu cô, hầu như trước đây không bao giờ cô nằm mơ cả, nhưng từ khi cô ngủ cùng với anh, cùng giường cùng gối, cô bắt đầu ngủ mơ, hơn nữa mỗi lần trong mơ đều có một người đàn ông mặc long bào màu vàng óng, đẹp trai lại cao quý, nhìn một cô gái khác đây thâm tình dịu dàng.

Còn cả người cô gái kia thì mặc phượng bào lộng lẫy hoặc là cung phục, đó đều là đồ mà hoàng hậu mới có thể mặc, mà người đàn ông trong mơ, cô nhìn thấy vô cùng rõ ràng, anh ta là một Hoàng Đế, một Hoàng Đế yêu cô gái kia tha thiết.

Ở trong mơ cô nhìn thấy bọn họ từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, nhìn bọn họ ân ái triền miên, cảm thấy cảm động lây, mỗi khi tỉnh lại, cô đều đặt mình trong cái cảm giác ở cảnh trong mơ đây, loại cảm giác như thế, khiến cho cô khi tỉnh lại đều không khỏi cảm thấy ngán ngạo.

Cô chưa hề nói chuyện này cho anh, vừa bắt đầu thì cảm thấy nghi hoặc, nhưng về sau lại chờ mong giấc mộng đến, chỉ muốn đi ngủ, để có thể nhìn thấy những câu chuyện tình yêu giữa đế hậu.

Đúng, tình cảm sâu sắc của hai người bọn họ làm cho cô rung động và cảm động. Loại tình cảm này trên thế gian khó tìm lại hiếm thấy, có thể nằm mơ được như vậy, cô không cảm thấy nghi ngờ mà ngược lại còn rất vui vẻ tiếp nhận nó.

Bây giờ chỉ cần chăm chú nhìn dáng vẻ nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, chăm chú làm việc của Cảnh Quân Uy, cô sẽ có ảo giác, cảm thấy anh thật giống như vị Hoàng Đế si tình ở trong mộng kia.

Tuy rằng bề ngoài của bọn họ hoàn toàn không giống, nhưng mà dịu dàng cùng thâm tình ở đáy mắt của bọn họ cũng đều như thế.

Tuy Cảnh Quân Uy chuyên tâm làm việc, nhưng mà anh không quên Quan Hường Tinh đang một mực yên lặng ngồi bên cạnh để đọc sách, anh phát hiện ra số lần cô nhìn trộm anh ngày càng nhiều, thái độ dăm chiêu cũng càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng cũng nhìn không được, ngừng việc trên tay, đi tới và ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô không để ý chút nào, vẫn chìm đắm trong suy nghĩ của mình như cũ.

“Tinh nhi, em đang suy nghĩ cái gì? Sao lại nghĩ đến say mê như vậy?” Anh khẽ cười một tiếng, môi gần kề lỗ tai của cô, thân mật liếm láp.

Cô phục hồi lại tinh thần, thờ nhẹ một tiếng: “A! Anh... Không phải anh đang làm việc hay sao?”

“Tinh nhi, mấy ngày gần đây em rất lạ, luôn luôn nhìn anh rất dăm chiêu là sao vậy? Có phải có tâm sự gì hay sao?”

Bởi vì cô không phải đi làm, nên chỉ cần khi anh phải đi làm, thì cô sẽ đi theo anh và ngồi đọc sách hoặc là làm chuyện muốn làm ở trong phòng làm việc của anh.

“Không có, em làm gì có tâm sự gì được?” Miệng cô thì nói lời phủ nhận, nhưng về mặt lại có chút do dự.

Cảnh Quân Uy vừa khôn khéo lại nhạy cảm, dĩ nhiên sẽ không bị cô lừa, ôm cô vào trong ngực, kề sát gò má của cô, thấp giọng lầm bầm: “Giữa chúng ta còn có cái gì không thể nói sao?”

Ôm ấp của anh đầy an toàn, Quan Hường Tinh có kích động muốn nói hết mọi chuyện cho anh biết, nhưng mà nghĩ lại, nếu như nói chuyện trong mơ cho anh, có thể bị anh cười hay không? Với cả, đây cũng không phải là chuyện quan trọng gì.

Vừa nghĩ như thế, cô nói ra mấy lời khác: “A Uy, chỉ là em có chút lo lắng, chúng ta sống hạnh phúc như bây giờ, có phải chỉ là một giấc mơ đẹp hay không? Chờ đến khi tỉnh mộng rồi, cái gì cũng sẽ không còn nữa.”

Anh thở phào nhẹ nhõm, duỗi ra hai tay, nâng lên khuôn mặt ngọt ngào khiến anh ngấm mải không chán của cô: “Dĩ nhiên chuyện này không phải là mơ rồi, anh rất chân thực, chúng ta yêu nhau, gần nhau, đều là cơ hội mà ông trời đã ban cho chúng ta, chỉ cần chúng ta cố gắng quý trọng nó, đời này anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay em ra, em cũng như thế là được rồi.”

“Đương nhiên là em sẽ không buông tay, chỉ là... Làm sao mà cha mẹ của em lại không gây sự với anh được? Bọn họ là người thế nào, con gái như em làm sao lại không biết chứ?” Trên mặt của cô tràn ngập lo lắng.

Ngón tay cái của anh vuốt nhẹ bờ môi mềm mại của cô, ôn nhu nở nụ cười: “Không phải là anh nói đừng lo lắng hay sao? Giao hết mọi chuyện cho anh. Lẽ nào em không tin anh hay sao?”

“Dĩ nhiên là em tin anh rồi, nhưng mà chuyện này cũng có liên quan đến em, nên em nghĩ đến là chuyện đương nhiên thôi.”

“Được rồi! Anh cho em biết chuyện này, khoảng thời gian gần đây động tác của cha mẹ em cũng không nhỏ, nhưng mà em chỉ cần ở bên cạnh anh là được rồi, mọi chuyện để anh lo.”

Quan Hường Tinh rõ ràng biết anh có dự định của chính mình, nhưng mà cô vẫn có chút lo lắng: “A Uy, tuyệt đối không nên vì em mà gây ra tổn thất gì, em không muốn mình phải nợ anh quá nhiều.”

“Đồ ngốc! Giữa anh và em mà còn nói đến chuyện nợ với không nợ hay sao?” Anh cúi đầu, hôn cô một lúc: “Anh chỉ cần em càng ngày càng yêu ta, yêu đến mức không xa anh được... Không! Cả việc rời xa anh cũng không được phép nghĩ đến.”

Nghe lời nói bá đạo của anh, cô không cảm thấy khó chịu, mà ngược lại còn hạnh phúc cười: “Anh đối tốt với em như thế, khiến cho em trải qua mỗi ngày đều rất vui sướng, sao em có thể cam lòng mà rời anh đi được?” Giống như là muốn bảo đảm với anh, cô chủ động hôn tiếp lên môi anh.

Tâm tình của anh rất sung sướng, cong cong khóe miệng: “Tinh nhi, vì không muốn khiến cho em phải lo lắng, anh sẽ nói đơn giản cho em chuyện mà mấy ngày nay anh làm.”

“Ừm.” Cô gật gù, nhìn anh tràn ngập tin tưởng.

Trái tim Cảnh Quân Uy ấm áp, từ sau khi ở bên cạnh cô, trái tim của anh không trống vắng, cũng không cảm thấy cô đơn nữa, thậm chí anh nghĩ, nếu cô

không nhớ được tình yêu say đắm của bọn họ kiếp trước cũng không sao, ngược lại bây giờ anh đã tìm thấy cô, cũng đã quen với cô, vậy thì cứ để mặc cho họ kéo dài tiếp tình duyên của kiếp này đi.

“Anh muốn đề trợ lý thân cận của anh giúp anh thành lập một công ty, thay anh lãnh đạo, thu mua cổ phần của xí nghiệp Quan thị, ở trong bóng tối khiến cho cổ phiếu của Quan thị xuống giá, để chúng ta thu mua với lượng lớn.”

“Anh làm thế là muốn thu mua công ty của nhà em hay sao?”

“Đương nhiên không phải, anh có mục đích của anh, hơn nữa mỗi lần cha mẹ em muốn bàn luận cùng anh, anh đều gọi anh trai em đến cùng.”

Trong mắt của cô xuất hiện một chút không hiểu: “Chuyện này thì liên quan gì tới anh trai của em?”

“Em chớ xem thường anh trai em, cậu ta là một con hồ ly giáo hoạt, am hiểu nhất là giả heo ăn hổ, anh điều tra được cậu ta có sự nghiệp của chính mình ở nước ngoài, chỉ là cậu ta để nó dưới tên bạn tốt của cậu ta thôi.”

“Hóa ra anh trai cũng để cho mình một đường lui. Vậy xem ra anh ấy cũng rất không ưa hành vi của cha mẹ, nếu không thì tại sao lần này lại giúp em chứ?”

“Quan Triều Dương giúp em, quả thật có một phần là bởi vì em là em gái của cậu ta, chỉ là cậu ta cũng không ngu ngốc, biết được chỗ tốt từ chuyện này, hơn nữa lợi thế cho cha mẹ em, ngược lại lại giúp cậu ta phát triển hơn.”

“Là ý gì?”

“Cậu ta hứa với anh, nếu anh đầu tư vào xí nghiệp Quan thị, có thể làm cho anh kiếm được tiền, nhưng anh điều tra cơ cấu của xí nghiệp Quan thị, cũng không phải thật sự vững chắc như vậy, nguyên nhân chủ yếu nhất là cha em còn không muốn buông tay để giao cho anh trai em, mới khiến cho mọi chuyện xảy ra như vậy, vì lẽ đó mà anh thương lượng với cậu ta, do cậu ta làm nội ứng, khiến cổ phiếu Quan thị giảm xuống, trước tiên lấy giá rẻ để mua gần hết, lúc đó anh sẽ cùng cậu ta hợp sức, bán cổ phiếu ra với giá cao, chiếm được tất cả lợi ích.”

“Như vậy cha mẹ em...”

“Không sai, mục đích cuối cùng của anh trai em chính là phá đổ xí nghiệp Quan thị.”

“Nghe anh nói như vậy, không phải là anh muốn giúp anh trai em nhanh chóng phá đổ công ty của cha em chứ?” Quan Hường Tĩnh tròn to mắt, nhìn hai mắt lạnh lẽo, tính toán của anh.

Anh nở nụ cười thỏa mãn: “Tình nghi của anh quả nhiên là một cô gái thông minh mà!”

“Làm như vậy có được hay không?”

“Anh hiểu ý của em, đừng quên, anh trai em cũng là con trai ruột của bọn họ, lẽ nào cậu ta lại không an bài cuộc sống tương lai của bọn họ hay sao? Hơn nữa anh vừa mới nói qua, xí nghiệp Quan thị cũng không phải là hoàn toàn không cứu nổi, nếu như anh có thể nắm quyền, cũng không phải là không thể cứu được.”

“Ý của anh là muốn cứu giúp, hay là muốn phá đổ nó đây?”

“Em hi vọng anh sẽ làm gì?”

“Em không biết, dù sao đối với chuyện như vậy em cũng không có quá nhiều hứng thú, chỉ là đây là tâm huyết của bọn họ, tuy rằng bọn họ đáng ghét như vậy, nhưng vẫn là cha mẹ em, em thực sự cũng không đành lòng nhìn thấy kết cục của bọn họ là như vậy.”

“Tình nghi của anh thực sự là quá tốt bụng, được, nếu như em đã nói vậy, thì anh sẽ mua lại công ty cho em, để cho em trở thành cổ đông lớn nhất của cái công ty này, hơn nữa anh sẽ để nó trở thành một công ty kiếm ra tiền trong vòng một năm, khiến cho vợ yêu của anh có thể trở thành một đại phú bà, được không?”

“Cái gì? Anh muốn tặng nó cho em? Không được đâu! Lễ vật này quá quý trọng. Hơn nữa, ai là vợ của anh?” Sắc mặt cô đỏ bừng lên.

“Đây chính là tâm ý của anh ta đối với em, hướng chi em vốn là vợ của anh, là người vợ mà lần đầu tiên nhìn thấy anh đã nhận định rồi, lẽ nào em không muốn gả cho anh?”

“Dĩ nhiên muốn, nhưng mà... Người nào đó còn chưa cầu hôn, em làm sao mà gả đi được?” Quan Hường Tĩnh chủ động ôm cổ của anh, hôn môi mỏng khiêu gợi của anh.

Cảnh Quân Uy nhiệt tình đáp lại, một đôi tay không an phận xoa xoa thân thể mềm mại của cô.

“A...” Cô kêu thành tiếng, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy con người như lửa của anh.

“Em hãy chờ mà tiếp chiêu đi!” Anh dự định sau khi mua xong nhẫn cưới, sẽ cầu hôn cô.

“Vậy em sẽ mãi mãi mong chờ anh.”

Nghe lời nói của cô đầy vẻ nũng nịu, ánh lửa trong mắt anh càng thêm nóng rực: “Đối với anh mà nói, cùng em làm cũng là chính sự đấy!”

Anh ôm ngang lấy cô, đi vào trong phòng, đặt cô lên giường, lập tức hôn lên môi cô, nhanh chóng cởi hết quần áo trên người hai người, kề sát thân thể mềm mại của cô, hết sức khiêu khích, và sau khi hôn môi, thì vọt vào trong nơi sâu xa nhất của cơ thể cô.

“Tình nhi, việc ôm ấp em là việc mà anh vĩnh viễn muốn làm.”

Nhận ra được hai chân thon dài của cô vòng quanh eo nhỏ rắn chắc của anh bởi vì lời của anh nói, rốt cục anh cũng hoàn toàn mất không chế.

Gầm nhẹ một tiếng, anh đưa cô đến cao trào mà chỉ có hai người mới có thể đến được.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 11:

Edit: Hân Gia

Bây giờ, Cảnh Quân Uy đang cầm một quyển mục lục áo cưới, đi đến trước mặt Quan Hường Tinh.

“Em xem em thích kiểu dáng như thế nào, anh sẽ cho người mang từ Paris đến cho em mặc thử.”

Nhận lấy quyển mục lục, ngay sau đó cô mở nó ra, nhìn thấy vài bộ áo cưới màu trắng vừa mộng ảo lại mỹ lệ, cùng với rất nhiều dạ phục, còn có cả giày dép cao cấp.

Sau khi xem qua, cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía người đàn ông khoan thai tự tại ngồi ở bên người cô, nghi ngờ hỏi: “Anh cho em xem cái này làm gì?”

“Đương nhiên là để khi chúng ta kết hôn, em sẽ phải mặc nó mà! Anh đã nghĩ qua, tuy rằng nhà mới của chúng ta đã trang trí kỹ càng cả rồi, chọn ngày đẹp là có thể dọn vào, vậy nên anh tính cưới em vào cửa luôn.”

“Cái gì?” Cô trừng lớn hai mắt không dám tin.

Anh buồn cười ngất ngất mũi cô: “Sao vậy? Phản ứng này của em là gì thế? Không phải ngày đó chúng ta đã nói rồi sao? Hơn nữa, anh từng nói sẽ cho em một đám cưới long trọng ở trước mặt cha mẹ em, không phải là anh tùy tiện mà nói đâu.”

“Đương nhiên là em biết anh thật lòng, nhưng mà đó không phải là ý em muốn nói, mà anh thật là đáng ghét, sao có thể lại không nói với đương sự là em một chút chứ, cũng không cầu hôn, liền muốn em gả cho anh sao? Có thể có chuyện tiện nghi như vậy sao?” Cô chu cái miệng nhỏ nhắn, hờn dỗi oán giận.

“Thì ra là Tình nhi là muốn anh cầu hôn với em hả? Vậy thì có vấn đề gì chứ?” Cảnh Quân Uy nhìn không được mà khẽ cười thành tiếng, đưa bàn tay vẫn luôn để ở sau người đến trước mặt cô, trong lòng bàn tay có một hộp nhỏ hình vuông, anh mở nắp hộp ra, nằm bên trong là một chiếc nhẫn kim cương mười ca-ra: “Tình nhi, anh yêu em, xin em hãy gả cho anh, để cho tình cảm này của chúng ta có thể tiếp tục duy trì, mãi đến khi chúng ta nhắm mắt xuôi tay, đều sẽ dắt tay nhau mà đi, có được không?”

Nhìn con người tràn ngập nhu tình cùng chân thành của anh, nghe lời nói thật lòng của anh, tuy rằng không có hoa tươi, cũng không có quỳ xuống, thế nhưng tình ý của anh làm cô rất cảm động.

“A Uy...” Cô kích động không thôi, liền mình gật đầu: “Em đồng ý! Đương nhiên là em đồng ý gả cho anh rồi! Bắt đầu từ lúc em biết mình yêu anh, em liền quyết định sẽ đi theo anh cả đời, em muốn có một gia đình ấm áp, tràn ngập tình yêu, mà em biết anh có thể cho em được.”

Cô tin nhiệm đối với anh khiến cho Cảnh Quân Uy hết sức cao hứng, cầm lấy nhẫn kim cương trong hộp, đeo vào ngón tay của cô, sau đó cúi đầu hôn cô một cái, ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Tình nhi, người con gái của anh, vợ của anh.”

“A Uy, người đàn ông của em, chồng của em”

Hai người nhìn nhau nở nụ cười, sâu sắc hôn nhau.

Cọ xát, hôn một hồi lâu, hơi thở của anh hỗn hển, sùng nịch nói: “Tình nhi, ngày mai anh sẽ đến nhà em, chuẩn bị kỹ càng tất cả các đồ mà cha mẹ em yêu cầu, bởi vì họ là cha mẹ của em, nên anh phải làm điều đó.”

“Chuyện đó...Em phải về nhà sao?”

“Đương nhiên là không cần, anh cũng không muốn lại phải chịu cái cảm giác không liên lạc được với em đâu.”

“Ừm.” Quan Hường Tĩnh đáp một tiếng, đầu đặt trên ngực của anh.

Nhìn phản ứng lạnh nhạt lại bình tĩnh như vậy của cô, Cảnh Quân Uy nhìn không được mà mở miệng: “Tĩnh nhi, bởi vì anh quyết định như vậy nên em mất hứng sao? Tuy rằng anh chưa từng hỏi ý kiến của em, nhưng là do anh sợ bọn họ lại dùng thủ đoạn gì, anh không thể nào chịu nổi cảm giác khi mất đi em đâu.”

Trong giọng nói đầy lo lắng của anh làm ấm áp trái tim cô, cô duỗi ngón tay ngọc nhỏ dài, đặt lên bờ môi anh, dịu dàng cười, nhẹ nhàng lắc đầu: “Đồ ngốc! Làm sao em lại không cảm thấy vui cơ chứ? Mỗi chuyện anh làm đều là vì suy nghĩ cho em, chuyện mà anh sợ, đương nhiên cũng là chuyện mà em sợ!”

Cô đi chuyển tay đi, lại đặt lên môi anh một nụ hôn, ngồi thẳng người lên, nhìn vào hai mắt của anh.

“Mấy ngày bị nhốt ở trong phòng, thật sự là em rất sợ hãi, em rất sợ nơi đó.”

Anh rất đau lòng: “Nghe em nói như vậy, chính là đồng ý sự sắp xếp của anh sao?”

“Đương nhiên, anh muốn bảo vệ em, em hiểu, vừa biết suy nghĩ của anh, em đã rất đau lòng, không muốn anh vì em mà bị bọn họ lợi dụng, dù sao cũng là tiền mà anh nỗ lực mới kiếm được, vì cái gì mà bọn họ dám ra điều kiện với anh chỉ vì anh muốn kết hôn với em cơ chứ?”

Ánh mắt của anh càng thêm lạnh lẽo: “Yên tâm, bọn họ làm thương tổn đến em, anh sẽ đòi lại thay em, nếu bọn họ muốn lấy thêm lợi ích từ em, chính là mơ mộng hão huyền!”

“Em không muốn để anh phải tốn tiền đâu, trước đó anh đã bỏ ra ba trăm triệu vì em, bù vào khó khăn tài chính cho bọn họ rồi, làm sao em có thể để anh tốn nhiều tiền hơn được cơ chứ?”

“Đồ ngốc! Em sẽ trở thành vợ của anh, anh cũng như em, còn phân biệt cái gì sao? Với cả, anh đã nói sẽ cho em một hôn lễ long trọng lại khó quên rồi, em chỉ cần nghỉ ngơi, mỗi ngày sống vui vui vẻ vẻ, chờ làm cô dâu xinh đẹp nhất của anh, vậy là được rồi.”

“A Uy, thực sự là anh đã quá tốt với em rồi, em thật không biết lấy gì để báo đáp lại, em...”

Cảnh Quân Uy xảo quyết hôn môi đỏ của cô, nháy mắt với cô mấy cái, trêu chọc nói: “Sao lại không có cái gì báo đáp chứ? Không phải em đã lấy thân báo đáp rồi hay sao?”

“Anh thật là xấu!” Hai gò má của cô ửng hồng, hờn dỗi đập vào ngực rắn chắc của anh.

“Em thích anh làm chuyện xấu với em không phải sao? Không phải mỗi lần vợ của anh đều rất hưởng thụ, còn luôn nói em muốn, em muốn sao? Hà?” Anh kêu một tiếng, vuốt bấp thịt nơi vừa bị cô đâm.

Quan Hường Tĩnh cười khê lờm anh một cái: “Anh đúng là thật xấu mà!”

Anh cười càng thoải mái, ôm cô vào trong ngực, quý trọng nhìn cô, cuối cùng cũng muốn cho cô một danh phận chính thức, làm cho cô trở thành vợ của anh, tảng đá lớn trong lòng anh cuối cùng cũng coi như được thả xuống.

“Vợ yêu, bây giờ chúng ta xem áo cưới được rồi chứ? Không chỉ những thứ này, chúng ta còn phải chuẩn bị rất nhiều thứ khác nữa! Anh muốn biến em trở thành một cô dâu khiến cho phụ nữ trên toàn đều phải ghen tị.”

Hai người hạnh phúc ôm nhau, không nói thêm câu gì nữa.

Hôn lễ long trọng được tổ chức bên trong khách sạn lớn, con gái nhỏ của chủ tịch công ty Quan thị gả cho tổng giám đốc của tập đoàn Cảnh thị xếp thứ mười ở Đài Loan, Cảnh Quân Uy, đồng thời khiến cho giới truyền thông chú ý.

Cái người luôn luôn thần bí, tổng giám đốc anh tuần lại nhiều tiền, lại phá lệ cho giới truyền thông vào quay chụp, tuy rằng không cho phỏng vấn, cũng hạn chế không cho phóng viên phỏng vấn đi vào, nhưng đối với các nhà báo thì việc được vào đã tốt lắm rồi, đương nhiên phải cố viết cho thật tốt, đó cũng sẽ là tin tức ở trang đầu.

Lúc này, cha của Cảnh Quân Uy, Cảnh Quân Minh ngồi trong một căn phòng nhỏ ở Pháp, nhìn tivi đang không ngừng chiếu cảnh cử hành hôn lễ long trọng ở Đài Loan, phát hiện người bị phỏng vấn đều là Quan Lạc Kỳ, ông ta rất sung sướng khi được làm thông gia với Cảnh gia, khiến cho ông tức giận đến mức gạt hết tất cả đồ đạc trước mặt xuống đất.

Một phụ nhân ung dung hoa quý ngồi ở bên cạnh ông, lạnh lùng nói: “Lão già, ông trút giận vào đồ vật làm gì? Không bằng ông mau nghĩ biện pháp để giải quyết cái hôn sự này đi.”

“Làm sao giải quyết được bây giờ? Nó thật là có bản lĩnh, dám để chuyện mình kết hôn cho cả thế giới biết, còn không thèm để ý đến sự tồn tại của chúng ta, thật sự là quá phận mà.”

“Có biện pháp gì được bây giờ? Bây giờ nó đã đủ lông đủ cánh rồi, không để chúng ta vào đây mất nữa. Lúc trước tôi đã bảo ông phải từ từ giao công ty cho nó, nhưng ông lại khẳng khái muốn đưa tất cho nó luôn, bây giờ thì sao đây?”

Cảnh Quân Minh lườm vợ ba của mình một cái: “Bà đang dạy bảo ai đấy? Mấy năm qua nó nhận công ty, làm việc còn xuất sắc hơn cả tôi, bà được chia hoa hồng, lúc đó không phải bà cười rất vui về hay sao?”

“Chuyện này... Chỉ là nó quá xằng bậy, chuyện hôn nhân đại sự có thể do nó tự làm chủ được hay sao? Tốt xấu cũng phải mang người đến cho chúng ta xem, để chúng ta nhìn cho kỹ đã chứ? Ông nói xem bây giờ phải làm thế nào đây?”

“Cháu gái của mà đã theo đuổi Quân Uy ba, bốn năm, đến một cái liếc mắt Quân Uy đều không cho nó, bà vẫn còn muốn gả nó cho thằng bé hay sao?” Ông cười nhạo nói.

Bà tròn mắt lên tròn gợn dử nhìn ông, cảm hận nói: “Ít nhất gia thế của cháu gái tôi cũng xem như tốt, quá xứng đôi vừa lứa với con trai ông không phải sao, có bao giờ nó để người mẹ kế này về mất đâu.”

Cảnh Quân Minh nhìn bà, nghĩ thầm, sao ông có thể lấy một người đàn bà chỉ biết gây chuyện thế này chứ?

“Nó có để bà trong mắt hay không, không quan trọng chút nào cả, chuyện quan trọng nhất bây giờ là, giải quyết chuyện kết hôn mà cả thế giới đã biết của nó kia kìa.”

“Hay là chúng ta đến Đài Loan tìm nó đi.” Đáy mắt Reithy lóe qua tia sáng.

“Đến Đài Loan cũng được, mang Nhã Mật đi theo đi!”

“Cái gì?”

“So với cháu gái của bà thì Nhã Mật không kém chút nào, ít ra Quân Uy sẽ không trưng ra một bộ mặt lạnh lùng với nó, nó còn có thể giúp chúng ta gọi Quân Uy về nhà nữa chứ.”

Reithy lộ ra sắc mặt dữ tợn, chỉ là không thể phủ nhận, con nhỏ Nhã Mật kia không thua kém gì Hà Toa cả, có thể làm cho một người phong lưu, không ngừng thay bạn gái như Cảnh Quân Uy nhìn nó với con mắt khác, cứ xem như mấy năm trước xảy ra tai nạn thì trở nên lạnh nhạt hơn, nhưng mà ở trước mặt Nhã Mật, vẫn sẽ thể hiện thái độ mềm mại hơn nhiều.

Vậy nên, bắt đầu đi bà phải gặt đầu.

“Vậy để tôi nói với Nhã Mật, cũng đã một thời gian dài nó chưa gặp Quân Uy, có thể nó sẽ rất vui về mà về Đài Loan với chúng ta, dù sao thì nếu không phải là nó muốn đến đây học thiết kế thời trang thì cũng sẽ không phải xa Quân Uy đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 12:

Edit: Hân Gia

Trong lúc tân hôn ngọt ngào, Cảnh Quân Uy cùng Quan Hường Tinh có kế hoạch đi hưởng tuần trăng mật, lên máy bay tư nhân, nghĩ xem nên đến chỗ nào để trải qua những tháng ngày vừa ung dung lại vui sướng.

Có lẽ do quá hạnh phúc, khuôn mặt luôn lạnh lùng nghiêm nghị của anh trở nên dịu dàng hơn nhiều, xem ra lại càng đẹp trai hơn, cho dù đi đến chỗ nào, đều là tiêu điểm chú ý của mọi người.

Sau khi bọn họ bay từ nước ngoài trở về Đài Loan không bao lâu, Á Lịch cùng Hoa Đức đã đến nhà mới của bọn họ.

“Ba người cứ nói chuyện với nhau đi em vào trong phòng trước nhé chồng.” Bởi vì cô thường hay đến công ty cùng anh, nên cô rất quen với trợ lý cùng thư ký bên người của chồng mình.

“A, chị dâu, hình như hai người trải qua một tuần trăng mật rất hạnh phúc nhỉ!” Hoa Đức luôn luôn hài hước lại hiền lành, với lại Quan Hường Tinh rất dễ gần, nên cậu thường xuyên có gan lớn mà trêu chọc cô, nhưng cũng thường được nhận cái nhìn không mấy ấm áp của đại ca mình, bây giờ cậu lại nhận được ánh mắt ấy nên nhìn không được mà cười gượng.

“Tinh nhi, em vào trong phòng trước lấy đồ vật mà chúng ta mua về ra, xem là muốn tặng chúng cho những ai, hơi hơi sửa sang một chút, ngày mai anh với em mang đi tặng cho họ.” Cảnh Quân Uy nhẹ nhàng nói.

Cô cười cười với anh: “Được, vậy em vào trong phòng trước nhé.” Sau đó gật gật đầu với hai người đàn ông còn lại, nhanh chóng đi vào trong phòng.

Cảnh Quân Uy lập tức khôi phục vẻ mặt lạnh lùng: “Nói đi! Hai người không cố gắng chờ tôi ở trong phòng làm việc, chạy đến nhà tôi để làm cái gì?”

“Đương nhiên là có chuyện quan trọng nên mới đến. Đại ca, làm sao anh có thể không có tình người như thế chứ? Tôi bán mạng ở trong phòng làm việc tận một tháng, giúp anh có thể vui vẻ mà ôm vợ yêu đi nghỉ phép, vậy mà anh còn ghét bỏ tôi được sao?” Hoa Đức giả vờ buồn bã kể khổ.

Cảnh Quân Uy nhíu mày, nghiêm nghị nói: “Có chuyện gì thì nói nhanh đi.”

“Đại ca, chuyện là, quản gia của lão chủ tịch ở bên Pháp gọi điện cho tôi, nói lão chủ tịch, phu nhân và tiểu thư Nhã Mật phải về Đài Loan, bởi vì không cách nào liên lạc được với anh nên họ không thể làm gì khác hơn là tìm tới tôi, đồng thời muốn tôi chuyển lời cho anh, đối với chuyện anh tự ý kết hôn, lại không chịu thông báo cho bọn họ, khiến bọn họ cảm thấy vô cùng tức giận.”

Ánh mắt Cảnh Quân Uy như lưỡi dao sắc bắn thẳng về phía cậu, sắc mặt trở nên khó coi: “Bọn họ còn nói cái gì?”

“Quản gia nói rất ngắn gọn, giống hệt như những gì tôi báo cáo với cậu, lão chủ tịch còn để cho tiểu thư Nhã Mật trực tiếp nói chuyện điện thoại với tôi, không chỉ lần thứ hai nói rằng bọn họ vô cùng bất mãn cùng phản đối cuộc hôn lễ này của anh, mà còn nói rằng nhất định sẽ sớm trở về Đài Loan thôi.”

“Sao vậy? Bọn họ cho rằng việc họ tự mình về Đài Loan, là có thể khiến tôi nghe lời họ ly hôn với Hường Tinh hay sao?” Cảnh Quân Uy nở một nụ cười trào phúng.

“Ày...Tôi nghĩ rằng bọn họ thất vọng vì lần trước không quyết định được hôn nhân của anh nên mới như vậy.”

Cảnh Quân Uy liếc cậu ta một cái: “Cậu vừa nói là Nhã Mật chủ động gọi điện cho cậu, cô ấy nói cái gì?”

“Đại ca, bọn họ biết rằng anh đối xử với tiểu thư Nhã Mật có chút khác biệt, không phải sao? Cũng chính là bởi vì như vậy nên tiểu thư Nhã Mật mới nói trong điện thoại là cô ấy vô cùng khổ sở cùng đau lòng, chỉ là cô ấy đúng là rất thông minh, còn nói muốn chúc phúc cho hôn lễ của anh, chỉ là đối với việc anh không mời cô ấy tham gia hôn lễ cảm thấy không vui.”

“Cậu nói không sai, quả thật Nhã Mật rất thông minh. Tôi đối xử rất khác với cô ấy thật sao? Bọn họ thật sự nghĩ như vậy, thậm chí còn cho rằng cô ấy có thể khiến cho tôi ly hôn với Tinh nhi sao? Vậy bọn họ nghĩ sai thật rồi. Ai muốn ngăn cản tôi đến với Tinh nhi thì nhất định tôi sẽ coi người đó như kẻ địch.” Lời nói của Cảnh Quân Uy mang theo ngữ điệu cảnh cáo.

“Đại ca, anh đừng quên, vừa nãy tôi nói với anh, tuy rằng người ta nói rất rất khó vượt qua cùng đau lòng, nhưng mà vẫn nói là muốn chúc phúc cho anh mà!” Hoa Đức liếc mắt nhìn Á Lịch.

Cảnh Quân Uy còn muốn nói thêm, nhưng mà Quan Hường Tinh đã đi ra, tươi cười rạng rỡ ngồi xuống bên cạnh anh.

“Ba người nói chuyện xong chưa?”

“Sao vậy? Có việc gì sao?”

“Đã đến buổi trưa rồi, bụng của em rất đói, chúng ta có thể ra ngoài ăn cơm được không? Anh bảo là hôm nay sẽ dẫn em đến một nhà hàng Nhật Bản mới mở để ăn trưa mà.”

“Anh chưa quên, vậy thì đi thôi!”

Vợ chồng bọn họ dừng lại, nhìn Á Lịch cùng Hoa Đức một chút.

Cô cười nói: “Chồng à, hay để bọn họ đi cùng với chúng ta đi!”

Cảnh Quân Uy nhíu mày, không muốn đồng ý.

Hoa Đức một mặt chờ mong, mở miệng trước: “Được! Chúng ta đều thân quen như vậy, hai người lại vừa mới hưởng tuần trăng mật về, không bằng nhân cơ hội này tâm sự một chút, kể cho chúng tôi nghe xem hai người đã đến những đâu đi.”

“Cậu...” Cảnh Quân Uy muốn mở miệng từ chối.

Quan Hường Tinh kéo tay của anh, cười nói: “Nếu Hoa Đức đã nói như thế thì chúng ta để cho họ đi ăn cơm chung nhé.”

“Oa! Vẫn là chị dâu tốt nhất, vậy em xin phép làm phiền hai người vậy.”

Quan Hường Tinh đi vào bên trong tiệm cà phê để gặp mặt Quan Hường Phượng, cô không thể ngờ được rằng chị gái cũng sẽ gọi điện cho cô, khiến cho cô thật vui vẻ.

Từ sau khi nắm giữ được hạnh phúc của mình, thuận lợi cử hành hôn lễ với Cảnh Quân Uy, khiến cô cảm thấy vô cùng vui mừng, nhưng trong khi hôn lễ đang được cử hành, thỉnh thoảng cô vẫn cảm nhận được có tầm mắt đang nhìn mình, đó là của chị gái cô.

Có vài lần cô định đến chỗ chị để hỏi thăm, nhưng mà cứ mỗi lần cô nhìn thẳng vào chị ấy thì chị lại nhanh chóng dời tầm mắt còn mang theo mấy phần cảm hận.

Cô thầm nghĩ, chờ sau khi hôn lễ kết thúc, sẽ tìm thời gian để ngồi nói chuyện với chị gái, không ngờ rằng chị lại chủ động gọi điện cho cô, còn muốn hòa thuận nói chuyện với cô nữa, khiến cho cô vừa không dám tin lại vừa vui mừng như điên.

Nếu có thể bồi dưỡng tình cảm chị em thì cô sẽ rất vui vẻ, nên đã không nghi ngờ gì mà đồng ý gặp mặt chị ấy trong quán cà phê, còn nghe theo yêu cầu của chị là không đi cùng với Cảnh Quân Uy.

Cô đã từng cảm thấy nghi hoặc, chị cô từng nói không thích Cảnh Quân Uy, cô muốn biện hộ cho chồng của mình, nhưng chị ấy nói nếu muốn gặp mặt chị ấy thì đừng có nhắc đến anh nữa, cô không thể làm gì khác ngoài việc ngậm miệng, rồi nhanh chóng đến chỗ hẹn.

“Chị, em rất nhớ chị, em đã rất vui khi chị hẹn gặp em để nói chuyện phiếm.” Quan Hường Tinh cười nói, sau đó gọi một ly cà phê.

Quan Hường Phụng quan sát em gái, nụ cười trên mặt cô rất rất ngọt ngào, hơi thở hạnh phúc tỏa ra từ trên người Quan Hường Tinh khiến cho cô khó chịu. Nếu như lúc trước cô cũng được người nhà hỗ trợ, thì hiện tại có lẽ cô cũng đã có được hạnh phúc của mình rồi.

Cô biết Cảnh Quân Uy vô cùng nuông chiều Hường Tinh, chỉ cần có cái gì tốt, thì cậu ta chỉ hận không mang ngay lập tức đến trước mặt Hường Tinh được thôi, mà Hường Tinh cũng được tình yêu tươi tắn nên lại càng tươi cười rạng rỡ, khiến cho cô vốn có một chút do dự cũng bị ghen ghét đè xuống.

“Hường Tinh, xem ra Cảnh Quân Uy đối xử với em thật sự rất tốt.” Giọng nói của cô chua xót, ánh mắt hết sức phức tạp.

Nghe được chị gái đề cập đến Cảnh Quân Uy, hai mắt Quan Hường Tinh sáng ngời, cười nói: “Chị, em nói cho chị biết, Cảnh Quân Uy đối xử với em rất tốt, hơn nữa anh ấy cũng là người tốt, nếu như chị không tin, có thể tới nhà em, chỉ cần chị ở chung với anh ấy lâu lâu thì sẽ biết anh ấy rất tốt.”

Quan Hường Phụng hơi nhú mày, hỏi ngược lại: “Chị biết anh ta tốt, nhưng mà thế thì sao? Lẽ nào em không sợ bởi vì anh ta quá ưu tú mà chị sẽ thích anh ta, biến anh ta trở thành người đàn ông của chị hay sao?”

Quan Hường Tinh bật cười, tràn ngập tin nhiệm nhìn chị gái: “Chị thật thích nói đùa, ở trong tim của em, căn bản là chị không phải loại người như thế.”

Quan Hường Phụng lớn tiếng phản bác: “Làm sao em biết chị là dạng người gì chứ? Sau khi lớn lên, chúng ta cũng rất ít khi ở bên cạnh nhau, mọi người đều sẽ thay đổi thôi.”

Ánh mắt Quan Hường Tinh buồn bã, đưa tay ra, đặt lên trên mu bàn tay của chị gái, áy náy nói: “Chị, em luôn biết chị là người mạnh mẽ, nếu không phải năm đó em không đủ năng lực để giúp chị, khiến cho chị trở nên như bây giờ, có lẽ...”

“Chuyện đều đã qua rồi, đừng nhắc lại nữa, nếu không chị sẽ đi đấy.” Quan Hường Phụng lớn tiếng nói, biểu hiện trở nên mạnh mẽ dọa người.

“Được, chị đừng tức giận, sau này em sẽ không nhắc lại chuyện đau lòng của chị nữa, chỉ cần chị vui vẻ là em cũng sẽ vui vẻ thôi.”

Quan Hường Phụng trào phúng nở nụ cười, quyết định nghĩ cách làm của mình là không sai. Vì cái gì mà cô không có được hạnh phúc mà Quan Hường Tinh lại có thể? Chỉ bởi vì nó yêu một người đàn ông có tiền hay sao? Không phải là ông trời đang quá bất công đấy chứ?

“Làm sao mà chị không vui được? Nhìn thấy em gái đồng ý nói chuyện cùng mình dĩ nhiên là chị hài lòng rồi. Đúng rồi, em vừa mới kết hôn, chị có quà tân hôn muốn tặng cho em, chờ tý nữa vào trong phòng xem thử có được không?”

“Chị còn mua quà tặng cho em hay sao? Đúng lúc, em cũng mua túi Chanel mới nhất định tặng cho chị đấy!” Trên mặt Quan Hường Tinh mang theo nụ cười.

Quan Hường Phụng mỉm cười sâu xa: “Thật tốt quá không phải sao, bây giờ chúng ta vào trong phòng đi, chị đã mua cho em một bộ đồ mới, trước tiên em cứ mặc thử đã, nếu như không hợp, chị có thể đi đổi cho em.”

“Tốt!” Quan Hường Tinh rất cao hứng đi ngay vào trong thang máy cùng với chị gái.

Đi tới cửa gian phòng, Quan Hường Phụng không có lấy khóa phòng ra, mà lại gõ nhẹ vào cửa phòng ba lần.

Quan Hường Tinh nhìn nhất cử nhất động của chị gái, cảm thấy kỳ lạ.

Rất nhanh, cửa được mở ra.

Chờ đến khi cô nhìn rõ người trong phòng là ai thì cô không khỏi trợn to mắt, hít vào một hơi.

Triệu Vinh Hoa?

“Sao ông ta lại ở chỗ này?” Cô nhìn về phía Quan Hường Phụng, không dám tin lắm lắm: “Chị, chị...”

Quan Hường Phụng bị cô nhìn có chút bối rối, nghiêng đầu đi, đưa tay đẩy cô: “Người đã đưa đến rồi!”

Quan Hường Tĩnh phục hồi lại tinh thần: “Không muốn, chị...chị không thể làm như vậy được...” Giọng nói của cô nghẹn ngào, liều mình lắc đầu, muốn rời khỏi.

Quan Hường Phụng tàn nhẫn quyết tâm, kéo cô, ngăn cản cô rời đi, sau đó nhìn về phía Triệu Vinh Hoa, hung dữ trách mắng: “Ông còn đứng đây làm cái gì? Không phải ông chủ động tìm tôi, nói ông không cam lòng bị lừa như vậy, muốn tôi giúp ông không phải sao? Bây giờ tôi đã đưa người đến rồi, ông đứng im ở đây làm gì?”

Triệu Vinh Hoa lập tức đi ra khỏi phòng, giúp cô ta kéo Quan Hường Tĩnh, gầy yếu như cô làm sao là đối thủ của họ được, lập tức liền bị kéo vào trong phòng.

“Không được! Chị, chị không thể đối xử với em như thế được! Hai người thả tôi ra, tôi đã kết hôn rồi...” Cô dùng sức giãy giụa, nhưng làm thế nào cũng không thoát khỏi sự kiểm chế của Triệu Vinh Hoa, hai mắt rung rung khẩn cầu nhìn Quan Hường Phụng.

“Điều ông muốn, tôi đã giúp ông rồi, ông đừng quên, chuyển tiền vào tài khoản cho tôi.” Quan Hường Phụng không thèm để ý đến cô, lạnh lùng nói, liền xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 13:

Edit: Hân Gia

Quan Hường Tĩnh gặp Triệu Vinh Hoa một lần, lúc đó cô bị nhốt ở trong phòng, tràn ngập tuyệt vọng, chỉ có thể bị động tùy ý cha mẹ sắp xếp, bọn họ đã để ông ta tới nhà một lần, nhìn xem dáng dấp của cô so với mấy năm trước có thay đổi hay không.

Không nghĩ tới khi ông ta vừa thấy được cô, liền cao hứng nói muốn kết hôn với cô, làm cho cô hoảng sợ đến mức toàn thân run rẩy, càng khiến người ta không nghĩ tới chính là, bây giờ ông ta vẫn chưa hết hi vọng, liền hợp với chị gái của cô, muốn gây rối đối với cô.

Nhìn chị gái đầu cũng không quay lại, vô tình rời đi, cô biết là chị sẽ không cứu cô đâu, điều này khiến cho cô buồn đến mức viền mắt ửng hồng, nhưng cô không hề từ bỏ giãy dụa, muốn rời khỏi cái ôm buồn nôn của người đàn ông này.

“Triệu Vinh Hoa, nếu ông dám động vào tôi, A Uy sẽ không bỏ qua cho ông đâu, nhất định khiến ông trở nên rất khó coi đấy.”

“Ha ha...” Triệu Vinh Hoa cười đắc ý, đợi đến khi trong phòng không còn ai nữa, liền ôm chặt cô hơn: “Nếu như cậu ta muốn tôi trở nên khó coi, thì hẳn cũng phải tìm được tôi đã! Với cả, tôi yêu thích em như vậy, sau khi tôi khiến cho em nếm trải những lợi ích của tôi xong, đảm bảo em sẽ quên cậu ta thôi.”

Chờ sau khi ông ném thù tư vị của cô xong, cứ coi như Cảnh Quân Uy biết được mọi chuyện thì có làm sao? Cái nón xanh lớn này, cậu ta phải đội! Ai bảo cậu ta dám cướp vợ của Triệu Vinh Hoa ông? Ông sẽ khiến cho Cảnh Quân Uy biết sự lợi hại của ông.

“Đến đây, đừng ngại, để tôi yêu thương em thật tốt, đảm bảo sẽ khiến em vui đến quên cả trời đất, được không?” Ông ta duỗi một cái tay dâm loạn ra, xoa xoa đường cong trên cơ thể của cô, miệng thì để sát vào gáy trắng nõn non mềm của cô, không ngừng hôn.

Cảm giác buồn nôn dâng lên, giãy dụa lại không có hiệu quả gì, gần như Quan Hường Tĩnh đã tuyệt vọng, nước mắt từ bên trong viền mắt chảy xuống.

“Không được! Người đàn ông cặn bã này! Lão sắc quỷ! Không biết xấu hổ...” Cô sợ đến mức vừa khóc lại mắng, cũng không còn một tia lý trí, một lòng chỉ muốn trốn khỏi tình cảnh như Địa ngục này, nhưng lại phát hiện ông ta đang thô bạo cởi quần áo của cô, lập tức thét chói tai.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Cảnh Quân Uy tức giận ngất trời xông tới, lại nhìn tới tình huống của cô, mắt như muốn phun ra ánh lửa giết người.

Cô quay đầu nhìn lại, còn đang nghĩ chính mình đang nằm mộng, mãi đến khi thân hình cao lớn của anh đi đến gần, cô mới nhẹ giọng kêu to: “Chồng...”

Cảnh Quân Uy không nói hai lời, nhanh chóng đánh Triệu Vinh Hoa mấy cái, liền không nhìn hắn nữa, đưa tay kéo cô vào trong ngực của chính mình.

“Tĩnh nhi, không sao rồi, có anh ở đây.” Anh vỗ nhẹ lưng của cô, động viên tâm tình của cô, thân thể cao to đầy căng thẳng chứa tinh lực vô cùng tựa như muốn đánh chết người đàn ông vừa bắt nạt cô.

“Ồ...A Uy...” Nằm ở trong khuôn ngực vừa quen thuộc lại an toàn, cô không thể tin được chính mình có thể được giải cứu trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc như thế, không nhịn được mà khóc lớn: “Không phải em đang nằm mơ chứ?”

“Đĩ nhiên là không phải rồi, đã không sao rồi. May là anh để hai người vệ sĩ đi theo em, bọn họ vừa nhìn thấy em và chị gái ở trong quán cà phê xong thì đúng lúc anh lại muốn tìm em, nhưng mà không gọi điện cho em được, anh ta không thể làm gì khác hơn là gọi điện cho bọn họ, bọn họ nói cho anh nghe tình huống của em, anh mơ hồ cảm thấy không đúng, vì thế nên mới tới đây, không ngờ rằng lại nhìn thấy em rồi đấy, nhưng lại không thấy em...” Lòng của anh vẫn còn sợ hãi, lập tức lạnh lùng nhìn về phía Quan Hường Phụng đang bị hai tên vệ sĩ áp giả vào trong phòng.

“Chị gái...” Quan Hường Tĩnh cũng nhìn về phía Quan Hường Phụng, về mặt khổ sở, tâm tình hết sức phức tạp: “Tại sao chị lại đối xử với em như vậy chứ? Em không hiểu...”

Quan Hường Phụng cảm hận trừng mắt nhìn bọn họ, trên cổ có một vòng sưng đỏ.

“Cô không hiểu? Ha! Đương nhiên là cô không hiểu, bởi vì cô dùng gương mặt ngây thơ này khiến cho anh trai vì cô mà phản kháng lại cha mẹ của mình, hợp tác cùng người đàn ông này, hạnh phúc của cô là quan trọng hơn tất cả...Tôi không cam lòng! Tôi ghen tị với cô! Tại sao cô lại có được hạnh phúc chứ!”

“Là vì lý do này sao? Nhưng mà chúng ta là chị em cơ mà! Chị...” Quan Hường Tĩnh không dám tin nói.

Quan Hường Phụng cảm thấy về mặt của cô rất chói mắt: “Đúng, chúng ta là chị em, vậy thì tại sao chỉ có mình tôi phía chịu những việc như thế này? Không phải chúng ta nên có nạn cùng chịu sao? Nếu tôi cưới một người mà tôi không yêu, thì cô cũng có thể lấy Triệu Vinh Hoa, sống cuộc hôn nhân giống như tôi, đó chính là vận mệnh của con gái Quan gia, vì cái gì mà cô có thể ngoại lệ chứ?”

Nhìn chị gái cố chấp đến nghiêm trọng như vậy, khuôn mặt cùng tư tưởng vụn vỡ như vậy, tâm Quan Hường Tĩnh đau xót, cho dù nỗi khiếp sợ vẫn còn, run rẩy ở trong lồng ngực của chồng, nhưng vẫn dùng giọng nói nhẹ nhàng như cũ để khuyên bảo: “Chị, em biết chị phải chịu khổ nhiều rồi, nhưng không phải là do em tạo nên, lúc đó em không có năng lực, bây giờ có sự giúp đỡ của em và anh trai, chị chỉ cần nói với chúng em, chúng em nhất định sẽ giúp chị thoát khỏi hôn ước này mà.”

“Hừ! Nói rất êm tai, tôi không may mắn như vậy, có thể động vào một người đàn ông có quyền thế, có thể khiến cho cha mẹ đồng ý giống như cô, hơn nữa anh trai lại chỉ giúp cô, làm sao mà anh ta có thể giúp tôi được chứ?”

“Hường Phụng, làm sao em biết anh sẽ không giúp em chứ? Trước đó anh có hỏi em, em muốn anh không nên xen vào chuyện của người khác, không cho phép anh hỏi về chuyện của em, bây giờ lại nói anh không giúp em, chẳng phải là quá buồn cười hay sao?” Âm thanh của Quan Triều Dương vang lên ở chỗ cửa phòng.

Mọi người quay đầu, nhìn về phía anh ta.

Mặt anh ta vừa đau xót lại nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào Quan Hường Phụng.

“Anh...Sao anh lại đến đây?”

“Là Cảnh Quân Uy gọi cho anh, cậu ấy phát hiện chuyện này có sự tham gia của em, nên nhanh chóng phái người gọi điện thoại cho anh, muốn anh đến đây một chuyến, nếu không phải là như thế, thì làm sao mà anh biết em lại làm ra cái chuyện hoang đường như vậy được?”

Trước đó vợ anh có nói Hường Phụng có chút lạ, anh đang tìm thời gian tâm sự cùng cô, không nghĩ tới cô lại làm ra chuyện như vậy, thật sự là anh có chút hối hận, nên nói chuyện với cô sớm hơn một chút chứ.

Anh đi lên từ từ, đi tới trước mặt cô, nghiêm túc mở miệng: “Hường Phụng, lúc trước để em bị đau khổ, anh trai chỉ có thể nói một câu xin lỗi với em, khi đó anh đang chuẩn bị từ nước Mỹ trở về, như thế nào cũng không nghĩ tới cha mẹ sẽ nhẫn tâm như vậy, coi hạnh phúc cả đời của em như là con bài để đánh bạc vậy.”

“Vậy thì sao chứ? Một câu xin lỗi, có thể bù đắp những thương tổn mà em đã phải chịu hay sao?”

Quan Triều Dương ra hiệu cho hai vệ sĩ thả cô ra, bọn họ nhìn về phía Cảnh Quân Uy, nhìn thấy anh gật đầu đồng ý, lúc này bọn họ mới đứng sang một bên, Quan Triều Dương đưa tay ôm lấy vai của Quan Hường Phụng, cô muốn giãy dụa, nhưng đánh không lại anh trai.

“Quan Triều Dương, anh buông em ra, sự tình đã thành chắc chắn, hiện tại mới đến giả bộ làm người tốt, thì làm được cái gì cơ chứ? Lúc trước bọn họ đặt bẫy em, đưa em lên giường của cái người đàn ông đồng tính luyến ái kia, để hai chúng ta gao nấu thành cơm, em không thể nào không nuốt phực được, sự hài hòa bây giờ, cũng là bởi vì cậu ta muốn có được quyền thừa kế, cho dù anh muốn can dự vào, cậu ta cũng sẽ không dễ dàng buông tay đâu.”

“Hường Phụng, em nên nói cho anh sớm một chút, bởi vì anh đã không phải là Quan Triều Dương mới về nước, quyền lực gì cũng không có, hiện tại anh đã là tổng giám đốc có nắm thực quyền của Quan thị, chức chủ tịch của cha chỉ là hữu danh vô thực, đã sớm bị anh lấy hết rồi.”

Quan Hường Phụng cùng Quan Hường Tĩnh đồng thời nhìn về phía anh, đáy mắt của anh lóe lên, khẽ gật đầu.

“Không sai, tất cả đều là sự thực. Trước đây anh ần nhẫn, chính là vì thời khắc này. Vốn là anh còn cần hai năm nữa, nhưng Cảnh Quân Uy đã giúp anh nắm giữ quyền lực, đủ mà đối kháng với cha.” Giọng nói của Quan Triều Dương vẫn lạnh nhạt như vậy, ẩn hàm một tia oán giận, trào phúng nâng cao miệng, khẽ vuốt gò má của Quan Hường Phụng.

“Hương Phụng, hiện tại anh trai đã có năng lực để bảo vệ em, em có nguyện ý để anh trai bảo vệ em, ra nước ngoài giải sầu được không?”

“Anh trai, anh... Tại sao...” Giương mặt Quan Hương Phụng mờ mịt.

“Rất đơn giản, bởi vì chúng ta là anh em ruột, sự việc của em năm đó, anh không thể giúp được, hiện tại nếu có thể ngăn cản bi kịch năm đó của em tái diễn trên người Hương Tĩnh, anh sẽ cố hết sức có thể...Hương Phụng, em thật sự làm cho anh phải thất vọng rồi.” Anh lắc lắc đầu, lộ ra biểu tình thất vọng: “Anh nghĩ rằng chuyện đau lòng đó, sẽ khiến em rõ ràng hơn, chuyện như vậy không nên xảy ra ở trên người Hương Tĩnh. Khi đó em ấy vẫn còn đi học, em muốn em ấy giúp em kiểu gì? Lúc đó em ấy hữu tâm vô lực, bị cha mẹ giam lỏng ở trong phòng, không được ra ngoài giúp em, rồi lại khổ sở cầu xin ba mẹ, tâm tình như vậy, em không cảm động chút nào hay sao? Vậy mà em còn muốn mang những chuyện mà mình đã trải qua lên trên người em gái của mình, thậm chí còn tự tay đưa em ấy vào đưa vào địa ngục, em không xứng làm em gái của anh.”

Anh gơ tay lên, tát cho cô một cái, tiếng vang lạnh lạnh khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc nhìn anh.

“Anh trai, quên đi, em không có chuyện gì, đừng như vậy, em nghĩ chị ấy cũng không dễ chịu, nên mới là ra chuyện như vậy.” Quan Hương Tĩnh lên tiếng khuyên can.

“Chính vì như vậy nên anh mới đánh nó.” Quan Triều Dương bình tĩnh nhìn Quan Hương Phụng: “Một tát này, anh trai này dạy em, hi vọng e có thể tỉnh lại, nếu em đồng ý nhận sai, anh còn có thể nhận cô em gái là em này, bằng không...”

“Anh... Xin lỗi...” Quan Hương Phụng khóc rống, nhào vào trong ngực của anh.

Quan Triều Dương nhìn không được mà than nhẹ một tiếng, chăm chú ôm cô: “Đứa ngốc! Người mà em nên xin lỗi là Hương Tĩnh, em không nên làm ra chuyện như thế này với em ấy.”

Quan Hương Phụng ngẩng đầu lên: “Anh, nếu như em xin lỗi Hương Tĩnh, trả lại tiền cho Triệu Vinh Hoa, anh còn nguyện ý giúp em huỷ bỏ cuộc hôn nhân này đi, cũng đưa em ra nước ngoài không?”

“Đương nhiên đồng ý, anh nghĩ em đòi tiền của ông ta, cũng là vì muốn chạy ra nước ngoài, đúng không?”

“Đúng, em nghĩ chỉ có em một người, thiện ý của Hương Tĩnh, em lại nghĩ là do nó quá hạnh phúc nên muốn khoe với em, em không nên làm như vậy...” Quan Hương Phụng rời khỏi cái ôm của anh trai, đi đến chỗ Quan Hương Tĩnh đang nằm trong lòng Cảnh Quân Uy, tràn ngập hối hận nói: “Hương Tĩnh, xin lỗi, chị không nên làm thế với em, xin em tha thứ cho chị, có được hay không?”

“Chị, em tha thứ cho chị.” Nước mắt lần thứ hai trào mi, chỉ là lần này là bởi vì cao hứng, Quan Hương Tĩnh kích động tiến lên, ôm chặt lấy Quan Hương Phụng: “Chị, em hi vọng chị có thể hạnh phúc, bởi vì chị đáng giá có được, từ nhỏ chị đã rất ưu tú, em rất quý chị, càng hi vọng có thể gần gũi cùng chị, hiện tại em chúc phúc cho chị.”

“Hương Tĩnh, xin lỗi...Chị có lỗi với em...” Nghe được lời nói chân thành chúc phúc như vậy, Quan Hương Phụng phát hiện ra mình thật khổ nạn, làm ra chuyện không bằng cảm thù như vậy, hối hận đến khóc ròng ròng.

“Chị, đừng khóc, em thấy bộ dáng hiện tại của chị, thật không đẹp tí nào, hơn nữa em cũng không có sao. Chị xem, không phải em đang khỏe mạnh đứng trước mặt chị hay sao?”

Quan Hương Phụng nhìn dáng dấp giả vờ kiên cường nhưng toàn thân run rẩy của cô, khóc đến càng thương tâm.

“Hương Tĩnh, em đánh chị đi, chị mới có thể dễ chịu hơn, đều là chị không tốt...Ồ...”

“Được rồi, chị, đừng khóc. Nếu như chị lo lắng anh trai không giải quyết chuyện hôn ước cho chị được, còn cáo A Uy mà! Em tin là anh ấy cũng sẽ đồng ý giúp chị thôi. Có đúng hay không? Chồng.” Quan Hương Tĩnh tràn ngập hi vọng nhìn người đang ngồi bên cạnh cô.

Anh đưa tay ra, kéo cô vào trong ngực, lạnh lùng nói: “Nể mặt vợ tôi, nếu là có chuyện gì cần hỗ trợ, thì tôi sẽ giúp, nhưng cũng chỉ có lần này, lòng dạ của tôi cũng không có lớn như Tĩnh nhi đâu.”

“A Uy, đừng như vậy mà!”

“Đây là sự thực, tuy rằng hiện tại em không có chuyện gì, nhưng mà cũng bị dọa cho dọa cho phát sợ, không phải vậy thì tại sao đến giờ còn run? Món nợ này, anh vẫn treo ở trên đầu cô ta, chờ sau khi quan sát, xác định cô ta thật sự hối cải, anh mới chịu tha thứ cho cô ta.”

Biết anh nói như thế đều là vì Hương Tĩnh, nên ba huynh muội Quan gia đều không có mở miệng nói thêm cái gì.

Quan Triều Dương nhìn Cảnh Quân Uy: “Nói này để cho tôi lo đi, tôi có một số chuyện cần nói rõ với Triệu Vinh Hoa, cậu đưa Hương Tĩnh về trước đi!”

“Tôi cũng còn một chút chuyện nhỏ với tên khốn kia, chỉ là, anh cứ nói chuyện với ông ta trước đi, những việc nhỏ giữa tôi và ông ta, không cần tôi phải mở miệng, chỉ cần đánh vào tài chính là được rồi.” Cảnh Quân Uy hung tợn nói, sau đó nhìn thấy sắc mặt trắng xanh của Triệu Vinh Hoa, thoả mãn gật đầu, lại nhìn về phía Quan Triều Dương: “Tôi với Tĩnh nhi đi trước.”

Anh ôm Quan Hương Tĩnh đi ra khỏi quán cơm, còn việc Quan Triều Dương muốn đối phó với tên khốn kia ra sao, đó là chuyện không liên quan tới

anh.

Hiện tại chuyện gấp gáp nhất là động viên tâm tình đang kinh sợ của vợ yêu, cũng như ân ủi thân thể mềm mại đang đang phát run của cô, anh không thể chờ đợi được nữa mà đưa cô ra khỏi cái chỗ thị phi này, muốn trở về căn nhà ấm áp của bọn họ sớm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 14:

Edit: Hân Gia

Từ sau khi xảy ra sự việc kia, lúc nào Quan Hường Tinh cũng dán bên người Cảnh Quân Uy, cho dù anh muốn làm chuyện gì, cô đều theo sát, khiến cho anh cảm thấy vừa không có cách nào vừa buồn cười, nhưng lại cảm thấy ngọt ngào, chỉ có thể mặc cho cô đi theo.

Ngược lại vào thời điểm anh muốn làm chính sự, cô sẽ ngồi đọc sách ở một bên, ngoan ngoãn chờ anh làm xong việc, chỉ cần cô không rời khỏi anh là tốt rồi, đối với việc đeo bám của cô, anh cảm thấy có chút cao hứng.

Sau khi tìm được cô, cho dù hai người đã kết hôn, đáy lòng của anh vẫn có một chút lo lắng, hận không thể lúc nào cũng trông coi cô, chỉ là

cô cảm thấy việc anh luôn xuất hiện trước mặt cô rất phiền, bây giờ cô lại chủ động bám dính lấy anh, đương nhiên là anh vui vô cùng, nhưng không thể để cho cô phát hiện ra tâm tư của anh được.

Lúc này, Cảnh Quân Uy cùng Á Lịch, Hoa Đức đang tham gia một cuộc họp trực tuyến, sau khi Á Lịch nhận một cú điện thoại, nghiêm túc báo cáo với ông chủ.

“Lão chủ tịch, phu nhân cùng tiểu thư Nhã Mật đang tới Đài Loan, bây giờ đang ở phi trường quốc tế, vừa nãy bọn họ bảo trợ lý gọi điện thoại đến, mời Boss trực tiếp đến phòng ăn để gặp mặt, thời gian là vào sáu giờ tối.”

Cảnh Quân Uy nâng mắt lên, ngắm Quan Hường Tinh đang ngồi đọc sách trên ghế salông một chút: “Em và Hoa Đức về nhà chuẩn bị trước một chút, sáu giờ tối anh đến đón em.”

“Vâng.” Hoa Đức đứng lên, cười nói: “Đại ca, người lão Đồng hẹn chính là anh, không phải chúng tôi, không bằng tôi với Á Lịch đến quán ăn đêm tìm Mỹ Mi, khỏe mạnh ung dung một chút, thế nào?”

“Tôi nghĩ nên tìm mấy người vệ sĩ đến đánh cho cậu một trận trước, cậu cảm thấy có được không?” Cảnh Quân Uy nâng cao lông mày, tựa như cười mà không phải cười nhìn cậu.

Hoa Đức cảm giác được nguy hiểm, không khỏi sờ cả tóc gáy, vội vã khoát tay áo một cái: “Đại ca, vậy thì không cần, tôi ta lập tức về nhà chuẩn bị.” Cậu nhanh chóng xếp nhưng tài liệu quan trọng cất vào két sắt, tiếp theo lại cười cợt lấy lòng nói: “Bây giờ tôi cùng Á Lịch về nhà của mình trước, chờ một lúc chúng tôi sẽ lái xe đến đón anh cùng với chị dâu, cùng đi dự Hồng Môn yến, có được không?”

Cảnh Quân Uy nhún mày, quát lên: “Thôi nói hưu nói vượn đi, mau đi đi!”

Đầu tiên Hoa Đức lộ ra vẻ mặt ai oán kháng nghị, sau đó nhanh chóng chào tạm biệt với Quan Hường Tinh.

Cô bị cậu ta chọc cười, khó mà kiềm chế được.

Không thèm để ý Hoa Đức, Cảnh Quân Uy hỏi thăm Á Lịch một chút, rồi nhanh chóng kết thúc câu chuyện, cuối cùng căn phòng cũng có thể khôi phục yên tĩnh, anh nhanh chóng đi đến bên cô, thân thể cao to dựa vào thân thể mềm mại của cô.

“Tĩnh nhi..”

“Anh hết bận rồi sao?” Cô đặt quyển sách trong tay xuống khay trà, mỉm cười ôm cổ của anh.

“Hừm, có chuyện muốn nói cho em nghe.” Anh ngồi trên ghế salông, ôm lấy cô, làm cho cô ngồi ở trên bắp đùi của chính mình, hôn lên gò má non mềm của cô một cái, ôn nhu nói: “Vừa nãy em cũng nghe thấy, cha anh cho người gọi điện đến, hẹn chúng ta cùng nhau ăn cơm vào tối nay.”

Toàn thân Quan Hường Tinh căng thẳng: “Đúng là em có nghe thấy, nhưng mà mục đích chủ yếu của cha anh chỉ là muốn gặp em thôi hay sao?”

Anh lắc đầu một cái, không có nói cho cô, thật ra cha anh cũng không muốn gặp cô, chủ yếu là muốn gặp anh, nhưng anh chính là cố ý muốn dẫn cô đi, thể hiện quyết tâm của anh.

“Không phải như vậy, chỉ bởi vì ông ấy không tới tham gia hôn lễ của chúng ta, có chút tức giận, vì thế nên mới đặc biệt trở về Đài Loan để gặp chúng ta, đến lúc đó có thể ông ấy sẽ không cho em một sắc mặt tốt, nhưng mà em cũng đừng lo lắng, tất cả để anh ứng phó, có được hay không?”

“Hừm, em biết rồi, nhưng mà có thể bởi vì chuyện đó mà ông ấy không thích em hay không?”

Anh thân mật bóp bóp mũi cô, trào phúng nói: “Ông ấy không thích em thì có làm sao, căn bản là em không cần quan tâm cái nhìn của ông ấy, trước đó không phải anh đã nói với em rồi sao? Tuy rằng anh và ông ấy là cha con, nhưng mà quan hệ cũng không thân mật, vì thế nên em cũng không cần làm ông ấy vui đâu.”

“Nhưng dù sao thì ông ấy cũng là cha của anh mà! Cứ coi như lúc ấy thái độ của ông ấy không tốt, chúng ta vẫn là hậu bối, nhìn một chút là được rồi, chứ vì em, mà khiến cho quan hệ của hai người càng không tốt.”

“Nếu như em biết ông ấy về đây là để phá hoại hôn nhân của chúng ta, thì em sẽ không nói vậy rồi.” Anh nói có chút tức giận, nhìn bộ dạng hiền lành của cô, có chút lo lắng, đối với ông lão kia, căn bản là không cần khách khí, bằng không ông ta sẽ càng thêm quá đáng thôi.

Quan Hường Tinh nhìn không được mà nhú lông mày: “Cái gì? Chúng ta đã kết hôn rồi mà ông ấy còn muốn làm vậy sao? Chỉ là, em nghĩ, nếu như em biểu hiện tốt, ông ấy cũng sẽ không để em quá lúng túng đâu nhỉ?”

“Em thật là không nói được mà, ông ta không phải là một người thiện tâm, hơn nữa người mà ông ấy mang theo lần này là vợ ba của ông ấy, trước khi bọn họ kết hôn, bà ta đã dối đầu với anh rồi, lần này trở về, chắc chắn sẽ đến thêm nắm thêm muối.” Nhắc tới người mẹ kế lòng tham không đáy lại cực kỳ nịnh nọt, chân mày của anh nhíu chặt hơn, đáy mắt tràn đầy chán ghét.

Cô đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt lên nếp nhăn trên trán của anh, ôn nhu khuyên: “Không sao, chỉ cần có anh ủng hộ em, bọn họ có gây khó dễ em cũng không sợ, dù sao thì người em gả là anh. Chỉ cần em làm trong bốn phận, bọn họ làm sao gây khó dễ cho em được, em cũng sẽ không để ý tới, bởi vì em tuyệt đối không thể rời xa anh được.”

Đường nét kiên cường trên gương mặt Cảnh Quân Uy trở nên mềm mại không ít: “Tinh nhi, những câu nói này của em, anh thích nghe, em phải nhớ kỹ, mặc kệ sau này có gặp phải chuyện gì, đều không được phép rời xa anh.”

“Tuyệt đối sẽ không.” Lời nói bá đạo của anh không làm cho cô bất mãn, mà trái lại làm cho tâm của cô ngọt ngào, kéo đầu anh xuống, nhiệt tình hôn môi anh.

“Nói được là làm được.” Tâm tình vốn xấu bởi vì phải gặp mặt cha của anh, chỉ vì lời tâm tình cùng động tác của cô, mà biến mất không còn tăm hơi.

Đầu lưỡi trượt vào trong miệng cô, mãi đến khi hai người đều thở không nổi, anh mới thả cô ra, nghe được tiếng thở dốc của cô, khiến anh cười đắc ý.

“Bảo bối, lúc nào em cũng khiến anh không kìm lòng được, không cách nào kiềm chế được.” Anh lẩm bẩm, những nụ hôn nhỏ rơi trên người cô, ôm lấy cô từ phía sau, khiến cho cô nằm nhàoai trên thành ghế sa lon, sau đó nhanh chóng cởi quần áo của hai người ra, giờ khắc này anh vô cùng muốn giữ lấy cô.

“A Uy...” Cô không nhìn thấy anh, nhưng có thể cảm giác được rõ rệt sự xoa nắn cùng hô hấp của anh, càng thêm nhạy cảm.

“Xuyt! Để anh yêu thương em”

Động tác của anh càng thêm nhanh chóng, sờ nắn càng thêm kỹ càng hơn.

...

Cảnh Quân Uy thở hổn hển, kéo cô vào trong lồng ngực, một hồi lâu, Quan Hường Tinh chậm rãi nhắm mắt lại, tiến vào mộng đẹp.

Quan Hường Tinh phát hiện mình lại nằm mơ... Tình cảm của vua và hoàng hậu, tuy rằng ở trong mơ, nhưng cô đều nhớ, sao cô lại mơ thấy bọn họ? Vì sao cô lại có cảm giác cảm động lây cơ chứ?

Đối với cảm giác kỳ lạ như thế, cô cảm thấy khó mà tin nổi, theo lý mà nói, cô cùng với đôi tình nhân trong mộng này, hẳn là không liên quan mới đúng, sao cô lại có cảm giác như chính mình là Dao Quang cơ chứ?

Cái nghi vấn này còn chưa kịp mở ra, chính mắt cô lại nhìn thấy đóa Ưu Đàm Bà La trên lưng của Dao Quang bởi vì bị thi pháp mà trở nên rất sống động, ngạc nhiên đến mức tròng lộn hai mắt, khó có thể tin.

Không phải nó giống hệt cái bớt ở lưng của cô hay sao? Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Nghi vấn của cô vừa mới nảy ra, liền nghe thấy giọng trầm thấp của Hoàng Đế Lý Thừa Đức vang lên ——

“Dao Quang, đây là sau khi nàng Luân Hồi chuyển thế, ám hiệu duy nhất để chúng ta có thể quen biết nhau, cho dù chúng ta phải chờ bao lâu, đều phải chờ tới thời gian gặp gỡ một khắc đó, dựa vào đóa Ưu Đàm Bà La ở phần lưng của chúng ta này, nếu như nàng không nhận ra ta, thì nhất định ta có thể nhận ra nàng, đến lúc đó chúng ta có thể yêu nhau, gần nhau, cùng nhau.”

Lời nói của anh ta không thể nghi ngờ như là một tia sét, đánh vào trong đầu của cô.

Anh ta nói đó là ám hiệu để sau khi Luân Hồi chuyển thế bọn họ có thể quen biết nhau, nói như vậy, cái bớt ở sau lưng cô không phải là ám hiệu để bọn họ quen biết nhau hya sao?

Cái này cũng là nguyên nhân mà Cảnh Quân Uy nhất kiến chung tình đối với cô hay sao?”

Không..

Quan Hường Tinh đột nhiên lắc đầu, sau đó như là có một nguồn sức mạnh làm cho cô tỉnh lại, vừa mở mắt ra, liền phát hiện Cảnh Quân Uy quan tâm nhìn cô.

“Tinh nhi, em làm sao vậy?” Anh lo lắng hỏi.

Cô phục hồi lại tinh thần, không nói gì chỉ nhìn anh.

“Tinh nhi...”

Cô lắc lắc đầu, chậm rãi ngồi dậy, ôm lấy anh.

Đột nhiên, trong đầu cô hiện lên hình ảnh trong giấc mơ vừa nãy, liền ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười với anh, tiếp theo nhích người, đi tới phía sau anh, nhìn thấy cái bớt giống cô như đúc ở phần lưng anh, không khỏi tròn to mắt, thật lâu cũng không nói ra lời.

Anh xoay người đối mặt với cô: “Tinh nhi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?”

“Phần lưng anh...Có cái bớt giống hệt như của em.”

Đầu tiên Cảnh Quân Uy sững sờ, sau đó lộ ra vẻ mặt vui mừng: “Tinh nhi, em phát hiện ra rồi?” Bọn họ cùng giường cùng gối lâu như thế, đến hiện tại cô mới phát hiện ra, nhưng cũng khiến anh rất mừng rỡ.

“Hừm, vừa nãy em...Em mơ một giấc mơ...” Cô nhìn mắt anh, cảm thấy anh ấy thật giống biết tất cả mọi chuyện vậy.

“Giấc mơ gì?” Anh không thể chờ đợi được nữa mà truy hỏi.

Cô nói toàn bộ giấc mơ nói cho anh.

“Sau đó thì sao? Em có cảm giác gì?”

Cô nhú lên lông mày, mờ mịt nhìn anh: “Em phải có cảm giác gì? Chẳng qua em chỉ cảm thấy kỳ lạ, tại sao người trong mơ lại có thể tác động đến tâm tình của em, khiến cho mỗi lần em tỉnh lại, đều cảm thấy cảm động lây chứ?”

“Vậy là được rồi, vậy là được rồi.” Anh cao hứng cười to, còn không ngừng gật đầu.

Đầu óc Quan Hường Tinh mơ hồ, nhìn anh: “Chồng, anh nói cho em, chuyện trong mơ này, anh tin mấy phần?”

Cảnh Quân Uy thoáng chốc khôi phục bình tĩnh: “Em nói cho anh, em cho rằng những chuyện này chỉ có trong mơ thôi hay sao?” Anh nín thở chờ đợi.

“Đương nhiên là mơ.” Cô nói vô cùng xác định, chỉ là vừa nghĩ tới cái bớt ở trên lưng hai người, lại có chút chần chờ.

Anh không bỏ qua bất kỳ biểu hiện nào của cô, nhưng cũng không muốn buộc cô.

Nếu như bây giờ anh nói tất cả cho cô, chỉ sợ cô vẫn không thể tiếp thu, liền quyết định chờ đến khi ký ức của cô chậm rãi tìm lại, sẽ nói với cô, liền ôm cô vào trong ngực thật lâu.

“Nếu như vậy, trước hết em cứ coi như nó là mơ đi! Thời gian mà chúng ta hẹn gặp cha anh sắp đến rồi, nhanh đi rửa mặt đi, lần đầu gặp mặt đến muộn cũng không tốt.”

Quan Hường Tinh cũng không tiếp tục dây dưa ở trong giấc mộng, dù sao muốn cô xem tất cả những chuyện này là sự thật, khó tránh khỏi có chút buồn cười, liền nghe lời anh, xuống giường trang điểm mặc quần áo, đi đến chỗ hẹn.

Cảnh Quân Uy đắm chiều nhìn bóng lưng đang đi vào phòng tắm của cô, đối với mối quan hệ về kiếp trước của họ mà cô vừa đề cập đến, nhưng lại là gặp ở trong mơ, khiến cho anh cảm thấy khủng hoảng.

Trước đó không phải quốc sư đã nói, bọn họ tiếp xúc nhiều lần sẽ giúp cho trí nhớ của cô thức tỉnh lại hay sao?

Sao lại dùng giấc mơ để thức tỉnh trí nhớ của cô chứ?

Loại biểu đạt hư hư thật thật này, nhất định cô sẽ coi là nằm mơ, mà sẽ không nghĩ là chuyện của kiếp trước đâu.

Cau mày, anh rơi vào trong suy nghĩ của chính mình.

Mãi đến khi Quan Hường Tình đi ra khỏi phòng tắm, lên tiếng gọi anh, anh mới phục hồi lại tinh thần, nhìn cô.

“Tình nhi, nếu như...Nếu như chuyện trong mơ là sự thật, thì em sẽ làm sao?”

Cô khẽ cười thành tiếng: “Không phải anh nói đó chỉ là nằm mơ sao? Nếu là mơ, đừng quan tâm đến nó nữa, hiện tại mới là quan trọng nhất, chỉ cần chúng ta sống hạnh phúc là tốt rồi.”

Ngực anh khó chịu, nhưng vẫn nở nụ cười: “Hừm, em nói không sai, quan trọng nhất chính là hiện tại.”

“Đúng vậy! Chúng ta nhanh chóng chuẩn bị một chút rồi đi thôi, đừng để cho cha anh chờ quá lâu, để cho ông ấy lưu lại ấn tượng xấu với em”

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 15:

Edit: Hân Gia

Đi đến phòng ăn, Quan Hường Tình nhìn thấy một cụ già với gương mặt nghiêm túc đang ngồi ở vị trí giữa, khí thế của ông ấy không giận mà uy giống Cảnh Quân Uy đến gần mười phần, hơn nữa từ vẻ bề ngoài của ông thì cô có thể tưởng tượng ra Cảnh Quân Uy lúc về già.

Cảnh Quân Minh nhìn bọn họ từ lúc đi vào, mày nhíu chặt, con ngươi ác liệt tràn đầy căm ghét.

Trái tim cô run rẩy, xem ra ông ấy rất phản đối chuyện hôn sự này, cũng sẽ không quan tâm có quen cô hay không, trực tiếp có thành kiến với cô.

Ngồi bên người ông ấy là một phu nhân xinh đẹp ung dung, đang dùng ánh mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới, khiến cho cả người cô không thoải mái, nhưng mà vẫn phải chịu đựng.

Còn ngồi ở một bên khác là một cô gái đáng yêu tầm hai mươi lăm tuổi, mắt to linh động, vừa nhìn thấy Cảnh Quân Uy, cả khuôn mặt đều sáng lên.

“Anh Cảnh, đã lâu không gặp, em rất nhớ anh đấy!”

Nhã Mật nhiệt tình đứng lên, đi tới bên cạnh anh, dùng sức ôm anh, tiếp theo cười tủm tỉm nhìn Quan Hường Tình, đánh giá cô một lúc, rồi kéo tay cô.

“Người này chắc là chị dâu đúng không ạ?”

Với sự nhiệt tình đột ngột của Nhã Mật, Quan Hường Tình có chút không thích ứng được, không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Cảnh Quân Uy, anh mỉm cười gật đầu với cô, cô mới mỉm cười: “Xin chào, cô có thể gọi tôi là Hường Tình.”

“Vây tôi sẽ không khách khí nữa, dù sao chúng ta xem ra cũng bằng tuổi nhau, nên sẽ có nhiều chuyện để nói với nhau, cô đến ngồi bên cạnh tôi, chúng ta nói chuyện phiếm một chút đi.” Nhã Mật kéo Quan Hường Tình ngồi xuống.

Cảnh Quân Uy không thể làm gì khác hơn là ngồi khác bên với Quan Hường Tình, sau đó ra hiệu với Hoa Đức cùng Á Lịch, bọn họ cũng ngồi xuống.

Reithy dùng ánh mắt xem thường nhìn hai người bọn họ, rất khó chịu mở miệng: “Quân Uy, tôi nhớ người cha cậu muốn gặp chính là cậu, cậu đưa người phụ nữ kia đến thì đã đành, sao mà đến cả hai người làm cũng mang đến vậy? Bọn họ không phải người trong gia đình chúng ta mà.”

Thoáng chốc, bầu không khí ngưng tụ.

Một hồi lâu, sắc mặt Cảnh Quân Uy lạnh lùng nói: “Đối với tôi mà nói, bọn họ không chỉ là người làm, mà là thân như anh em, điểm ấy chắc là mẹ kế không sánh được được đâu nhỉ?”

“Cậu!” Lời lẽ không khách khí của anh khiến cho sắc mặt Reithy nhất thời trở nên hết sức khó coi, nhìn về phía Cảnh Quân Minh: “Ông nó, ông nghe một chút, đây chính là lời nói của người con trai tốt của ông đấy, ông không nói cái gì sao?”

“Có chuyện gì để nói cơ chứ? Thời gian đã muộn như vậy rồi, đến cùng có muốn ăn cơm hay không?” Cảnh Quân Minh quay đầu nhìn người phục vụ đứng ở một bên, phân phó nói: “Những món chúng tôi vừa gọi, đều mang ra đi!”

“Vâng.” Người phục vụ lui xuống.

Lúc này, lần thứ hai bầu không khí lại ngưng tụ.

Nhã Mật cẩn thận từng li từng tí một quan sát vẻ mặt của từng người, sau đó cười đánh vỡ trầm mặc: “Bác trai, câu nói của bác đúng là giống hệt ý muốn của cháu, cháu đã sớm chờ bác trai đãi cháu một bữa thật lớn đấy! Đã lâu không trở về Đài Loan, đúng là rất nhớ đồ ăn vặt và thức ăn ngon ở Đài Loan. Ngày sau còn dài, hi vọng Hường Tinh có thể đưa tôi đi dạo chợ đêm.”

“Đề A Uy đưa con đi dạo xung quanh là được rồi, đề không ai biết là nó hết phụ nữa theo. Tôi không thể chấp nhận người phụ nữ kia, nó đúng thật là bị mù rồi.” Cảnh Quân Minh lạnh lùng nói.

Cảnh Quân Uy nhú nhú mày, muốn mở miệng, lại bị Quan Hường Tinh kéo tay, lắc đầu ra hiệu với anh.

“Không sao, đừng phá hoại bầu không khí.”

“Bác trai, không thể nói như vậy được, chúng ta không quen với Hường Tinh, coi như không thích cô ấy, cũng phải biết rõ cô ấy người thế nào đã, không phải sao?”

Cảnh Quân Minh lườm Nhã Mật một cái: “Được rồi! Bây giờ là lúc ăn cơm, tôi không muốn đề cho chính mình không thấy ngon miệng, trước tiên không nói về chuyện này nữa.” Ông nhìn về phía con trai, nghiêm khắc nói: “Nghe nói con mới mua một ngôi nhà, còn chuyển ra đó ở, có thật không?”

“Không sai. Con sớm đã có ý nghĩ như thế, chỉ là vẫn bận công tác, mới chưa có tiền hành, hiện tại đã kết hôn rồi, dứt khoát mua một căn nhà ở gần công ty, thuận tiện hơn nhiều.”

Reithy lạnh lùng hừ một tiếng, khá không phản đối mở miệng: “Tôi thấy là cậu không muốn ở cùng một chỗ với chúng tôi, sợ chúng tôi bắt nạt người phụ nữ kia thì có.”

Cảnh Quân Uy lạnh lùng lườm bà ta một cái, lập tức lại phản kích: “Tôi dọn ra ngoài, không phải là càng đúng ý của mẹ kế hay sao? Ngược lại bà cũng không thích nhìn thấy tôi, bằng không cũng sẽ không quản lấy cha muốn ông sang Pháp định cư với bà đâu.”

Sắc mặt Reithy trở nên khó coi, không thích nói: “Tôi biết cậu rất ghét tôi, cũng không chấp nhận việc tôi lấy cha cậu, nhưng mà cũng không thể tùy tiện nói xấu tôi, bởi vì cha mẹ Nhã Mật giúp đỡ nó nước Pháp học tập thiết kế thời trang, cha cậu cùng cha Nhã Mật đã thân nhau từ lâu, vì thế nên ông ấy mới tạm thời ở nước Pháp thôi.”

Cảnh Quân Uy không nói, biểu hiện lạnh lẽo.

“Được rồi! Bà nói xong hay chưa?” Cảnh Quân Minh quát khế một tiếng, tiếp theo nghiêm túc nhìn Cảnh Quân Uy: “Vay con nói cho cha biết, tại sao lại muốn đầu tư vào xây dựng chứ? Trước đây chúng ta cũng không có kinh nghiệm trong phương diện này.” Ánh mắt của ông không biết vô tình hay cố ý mà nhìn chăm chú vào Quan Hường Tinh, còn hết sức không vừa lòng.

“Con là một thương nhân, chỉ cần thấy được lợi nhuận thì sẽ làm. Coi như không quen thì làm sao? Chỉ cần biết được, có tiếp xúc, còn có thể kiếm tiền đầu tư, con đều không từ chối.”

Câu trả lời của anh nghe như đó không phải vấn đề quan trọng gì, đột nhiên Cảnh Quân Minh dùng sức vỗ xuống bàn, dọa tất cả mọi người sợ hãi, chỉ có Cảnh Quân Uy vẫn như cũ không sợ hãi gì.

“Quân Uy, con đừng tưởng rằng cha không biết, sợ dĩ con làm như vậy, hoàn toàn là vì người phụ nữ kia! Đến cùng là cô ta có cái gì tốt, để cho con mê thành bộ dáng này, đến kết hôn cũng phải làm nhanh nhanh chóng chóng?” Ông vừa chửi âm lên vừa chỉ vào Quan Hường Tinh.

Sắc mặt cô trắng xanh, bị kinh sợ.

Cảnh Quân Uy tức giận ngất trời, nắm chặt tay cô, động viên tâm tình của cô, vẻ mặt càng ngày càng âm trầm, lạnh lẽo.

“Cha, không phải vừa này cha nói không muốn đề cho chính mình không thấy ngon miệng hay sao? Như vậy con khuyên cha, hiện tại tốt nhất đừng tiếp tục chủ đề này với con nữa.”

“Con!” Cảnh Quân Uy tức giận đến xanh mặt, tay run rẩy chỉ vào anh.

“Nếu như không thể hoà hợp để ăn bữa cơm, con cùng Tinh nhi vẫn là rời đi trước vậy, có chuyện gì, sau này nói tiếp.” Bộ dạng Cảnh Quân Uy như muốn đứng lên.

“Con ngồi xuống cho cha! Cha đi một quãng đường xa như vậy, tự mình chạy về tìm con, còn mồi cơm con, con lại đáp trả cha như vậy sao? Ở trong mắt của con, đến cùng có còn tồn tại cái người làm cha này hay không?” Cảnh Quân Minh lớn tiếng nói.

“Nếu như thật sự không có, con còn đứng ở chỗ này hay sao?” Đối với sự tức giận của ông, căn bản là Cảnh Quân Uy không thèm quan tâm, chỉ lạnh lùng trả lời.

Cảnh Quân Minh tức giận không thôi, nhưng lại không có chỗ phát tác.

Con trai là của ông, ông nhìn nó lớn lên, biết cá tính của nó, chỉ cần là nó muốn, phản đối thế nào cũng đều vô dụng, nhất định muốn chiếm được, càng phản đối, nó lại càng muốn làm.

Biểu hiện xuất sắc trong công việc của nó, không chỉ khiến ông thoả mãn, mà còn để ông rất đặc ý.

Tập đoàn Cảnh thị không phải của một mình ông, là ông cùng mấy anh em, họ hàng thân thích cùng nắm giữ, mỗi một người đều không phải nhân vật đơn giản, cũng đều là những người vô cùng có hứng thú với vị trí lãnh đạo, có thể nói là các chiêu thức khác lạ, các thủ đoạn đều lòi ra dùng hết.

Trong thời gian bọn ông đang tranh giành nhất, con trai ông xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu nói đó không phải là âm mưu để tranh quyền đoạt lợi, thế nào ông cũng không tin, không nghĩ tới ngược lại trong họa có phúc, con trai càng khôn khéo hơn càng lợi hại hơn so với trước đó.

Bởi vì bất ngờ mà con trai mất đi kỷ ức, trở nên càng không thích thân với ai, đến cả người làm cha này cũng xa cách rất nhiều, chả khác nào người xa lạ, thế nào nó cũng muốn ra ngoài ở, chỉ là dưới sự giúp đỡ của thư ký và tợ lý, với lại sự nhạy cảm trên thương trường, thậm chí thủ đoạn còn có thể so với để vương tâm thuật, cho dù là ở bên ngoài hoặc lén lút, cũng tuyệt đối mạnh mẽ vang dội.

Tác phong làm việc của con trai ở phương diện này, tàn nhẫn vô tình, quả quyết, khiến cho người làm cha như ông này cũng không nhận ra nó, cảm giác nó như một người xa lạ vậy.

Chỉ có người khiến người khác không thể phỏng đoán, sâu hiểm khó dò lại khó có thể tiếp cận như Cảnh Quân Uy, mới đủ tư cách để đảm nhiệm chức lãnh đạo tập đoàn Cảnh thị, thậm chí còn dẫn dắt Cảnh thị đi đến đỉnh cao, mà cái này cũng là kỳ vọng của ông.

Hiện nay giá trị bản thân của nó rất kinh người, dĩ nhiên hôn nhân của nó cũng là lợi ích của Cảnh thị, không nghĩ tới ông mới đến nước Pháp định cư hơn một năm, vậy mà con trai đã kiếm được một người vợ, cũng thật là có tác phong trên thương trường, mạnh mẽ vang dội như vậy, động tác nhanh chóng, khiến cho ông tức giận đến không biết phải nói cái gì.

Xí nghiệp Quan thị là cái gì chứ, ông sớm đã cho người đi đi thăm dò, căn bản là không thể sánh được với bọn họ, chỉ là một cái công ty xây dựng bé tí, làm sao có thể so với Cảnh thị to lớn lại vững chắc chứ?

Chuyện hôn sự này, ông kiên quyết phản đối đến cùng.

Liếc mắt nhìn Nhã Mật ngồi ở một bên, đáy mắt Cảnh Quân Minh lóe qua một vệt ánh sáng âm ư: “Được, bây giờ chúng ta không nói những chuyện này nữa, ăn cơm trước đi!”

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 16:

Edit: Hân Gia

Lúc ăn cơm, mỗi người ở đây đều im lặng không lên tiếng, nhưng tâm tư khác nhau, hình như suy nghĩ có sự khác biệt, thỉnh thoảng Nhã Mật và Hoa Đức sẽ nói một chút chuyện linh tinh, nỗ lực cứu vãn tình cảnh.

Sau khi ăn xong bữa cơm, Cảnh Quân Minh lại mở miệng: “Quân Uy, cha cùng mẹ kế con muốn ở Đài Loan một thời gian ngắn, bởi vì Nhã Mật rất nhớ tất cả của Đài Loan, vì lẽ đó mà chúng ta trở về, cha mẹ của con bé vẫn nhờ chúng ta cố gắng chăm sóc nó, nếu con đã mua nhà ở nội thành, liền để cho con bé đến nhà các người ở đi!”

“Đừng đấy! Tình cảm của hai đứa luôn luôn không tệ, con có thể chăm sóc nó thật tốt, ở Đài Loan con bé cũng chỉ có con là người đàn ông khá thân thiết mà nó có thể dựa vào, con nên dành thời gian giúp đỡ nó, nếu không mẹ và cha con cũng không thể thả lỏng được đâu.” Reithy phụ họa nói.

Mặt Cảnh Quân Uy không hề có cảm xúc, chậm chạp không có trả lời.

Cảnh Quân Minh nhìn không được mà nhẹ ngậm nga một tiếng: “Sao vậy? Không muốn? Con đừng quên, trước khi con xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì, mỗi ngày Nhã Mật đều ở bên cạnh con.”

“Làm sao mà con quên được chứ? Nhã Mật, ý của em thế nào?”

Nhã Mật cười đến xán lạn: “Anh Cảnh, anh sẽ chiều đãi người khách ở xa này thật tốt chứ? Nếu như anh không rảnh, còn có Hường Tinh mà.” Cô làm nũng lôi kéo tay Quan Hường Tinh, tiếng nói ngọt ngào nói: “Hường Tinh, cô có hoan nghênh tôi đến ở nhà hai người không? Mặc dù Đài Loan là quê hương của tôi, gia đình tôi cũng ở đây, nhưng mà sau khi tôi đến nước Pháp học thiết kế thời trang thì, cha mẹ của tôi đều đi theo tôi, bây giờ cái nhà ở đây cũng không có ai ở, tôi lại một thân một mình, sợ nhất là vắng vẻ, không bằng tôi đến nhà cô được không?”

“Nếu cô đã nói như thế, đương nhiên là chúng tôi sẽ chiều đãi cô thật tốt.” Quan Hường Tinh cười nói.

“Quá tốt rồi.” Nhã Mật cười vỗ tay, sau đó quay về phía Cảnh Quân Uy làm một cái mặt quỷ: “Anh Cảnh, cứ như vậy được không, anh sẽ không phản

đôi việc em đến nhà của hai người ở chứ?”

“Vốn là anh không phản đối, chỉ là cho rằng nếu em không muốn ở nhà của chính mình, cũng còn ngôi nhà trên núi Dương Minh của bọn anh, em cùng cha mẹ anh trở về, hẳn là bọn họ sẽ không phản đối em vào ở mới đâu.” Cảnh Quân Uy tùy việc mà xét.

Cảnh Quân Minh, Reithy cùng Nhã Mật nhìn nhau, hơi thay đổi sắc mặt, Cảnh Quân Minh muốn phát hỏa.

Nhã Mật khẽ cười một tiếng: “Anh Cảnh, anh nói như thế cũng không sai, nhưng mà bác trai bác gái tuổi cũng không còn trẻ, làm sao em có thể không biết ngại mà quấy rầy bọn họ chứ, với lại, em bằng tuổi với Hường Tinh, nếu em muốn đi đâu đó dạo chơi, có cô ấy đi cùng em, em sẽ không buồn nữa!”

“Đứng đấy! Ở nhà trên núi Dương Minh, Nhã Mật muốn đi nơi nào cũng phải ngồi xe, rất không tiện, các con người trẻ tuổi ở chung một chỗ, không phải tốt hơn so với chúng ta hay sao?” Reithy cũng lên tiếng khuyên bảo.

Cảnh Quân Uy không lên tiếng, bầu không khí có chút đông cứng lại, đúng lúc Quan Hường Tinh kéo lại cánh tay của anh, anh mới nói.

“Nếu em muốn ở nhà anh, anh cũng không phản đối.”

Cảnh Quân Minh cùng Reithy thở phào nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Cảnh Quân Uy nhảy cảm nhận ra được, nhưng mặt lại không chút biến sắc, nắm tay Quan Hường Tinh, đồng thời đứng lên, dự định rời đi.

Nhã Mật cũng đi theo, kéo một cái tay khác của anh, làm nũng nói: “Anh Cảnh, chờ chút đi! Không phải anh đồng ý để em ở nhà hai người sao? Không bằng bây giờ hai người theo em đi lấy hành lý, sau đó em lại cùng hai người về nhà.”

“Không cần, bây giờ đã muộn rồi, để em đến ở, cũng quá mệt mỏi, không bằng chờ sáng sớm ngày mai tỉnh dậy, em hãy tới đi! Đến lúc đó anh sẽ để Hoa Đức đến đón em.”

Cảnh Quân Minh lập tức đổi sắc mặt, Reithy thì lại giống như là muốn mở miệng nói chuyện.

Nhã Mật cướp lời trước, cười tủm tỉm nói: “Được! Anh Cảnh vẫn chu đáo giống như trước đây, chỉ là, anh Cảnh, em có thể có một yêu cầu hay không?”

“Yêu cầu gì?”

Cô vẫn lời kéo tay anh: “Anh đồng ý trước đi mà!”

Gương mặt Cảnh Quân Uy lạnh lùng, không nói gì, hai mắt mạnh mẽ nhìn chằm chằm cô.

Qua một hồi lâu, bầu không khí ngưng tụ, ngay cả nụ cười của Nhã Mật cũng muốn cứng lại rồi.

Ngay trước khi Cảnh Quân Minh lại mở miệng thì rốt cục Cảnh Quân Uy cũng lên tiếng.

“Nhã Mật, em biết rõ tính của anh, vì thế nên em nói ra yêu cầu của em trước đi.”

“Được rồi! Em hi vọng ngày mai anh có thể tự mình tới đón em, có được hay không? Dù sao em cũng đường xa mà đến, có thật nhiều đồ dùng cần thiết phải mua, em muốn anh đi cùng em mà!”

Cảnh Quân Uy đẩy đôi tay của cô ra, cau lông mày, không chút khách khí nói: “Nhã Mật, đừng như vậy, em không phải trẻ con, hơn nữa hiện tại anh đã cưới vợ rồi, ngôn hành cử chỉ, em cũng phải để ý một chút.”

Đáy mắt Nhã Mật nhanh chóng lóe lên hơi mù, nhưng lập tức lại nở nụ cười: “Được rồi! Em biết rồi!” Cô chuyển động mắt linh hoạt, gian xảo nhìn về phía Quan Hường Tinh, tiếng nói ngọt ngào nói: “Hường Tinh, có thể làm phiền cô cho tôi mượn anh Cảnh một buổi sáng được không? Chỉ cần một buổi sáng là tốt rồi, được không?”

Quan Hường Tinh có chút khó khăn, thật ra đối với bộ dạng vui tươi này của Nhã Mật, vốn là cô nên yêu thích, thế nhưng chẳng biết vì sao, khi cô ấy nhiệt tình kéo cánh tay chồng cô thì, trong lòng cô tràn đầy cảm giác khó chịu.

Quan trọng nhất chính là, trực giác của phụ nữ khiến cho cô mơ hồ cảm thấy không ổn, cái cô gái vừa thấy mặt đã vui vẻ nói chuyện với cô này, cử động của cô ấy, thật giống là có một loại tình cảm ám muội với Cảnh Quân Uy, tuy rằng không rõ ràng, thế nhưng sự nhạy cảm trong tình cảm khiến cho cô mơ hồ nhận ra được.

Trong lúc hai người họ nói chuyện, cô phát hiện gương mặt luôn luôn lạnh lẽo của chồng cô giống như cùng cô gái gọi là Nhã Mật này dụ đi nhiều, càng làm cho cô cảm thấy không thoải mái.

Nhưng mà bộ dạng bảo vệ cô của chồng, còn có thể trách mắng Nhã Mật, lại làm cho cô có cảm giác như mình đang suy nghĩ quá nhiều rồi, chỉ cần trái tim của chồng ở trên người cô, thì cô ấy làm sao có thể khiến cô sợ hãi được chứ? Dù sao thì chồng cô cũng là một đối tượng xuất sắc lại dễ dàng khiến người ta quý mến mà.

Nếu như cô vì một cô gái chủ động lôi kéo chồng cô, mà so đo với chồng, chẳng phải là quá cố tình gây sự sao?

Chỉ là sự ghen tuông này là bởi vì cô yêu anh mà!

Chỉ là vì giữ mặt mũi cho chồng cô, cô sẽ không thể hiện ra đâu.

“Chuyện này...” Quan Hường Tĩnh có chút do dự nhìn Cảnh Quân Uy: “Nhã Mật, không phải là tôi không đáp ứng, mà là người cô cần là A Uy, cứ coi như chúng tôi là vợ chồng, tôi cũng muốn tôn trọng ý nguyện cá nhân của anh ấy, vì lẽ đó nên chuyện này nên để chính anh ấy tự đồng ý đi, tôi thực sự không thể làm chủ được.”

Nghe cô nói như vậy, bộ mặt vốn lạnh lẽo cứng rắn của Cảnh Quân Uy trở nên nhu hòa một chút, đáy mắt cũng lóe qua một tia dịu dàng: “Nhã Mật, sáng sớm ngày mai anh có một cuộc họp quan trọng, sợ là không có cách nào đi cùng em được, vẫn nên để cho Hoa Đức đến núi Dương Minh đón em đi!”

Nhã Mật phát hiện Cảnh Quân Uy trước sau dịu dàng nhìn Quan Hường Tĩnh, lòng không khỏi sinh ra ghen tỵ, thế nhưng rất nhanh lại khôi phục bộ dạng tươi cười.

“Được rồi! Nếu anh Cảnh đã nói như thế rồi, làm sao mà em có thể để anh làm lỡ chuyện lớn được đây! Chỉ là ngày mai em chuyển đến ở nhà của hai người, anh là chủ nhà, có thể cố gắng về để chiêu đãi người khách mời này được không!”

“Đó là đương nhiên.” Cảnh Quân Uy gật gù đầu với Nhã Mật cùng cha, thân mật kéo tay Quan Hường Tĩnh, mang theo Hoa Đức cùng Á Lịch, đồng thời rời đi.

Gương mặt Cảnh Quân Minh lạnh lùng, nhìn về phía Nhã Mật: “Bác thấy sau khi Quân Uy có người phụ nữ kia, thái độ đối với cháu cũng có khác biệt cực lớn so với ngày trước, cháu còn có thể nắm chắc chuyện này không?”

“Đương nhiên là có.” Cô ta tự tin nói: “Bác trai, cháu thích anh Cảnh đã nhiều năm, trước anh ấy đối xử với cháu như em gái, cháu vẫn hi vọng anh ấy có thể biết cháu đã là một cô gái, mà trước khi anh ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn kia, tuy rằng từng có rất nhiều phụ nữ, thế nhưng cháu không sợ, bởi vì cháu có địa vị đặc biệt trong lòng anh ấy, cháu tin chỉ cần cố gắng là anh ấy sẽ biết được, anh ấy đối với cháu, tuyệt đối không chỉ là tình anh em đâu.”

“Thật sao? Cô đừng có mà tự tin quá, xem tình huống vừa rồi, ngay cả cái tình anh em của thằng nhóc kia với cô cũng đã phai nhạt rất nhiều, đối với cô cũng hờ hững cực kỳ, coi như cô có cố gắng nữa, có ích không? Nếu như không phải ông ấy là bác trai của cô thì cô lại càng không thể có cơ hội đâu, tôi thấy Hà Toa nhà tôi còn có phong vị phụ nữ hơn cô nhiều.”

“Bác gái, cô ta có phong vị nữ nhân hơn cháu thì sao? Từ sau khi xảy ra chuyện kia, căn bản là anh Cảnh chưa từng liếc nhìn cô ấy một cái, mỗi lần cô ta đến, anh ấy đều không muốn để ý đến cô ta, ngược lại sự xuất hiện của cháu được hoan nghênh hơn nhiều.”

“Đừng đấy! Nhưng đó là chuyện trước kia, từ sau khi nó cưới người phụ nữ kia, thái độ đối với cháu lạnh nhạt hơn nhiều, cháu cũng đều nhìn thấy rồi đấy, cháu có cách gì để tách bọn họ ra không?”

“Dĩ nhiên là cháu có, dù sao đoạn thời gian đó cháu thân cận với anh ấy nhất, coi như muốn nắm giữ bí mật gì của anh ấy, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.” Trên mặt Nhã Mật lóe qua ánh sáng thần bí.

Tâm trạng Reithy hơi động, không khỏi có chút ngạc nhiên, cười nói: “Thì ra cháu biết bí mật của nó à! Sao không nói ra để bác nghe một chút?”

“Tại sao cháu phải nói bí mật này cho bác chứ?” Nhã Mật phòng bị nhìn bà.

“Ai nha! Đừng như vậy mà! Nói không chừng sau khi nghe xong, bác cũng có thể nghĩ kế giúp cháu mà!”

“Reithy, đây là chuyện của Nhã Mật cùng Quân Uy, bà đừng hỏi nữa, tôi tin Nhã Mật có đủ năng lực để xử lý.” Cảnh Quân Uy lên tiếng ngăn cản sự truy hỏi của Reithy.

Ông là già, không phải là ngu ngốc, làm sao mà lại không biết người phụ nữ mình cưới có cái dã tâm với tâm kế tham lam gì cơ chứ? Bà ta gả cho ông già này, còn không phải là nhìn trúng tập đoàn Cảnh thị hay sao?

Trên tay anh trai Reithy cũng có một ít cổ phần trong Cảnh thị, mượn quan hệ của cha vợ, vẫn cứ đối nghịch cùng Quân Uy, gây sự với nó, những chuyện này ông đều mở một con mắt, nhắm một con mắt, rõ ràng là để cho con trai có năng lực xuất sắc tự đối phó.

Chỉ là ông chắc chắn sẽ không cho phép bất cứ thương tổn gì xảy ra trên người con trai ông xuất hiện, Nhã Mật biết bí mật gì có liên quan đến con trai ông, ông cũng không lo lắng, bởi vì ông biết cô bé này thật sự thích con trai mình, coi như là biết được bí mật gì, cũng chỉ là muốn tách con trai mình ra khỏi người phụ nữ kia mà thôi.

Cảnh Quân Minh nhìn Nhã Mật, mỉm cười nói: “Nhã Mật, hai nhà chúng ta là quan hệ nhiều đời, tuy rằng thực lực nhà các cháu không thể so với nhà chúng ta, nhưng mà cũng là danh gia vọng tộc, huống chi bác cùng cha cháu có tình cảm không hề tầm thường, chúng ta đều muốn được làm thông gia với nhau, nếu như người Quân Uy muốn kết hôn là con, bác rất vui vẻ mà tán thành.”

“Cảm ơn bác trai.”

“Hừm, chúng ta về nhà trên núi Dương Minh nghỉ ngơi đi!” Cảnh Quân Minh không hề liếc mắt nhìn người vợ ở bên cạnh một chút nào, đứng lên, nhanh chân đi ra phòng ăn.

Reithy đi theo phía sau ông, oán hận trừng mắt nhìn bóng lưng của ông.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 17:

Edit: Hân Gia

Nhã Mật vào sống trong nhà của Cảnh Quân Uy cùng Quan Hường Tinh, khắp nơi trong ngôi nhà này đều tràn đầy ấm áp, cô ta vô cùng rõ ràng, đó là bởi vì giữa hai người họ có tình cảm thật sự.

Điểm này lại làm cho cô ta rất ghen tỵ, mấy ngày qua, cô ta ở trong nhà của họ, xem như là thấy rõ, có lẽ do cô ta thông minh, nên hết hy vọng.

Nhưng mà cô ta yêu Cảnh Quân Uy đã lâu, là tình cảm từ bé đã tích lũy, thứ tình cảm này nếu là dễ dàng từ bỏ như vậy, ngày hôm nay cô ta cũng sẽ không đứng ở chỗ này.

Từ nhỏ Cảnh Quân Uy đã hết sức xuất sắc, anh biểu hiện ra, theo sự trưởng thành của anh, càng có một loại phong thái chín chắn hấp dẫn, đặc biệt là sau khi anh ấy xảy ra chuyện, càng tỏa ra hơi thở cao quý, khí thế ấy không khác gì khí thế của vua chúa đâu.

Ngay sau đó cô ta chắc chắn rằng, người đàn ông này rất tài giỏi, nhất định sẽ là một nhân vật lớn có thể hô mưa gọi gió, đi bên một người đàn ông như vậy, cô ta có thể tự hào, cũng có thể đắc ý, chẳng những anh ấy có thể thỏa mãn lòng hư vinh của cô ta, mà còn có thể để cho cô ta có thể tâm đắc nhất.

Bây giờ nhìn thấy sự nhẹ nhàng chăm sóc của anh dành cho Quan Hường Tinh, thể hiện như một người khác, càng làm cho cô ta hận không thể làm cho tâm của anh đặt trên người của cô ta, như vậy người hạnh phúc sẽ là cô ta.

Quan Hường Tinh mỉm cười ăn miếng bánh gatô nhỏ, cả người tràn ngập mùi vị hạnh phúc, người nhìn vào liền biết là cô đang chìm đắm trong không khí yêu đương, tất cả mọi chuyện này đều là do Cảnh Quân Uy, người đàn ông luôn luôn biểu hiện lạnh lùng xa cách lại không thích gần gũi với người khác mang đến cho cô..

Vừa nghĩ như thế, trái tim của Nhã Mật liền tràn ngập ghen tỵ. Nếu như không có cô gái trước mắt này, cô ta chắc chắn rằng, chỉ cần thời gian, Cảnh Quân Uy nhất định sẽ yêu cô ta, dù sao thái độ trước kia anh ấy đối xử với cô ta so với bây giờ là không giống nhau.

Không nghĩ tới mới chỉ xa nhau một năm, anh liền cưới cô gái đã tìm kiếm ba năm, còn không để ý đến sự khổ sở của cô gái trước mắt này, mà kéo dài khoảng cách với cô ta, tất cả những thứ này cô ta đều muốn đòi lại!”

Nắm chặt nắm đấm, cô ta nở nụ cười ác ý, khi Quan Hường Tinh nhìn về phía cô ta thì, vội vã đổi thành nụ cười vui vẻ: “Hường Tinh, tôi muốn cảm ơn cô vì những ngày qua cô đi dạo phố, chơi đùa cùng tôi.”

“Không có gì đâu! A Uy quá bận, không cách nào đi chơi cùng cô được, tôi nghĩ mình ở nhà cũng không có chuyện gì làm, nên mới thay anh ấy chăm sóc cô thật tốt, hi vọng cô không để bụng.”

“Tôi để bụng cái gì được chứ? Cô cũng không biết, tình bạn trước đây của tôi cùng anh Cảnh, đến mức không có gì giấu nhau cả. Cô đừng thấy anh ấy một bộ dạng lạnh như băng, đáng vẻ người không phận sự gần, trên thực tế, anh ấy là một người đàn ông rất tốt đấy.”

“Nghe cô nói như vậy, hẳn là cô rất yêu mến anh ấy đúng không?” Nhìn cô ấy nói đến mức tình thần phấn chấn, Quan Hường Tinh nhịn không được mà cười trừ chọc, thật ra cô biết tâm tư của cô ấy, chỉ là thái độ của Cảnh Quân Uy làm cho cô yên lòng, cũng không cảm thấy ghen tuông nữa.

Cảnh Quân Uy vốn là lấy thái độ coi thường để đối xử với cô ấy, mặc kệ cô ấy có dính chặt ra sao, anh ấy cũng cứng rắn từ chối bất kỳ yêu cầu cùng điều kiện nào của cô ấy, Quan Hường Tinh nhìn thấy thái độ của anh, lúc này mới yên tâm, rõ ràng lòng của anh đang trên người cô, vậy nên cô cũng không có so đo gì.

Cô coi Nhã Mật là khách, vừa không có thái độ tồi tệ, cũng không cố ý nói ra tâm ý của chính mình, chỉ là nhất thời cô nhẹ dạ, đồng ý dẫn cô ấy đi xung quanh nhìn một chút.

Những ngày gần đây, tuy rằng các cô thường đi với nhau, Cảnh Quân Uy vẫn phái vệ sĩ bảo vệ cô ở trong bóng tối, khiến cho cô rất an tâm.

“Đừng đấy! Tôi rất yêu thích anh ấy.” Nhã Mật cố ý lộ ra nụ cười khổ sở: “Chỉ là tôi biết, anh ấy chỉ coi tôi như em gái thôi, khi mới nghe tin anh ấy cưới cô, tôi vừa kinh ngạc lại đau lòng, chỉ là sau khi nhìn thấy cô, tôi không muốn cũng phải thừa nhận chính mình thua tâm phục khẩu phục.”

“Hả? Tại sao?”

“Bởi vì đáng dấp cô không tệ, lại có khí chất, quan trọng nhất chính là, cô là cô gái mà anh ấy đã tìm kiếm ba năm rồi.”

“Là ý gì?” Quan Hường Tinh nhú lông mày lên, lòng tràn đầy nghi hoặc, thế nào cũng không nghĩ đến sẽ nghe được cô ấy nói như thế.

“Ha ha... Lẽ nào anh Cảnh không có nói cho cô biết? Tôi còn tưởng rằng anh ấy tìm lâu như vậy, lại tốn nhiều tiền bạc như vậy, chính vì phải tìm được, hơn nữa tình cảm hai người tốt như thế, không nghĩ tới thậm chí ngay cả chút chuyện này mà anh ấy cũng không nói cho cô!” Nhã Mật che miệng cười, làm bộ biểu hiện ra đáng vẻ rất bất ngờ, toát ra ánh mắt nghi hoặc, nhìn thấy vẻ mặt khê thay đổi của Quan Hường Tinh thì trong lòng âm thầm cao hứng

“Cô nói có thật không?” Quan Hường Tinh có vẻ bị đã kích.

“Đương nhiên là sự thật! Năm ấy anh Cảnh xảy ra bất trắc, trước khi tỉnh lại, miệng vẫn lẩm bẩm hai chữ “Dao Quang” này, không chỉ như vậy, anh ấy còn phải người tìm một cô gái ở lưng có cái bớt hình hoa Ưu Đàm Bà La tại Đại Loan, luôn luôn mong nhớ cô gái ấy!”

Dao Quang? Cái tên này sao lại quen tại như vậy chứ? Trong khoảng thời gian ngắn Quan Hường Tinh nhớ không nổi đến tột cùng là đã nghe thấy cái tên này ở đâu, nhưng lại cảm thấy căn bản là Nhã Mật không cần lừa cô, liền hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

“Hường Tinh, chắc là sau lưng cô cũng có cái bớt mà anh ấy muốn tìm đúng không? Nếu không thì sao anh ấy lại cưới cô nhanh đến như vậy chứ? Anh ấy luôn luôn là một người đàn ông lạnh lùng, coi như trước đây anh ấy không thiếu phụ nữ, cũng không hề nghĩ rằng muốn yêu một cô gái nào thật lòng cả, cô chắc chắn cô không phải thể nhân chứ?”

“Thế thân?”

“Đúng đấy! Thế thân của cô gái gọi là Dao Quang kia! Tuy rằng sau khi anh Cảnh khỏe lại, liền không nhắc đến cái tên này nữa, nhưng mà lúc đó mỗi ngày tôi đều ở bên cạnh để chăm sóc cho anh ấy, nên cực kỳ nhớ cái tên này, nên sinh ra lòng hiếu kỳ, rất muốn biết hình dáng của cô gái ấy rốt cục là như thế nào, lại có thể khiến cho anh Cảnh tâm tâm niệm niệm như vậy.”

“Kết quả thì sao? Cô có nhìn thấy cô ấy không?”

“Đương nhiên không có, bởi vì chỉ cần tôi nhắc đến cái tên này, anh ấy liền biến sắc, ra lệnh cho tôi sau này không được nhắc đến cái tên ấy nữa, nếu không sẽ không cho tôi bước vào nhà, khiến tôi sợ đến mức không dám nhắc lại nữa.” Đột nhiên Nhã Mật thần bí, cố gắng hạ thấp giọng: “Hường Tinh, tôi cho cô biết, sau đó tôi cho người đi thăm dò, muốn biết cô gái tên Dao Quang đến tột cùng là nhân vật cỡ nào, nhưng phát hiện ra cô ta rất ư thần bí, căn bản không tra được.” Cô ta nhún nhún vai: “Chuyện này cũng khó trách được! Chỉ có một cái tên, muốn tìm cũng không hề dễ dàng, nhưng mà đối với chuyện này anh Cảnh quả thực là miệng kín như bưng.”

“Không phải cô nói hai người hầu như không có chuyện gì giấu nhau, cái gì anh ấy cũng nói cho cô hay sao? Làm sao mà cô không biết chuyện của cô gái kia được?”

“Đúng đấy! Chúng tôi không có gì giấu nhau, nhưng mà không bao gồm cả cô gái mà anh ấy giấu ở trong đáy lòng, nếu không thì cô nghĩ người sẽ trở thành vợ của anh ấy sẽ là cô sao? Hừ! Anh ấy lấy cô, cũng bởi vì cái bớt ở sau lưng cô thôi, còn có, khéo dung mạo của cô cũng giống cô gái kia đến mức phân đấy!”

“Tôi không thể chỉ nghe từ một phía được, tôi phải về hỏi A Uy.” Sắc mặt Quan Hường Tinh trắng bệch, xoay người liền rời đi.

Nhã Mật nắm lấy cánh tay của cô: “Chờ đã! Cha của anh Cảnh muốn gặp cô một chút, trước khi chúng ta về nhà, cô theo tôi đến núi Dương Minh đi!” Nhất định phải cho cô ta chịu đã kích nhiều một chút, mới có thể làm cho cô ta rời xa Cảnh Quân Uy.

Hừ! Coi như có cô gái tên Dao Quang thì làm sao? Đã ba năm rồi, cả bóng dáng của cô ta cũng chưa thấy, cứ coi như đáy lòng của anh ấy có sự tồn tại của cô ta thì cũng chẳng sao, cuối cùng đứng ở bên cạnh anh ấy, làm bạn đời của anh là cô là tốt rồi.

Quan Hường Tinh không dễ nói chuyện giống như trước, mặt không hề cảm xúc nhìn cô ta, cũng đẩy ra tay cô ta ra: “Vì cái gì mà tôi phải đi cùng cô? Cha anh ấy không thích tôi, tôi tới đây khác gì tự rước lấy nhục.”

“Không phải cô rất muốn được cha anh ấy đồng ý hay sao? Nếu ông ấy muốn cô đến đây một chuyến, cô liền tới xem ông ấy đi xem hán một chút.”

“Nhã Mật, tôi nhìn đơn thuần ngây thơ, nhưng không phải tôi cũng là một kẻ ngu si, tôi vô cùng rõ ràng cha của A Uy đưa cô về Đài Loan, chính là hi vọng cô có thể làm vợ anh ấy, cũng chờ mong sự xuất hiện của cô có thể làm cho A Uy thay đổi suy nghĩ mà cưới cô.... Cô không cần bày ra vẻ mặt kinh ngạc, những thứ này đều là A Uy nói cho tôi, bởi vì anh ấy đã sớm biết cô sẽ bảo tôi đến núi Dương Minh để gặp cha anh ấy, cũng biết ông ấy sẽ nói những gì, vì thế nên anh ấy đã nhắc nhở tôi trước rồi.”

Nhã Mật hơi thay đổi sắc mặt, có chút không cam lòng nói: “Vì thế nên ý của cô là, cô được A Uy đồng ý, căn bản là không thèm để ý cha của anh ấy hay sao?”

“Hiếu đạo cùng bốn phận, chúng tôi đều sẽ làm, A Uy nói cho tôi, tuy rằng anh ấy cùng cha không thân mấy, nhưng ông ấy là cha của anh, nên làm như thế nào, anh ấy tự có tính toán, đặc biệt là nhắc tôi không nên đơn độc đi gặp cha của anh ấy, nếu là cần thì nói cho anh ấy, anh ấy sẽ đi cùng tôi, cũng không muốn để cho tôi phải chịu oan ức.”

Lần này Nhã Mật không làm ra vẻ được nữa, cũng không cười nổi nữa, ngũ quan hơi vẩn vọ, cảm thấy ý tứ trong lời nói của cô đâm thẳng đến tim của cô ta, khiến cho sự ghen tuông tràn ra bên ngoài.

“Được, bây giờ tôi sẽ đi nói cho bác trai, cô không có để ông ấy vào trong mắt một chút nào, xem sau này cô có mặt mũi nào để gặp ông ấy không?” Cô ta hung tợn nói, đáng vẻ muốn rời đi, nhưng đáy lòng lại hi vọng Quan Hường Tinh sẽ giữ cô ta lại.

Quan Hường Tinh lạnh nhạt nhìn cô ta một cái, không nói lời nào rời đi.

Nhã Mật nhin không được mà giậm chân, vẻ mặt dữ tợn đến đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 18:

Edit: Hân Gia

Nội tâm Quan Hường Tinh dậy sóng mãnh liệt, sóng to gió lớn, bởi vì đối với cô mà nói, cái gì cũng không khiến cô quan tâm bằng chuyện mà Cảnh Quân Uy làm. Cô yêu anh, yêu anh sâu sắc, loại tình yêu này đã đâm sâu trong linh hồn, giống như hồ hấp cùng uống nước mỗi ngày, thành một loại bản năng.

Không biết là sau khi mất đi anh, cô sẽ trở nên như thế nào đây?

Bây giờ nghe được đáy lòng của anh có một người phụ nữ khác, hơn nữa còn có khả năng cô chỉ là một người thay thế, quả thực là muốn lăng trì trái tim của cô, cô sợ mất đi anh, nhưng càng sợ mất đi trái tim của anh.

Cho nên chuyện gì cô cũng không muốn làm nữa, chỉ muốn nhanh chóng chạy về nhà, hỏi người đàn ông kia chân tướng của mọi chuyện, muốn biết, ở đáy lòng của anh mình có phải là một thể thân hay không? Có phải trong lòng anh thật sự có một người phụ nữ khác hay không?

Tuy rằng cô biết Nhã Mật có ác ý muốn tách hai người ra, nhưng mà cô biết lời cô ta nói cũng có mấy phần chân thực, nếu không thì làm sao mà cô ta lại biết trên lưng cô có một đóa hoa Ưu Đàm Bà La mà ngoại trừ người thân ra, không còn ai biết được nữa?

Quan Hường Tinh vội vàng chạy về nhà, sau khi hỏi qua quần gia, biết Cảnh Quân Uy đang trong phòng làm việc xử lý công văn, ngay lập tức đến cửa cùng không gõ mà chạy vọt vào.

Giờ khắc này đáy mắt của cô chỉ có một người là anh, căn bản không thấy Á Lịch ngồi bên cạnh anh.

“A Uy, em hỏi anh, không phải là anh biết được ở sau lưng em có một đóa hoa Ưu Đàm Bà La, mới cố gắng tiếp cận em, cũng lấy em làm vợ?”

Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của Cảnh Quân Uy không có bất kỳ biến hóa nào, trong mắt lóe qua hàn quang, nhanh chóng trao đổi với Á Lịch bằng ánh mắt mà chỉ có hai người mới có thể hiểu ý.

“Là Nhã Mật nói cho em sao?” Bởi vì những ngày qua cô đều ở bên cạnh cô ta, anh đã sớm biết Nhã Mật trở về Đài Loan cũng không phải đơn thuần đến gặp anh, đồng thời đến cùng cha anh, khẳng định là có mục đích, mà anh chính là mục tiêu của bọn họ.

“Anh không có phản bác, có nghĩa nó là sự thật sao?”

Cảnh Quân Uy bình tĩnh nhìn cô một hồi lâu, đứng lên: “Á Lịch, đầu tiên cậu đi thăm dò xem, tại sao Nhã Mật lại biết những chuyện này?”

“Hừm, nếu có tin tức, lập tức tôi sẽ liên lạc với anh.”

Cảnh Quân Uy gật đầu.

Á Lịch nhanh chóng xoay người rời đi, cũng đóng cửa phòng.

Cảnh Quân Uy đi chuyển, đi tới trước mặt Quan Hường Tinh, biểu hiện nghiêm nghị hỏi: “Em biết bao nhiêu chuyện rồi?”

“Cho dù em biết bao nhiêu, nghe anh nói như vậy, em liền biết rồi, thì ra em ở trong đáy lòng của anh chỉ là thể thân của một người phụ nữ khác, tại sao anh lại đối xử với em như vậy chứ?” Tâm tình của cô trở nên kích động, oán hận liếc mắt nhìn anh, xoay người liền muốn rời đi.

Anh chạy nhanh lên, ôm chặt lấy cô từ phía sau.

Cô không ngừng giãy dụa, muốn rời khỏi ôm ấp của anh.

Anh kiên trì không chịu buông tay ra: “Tình nhi, em không muốn nghe anh giải thích hay sao? Anh biết em nghe được chuyện đó từ chỗ của Nhã Mật, chắc chắn không phải là sự thật đâu, cô ấy chỉ là muốn chia rẽ chúng ta, em thật sự muốn trừng kẻ của cô ta sao?”

Cô hơi động lòng, nhưng lại không muốn nghe thấy nhưng sự thật tàn nhẫn từ trong miệng của anh, nhìn nước mắt xuống, nhượng bộ nói: “Được, muốn em nghe anh nói cũng được, nhưng mà anh phải trả lời em một câu, em là một thể thân sao?”

“Không phải.” Lời nói của anh vô cùng kiên định.

“Anh dám thề sao?” Trái tim của cô không thấy đau đớn nữa.

“Anh xin thề.”

Rất cục cô không giãy dụa nữa, xoay người ở trong ngực của anh, nhìn mặt anh, yêu cầu: “Nói cho em, cuối cùng sự việc là như thế nào? Em không muốn anh giấu em bất kỳ chuyện gì cả, nếu như anh lại lừa em, nhất định em sẽ rời đi, để anh không bao giờ tìm được em nữa.”

Nghe thấy thái độ của cô có sự buông lỏng, Cảnh Quân Uy thở phào nhẹ nhõm, ôm thân thể cô, đi tới ngồi xuống trên ghế salông.

“Được, anh nói cho em biết, nhưng mà nhất định em phải nghe anh nói hết, hơn nữa bảo đảm chắc chắn sẽ không rời xa anh.”

Cô chờ một chút: “Anh nói trước đi!”

Anh chăm chú nhìn cô một hồi lâu, thở dài: “Anh thừa nhận mình phái người truy tìm em, nhưng đó là chuyện trước khi anh biết được dung mạo và tên, thứ duy nhất để anh tìm được em là cái bốt hình Ưu Đàm Bà La ở sau lưng em.”

“Như vậy nghĩa là, lời Nhã Mật nói không có sai, bởi vì như vậy nên anh mới tìm em, mới chịu cưới em, căn bản là không hề có tình yêu hay sao?”

Đột nhiên anh trừng cô một cái: “Tình nhi, nếu như không có tình yêu, em cảm thấy sự cưng chiều em mọi ngày của anh là cái gì?”

“Bởi vì người phụ nữ tên Dao Quang kia, đúng không? Bởi vì em giống cô ta, hay là bởi vì cái ký hiệu mà hai người hẹn ước nhau, mà trên người em lại vừa vặn có cái ký hiệu như vậy, vì thế nên anh ới xem em...”

“Im miệng! Anh không muốn nghe lời nói dối của người phụ nữ kia nữa, bắt đầu từ bây giờ, anh sẽ nói tất cả mọi chuyện từ đầu chí cuối cho em biết, cho dù em cảm thấy khó mà tin nổi, cũng có lẽ sẽ cho rằng lời anh nói quá hoang đường, thậm chí cho rằng anh là người điên, chỉ là anh xin thề với em, bắt đầu từ bây giờ, mỗi một câu nói của anh đều là sự thật, dùng linh hồn yêu em của anh để chứng minh, em tin tưởng anh chứ?”

Lời nói cùng ánh mắt phần nộ của anh, khiến cho Quan Hường Tĩnh rõ ràng, bây giờ lời nói của anh đều là sự thật, không có một chút nào là lừa gạt, cô có chút lo lắng không yên, luôn cảm thấy lời nói của anh là chuyện mà cô không thể tưởng tượng ra nổi.

Nhưng mà cô lựa chọn tiếp tục nghe tiếp, bởi vì nếu như bọn họ muốn tiếp tục đoạn tình cảm này, nhất định phải qua được cửa ải này, nên cô kiên quyết gạt đầu.

“Được, từ giờ em sẽ không nói gì nữa.”

Cảnh Quân Uy vừa lòng gật đầu, biểu hiện như là rơi vào trong một hồi ức nào đó, một hồi lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Giấc mơ gần đây của em, đều là sự thật, đó không phải là một giấc mơ, mà là linh hồn của em đang giúp em nhớ lại kiếp trước đó.”

Mặt cô đầy khiếp sợ, khó có thể tin được.

Anh cười khở một tiếng: “Chả lẽ em không cảm thấy lúc nằm mơ mình luôn có một cảm giác kỳ lạ hay sao?”

“Em...” Về mặt của cô có một chút buông lỏng cùng mờ mịt.

Anh kéo tay của cô, nắm thật chặt: “Tình nhi, anh muốn thẳng thắn nói cho em, quả thật có có một cô gái gọi là Dao Quang...” Nhìn thấy sắc mặt của cô trắng xám, anh quyết định tăng nhanh tốc độ nói tiếp: “Chỉ là cô gái kia cũng chính là em mà! Nói chính xác hơn, cô ấy là kiếp trước của em.”

Quan Hường Tĩnh kinh ngạc đến mức mờ to hai mắt: “Chuyện này...Làm sao có thể chứ?”

“Đương nhiên là sự thật, kiếp trước của chúng ta là ở ngàn năm trước, khi đó anh là Hoàng Đế của Bắc Huyền quốc, tên là Lý Thừa Đức, mà em là tân hoàng hậu Dao Quang, lúc đó...”

Anh nói tất cả mọi chuyện xảy ra trong lúc đó cho cô, đến cả chuyện làm sao có ký hiệu để gặp nhau cũng nói ra.

“Tuy rằng rất huyền bí, cũng rất khó khiến người khác tin tưởng, nhưng mà anh muốn nói mọi chuyện cho em, thật ra anh biết những chuyện này, là bởi vì anh là một linh hồn ngàn năm, tiến vào trong thân thể Cảnh Quân Uy...”

“Bởi vì như vậy nên anh mới cho người tìm kiếm người có cái ký hiệu kia sao?”

“Đúng, chỉ là chuyện này có quan hệ với chúng ta, em không phải là một người đứng xem, anh lại càng sẽ không tìm sai người.” Trong lòng cô ngủ vị tạp trần, trên mặt mang theo một ít suy nghĩ, tuy rằng là mơ, cũng cảm thấy cảm động lây, nhưng mà những chuyện anh nói cho cô, cô là người yêu kiếp trước của anh, điều này làm cho cô có chút khó có thể tiếp thu được.

“Anh... A Uy, ý của anh là, nếu như em không phải là người anh muốn tìm, thì anh sẽ không yêu em, có đúng không? Hay là nói, anh cố gắng tìm người, cố gắng tiếp cận, đều chỉ vì kiếp trước của em là Dao Quang, là như vậy phải không?”

“Tình nhi, em...” Anh nhìn không được mà nhú lên lông mày, nhìn cô, mở miệng ra, nhưng lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Anh chần chờ một lúc, lại làm cho cô khổ sở không ngớt.

“A Uy, cứ coi như em tin tưởng lời anh nói, nhưng hiện tại em là Quan Hường Tinh, hơn nữa tất cả mọi chuyện liên quan đến Dao Quang em đều không nhớ rõ, cứ coi như em đã từng làm những việc có liên quan đến đề hậu thì đó cũng chỉ là kiếp trước của em. Em chỉ muốn hỏi anh, nếu em không phải là kiếp sau của Dao Quang, thì anh có còn cố gắng tiếp cận em, yêu em nữa không?”

“Tình nhi, những vấn đề này đều không tồn tại, chỉ cần em nhớ được ký ức liên quan đến Dao Quang, em sẽ rõ ràng, tại sao anh lại làm như vậy? Anh là đang thực hiện lời hứa với em mà!”

“Làm sao mà em có thể nhớ được ký ức của Dao Quang chứ? Căn bản là em không phải cô ấy, em tên là Quan Hường Tinh.” Cô bi thương nhìn anh, nói nhấn mạnh: “Cảnh Quân Uy, anh nhìn cho rõ, người ở trước mặt anh là Quan Hường Tinh, căn bản là không phải cô gái tên gọi Dao Quang kia.”

Cảnh Quân Uy lo lắng, có chút đau khổ nói: “Tình nhi, anh biết bây giờ trong lòng em đang rất khó chịu, cũng rất khó tiếp thu những câu nói của anh, nhưng mà anh muốn nói với em, am là Dao Quang cũng được, Tình nhi cũng được, đều là cô gái mà anh yêu nhất.” Thật ra anh nhận thức chính là cái linh hồn tốt đẹp trong cơ thể của cô.

Quan Hường Tinh không hiểu ý nghĩ của anh, chỉ suy nghĩ xem người đàn ông trước mắt này rốt cuộc là bởi vì cô là Quan Hường Tinh nên mới yêu cô, hay là bởi vì cô có quan hệ với Dao Quang nên mới yêu cô như vậy?

Vấn đề cô suy nghĩ đi vào ngõ cụt, không cách nào tự kiểm chế được, liền giẫy giụa thoát khỏi ôm ấp của anh.

“Được rồi, anh không nên nói nữa, để em suy nghĩ một chút đã.”

Không để ý phản ứng câu Cảnh Quân Uy, cô đứng dậy chạy về phòng, giam mình ở bên trong.

Anh cũng không có buộc cô, muốn cho cô cẩn thận suy nghĩ mấy ngày, đến lúc đó sẽ nói chuyện thật tốt với cô, chắc là sẽ không có chuyện gì.

Dù sao ngày hôm nay mặc kệ đối lại là ai, nghe được chuyện như vậy, đều sẽ phải chịu chấn động rất lớn, không thể nào tiếp thu được trong khoảng thời gian ngắn.

“Sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi, tôi không muốn nhìn thấy cô.” Đường nét trên khuôn mặt Cảnh Quân Uy lạnh lẽo cứng rắn, nhìn Nhã Mật, lạnh lùng cảnh cáo.

Khuôn mặt tươi cười của Nhã Mật sụp đổ trong nháy mắt, tiếp theo toát ra ánh mắt điềm đậm đáng yêu lại ai oán, nhìn thẳng vào người đàn ông có vẻ ngoài xuất sắc trước mắt này.

Đối với chuyện đột nhiên anh rảnh rồi đòi gặp mặt tán gẫu với cô ta ở phòng làm việc, tâm tình của cô ta rất phấn khởi, dù sao từ khi đến sống trong nhà của anh, đến hiện tại đã được hai tuần rồi, anh đều xuất hiện cùng với Quan Hường Tinh, ân ái ái ái ở trước mặt của cô ta, còn đối với tình yêu của cô ta hoàn toàn không để ý đến, cố gắng tách cô ta ra, đưa phòng làm việc thành nơi bí mật, ngoại trừ Quan Hường Tinh, Hoa Đức cùng Á Lịch ra thì không cho phép những người không có liên quan tiến vào, trong này bao quát cả cô ta, quản gia cùng những người giúp việc kia, sự thực này làm cho cô ta hận đến nghiến răng, không nghĩ tới hôm nay vậy mà anh lại chủ động mời cô ta đến phòng làm việc, làm sao mà cô ta lại không vui mừng được cơ chứ?

Nhưng mà...Anh lại lạnh lùng nói với cô ta, sau này không muốn nhìn thấy cô ta nữa?

Sắc mặt của cô ta trắng xanh, viền mắt ửng hồng.

“Anh Cảnh, lẽ nào ở đáy lòng của anh, thật sự là em không có một chút ý nghĩa nào hay sao? Anh hẳn phải biết, từ nhỏ đến lớn em...”

“Không nên nói nữa! Vốn là tôi còn có mấy phần hảo cảm đối với cô, không nghĩ tới vậy mà cô lại lợi dụng tin tức mà cô vô tình biết được của tôi để ép Tình nhi rời khỏi tôi, muốn ly gián tình cảm của hai người chúng tôi, cô đã làm cho tôi quá thất vọng rồi.” Cảnh Quân Uy nhú mày, lộ ra vẻ mặt căm ghét.

“Em không phục! Vì cái gì mà em cố gắng chờ ở bên cạnh anh như thế, một mực yên lặng bảo vệ anh, nghĩ rằng sẽ có một ngày anh quay đầu nhìn lại em, nhưng lại đợi đến khi lúc anh cưới người phụ nữ khác làm vợ? Làm sao anh có thể quên, lúc anh xảy ra bất trắc thì cả ngày lẫn đêm em đều ở bên cạnh chăm sóc cho anh chứ?”

“Tôi chưa quên, nếu không thì làm sao tôi lại cho phép cô xuất hiện ở trong phòng của tôi, thậm chí còn định đối xử với cô giống như em gái của tôi, chỉ tiếc là cô lại phụ lòng tin nhiệm của tôi đối với cô, vậy nên khi cô cùng cha tôi trở lại Đài Loan thì tôi đối xử với cô lạnh nhạt, chính là muốn nhắc nhở cô, tuyệt đối không nên phá hoại hạnh phúc của tôi.”

“Ha! Hạnh phúc gì chứ? Buồn cười chết mất! Cảnh Quân Uy, anh chỉ là tìm một thể thân, vậy mà coi thành người mình yêu thật hay sao? Những câu nói mà anh nói này, có thể lừa gạt người phụ nữ ngu ngốc Quan Hường Tinh kia, đừng mong có thể lừa gạt được em.” Nhã Mật cuồng loạn kêu to.

Cảnh Quân Uy lạnh lùng lườm cô ta: “Cái gì cô cũng không hiểu, mà dám có ý kiến ở đây sao? Chỉ vì cô yêu tôi, nên tôi phải đáp lại cô sao? Hoặc là nên để cô can thiệp vào tình cảm của tôi? Thật sự là tôi không biết cô đang nghĩ gì?” Giọng nói của anh tràn ngập xem thường.

Sắc mặt Nhã Mật lúc trắng lúc xanh, sau đó như là nghĩ đến cái gì, cười nhạo phản bác: “Em đang nghĩ cái gì, không quan trọng, quan trọng chính là, cái anh gọi là hạnh phúc chính là trò cười.”

“Đó là nhận thức sai lầm của cô, tình cảm của tôi với Tinh nhi, không cần phải giải thích với cô.”

“Bởi vì anh chốt dạ.”

Ánh mắt của anh phút chốc trở nên lạnh thêm: “Nhã Mật, xem lại tình cảm của cô trong quá khứ, tôi vẫn khoan dung với cô, tôi biết lý do cô đòi sống trong nhà của tôi là gì, nhưng mà tôi muốn cho cô một cơ hội, không nghĩ tới cảnh cáo của tôi cùng thái độ của tôi đối với cô không có chút tác dụng gì, cô vẫn khăng khăng làm theo ý mình, tôi cũng lười nói nhiều với cô, cô rời khỏi nhà tôi ngay lập tức đi.”

“Được, rất tốt, Cảnh Quân Uy, anh muốn vô tình như thế, em cũng không thể nói gì được, chỉ là em muốn nói cho anh biết, anh mãi mãi cũng sẽ không có được hạnh phúc, bởi vì Quan Hường Tinh chỉ là một người thay thế cho người phụ nữ ở sâu trong đáy lòng của anh thôi, em là phụ nữ, em biết rõ điều anh muốn là cái gì, chính là trở thành chồng của người phụ nữ mà anh yêu nhất.”

“Vậy thì tôi cũng nói cho cô biết, Tinh nhi chính là người phụ nữ mà tôi yêu nhất kia, ai cũng không thể thay thế được, hơn nữa cô ấy cũng không phải là thể thân, mặc kệ kiếp trước hoặc là kiếp này, người mà tôi yêu chính là cô ấy, không quan hệ thân thể cùng tên của cô ấy, mà là linh hồn tốt đẹp ở sâu trong thân thể của cô ấy.”

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Quan Hường Tinh đứng ở cửa nhìn anh, nước mắt đảo quanh ở bên trong viền mắt: “A Uy...”

Những ngày gần đây, hầu như cô không có nói chuyện với Cảnh Quân Uy, nhưng mà cô lại phát hiện mỗi lần cô mệt đến mức ngủ quên mất, thì sẽ bắt đầu nằm mơ, sau khi mơ xong, trong đầu cũng sẽ xuất hiện một ít hình ảnh chưa từng thấy trước đây.

Cô mơ hồ cảm thấy anh nói không sai, kiếp trước của cô đúng là cái cô gái gọi là Dao Quang kia, vừa nghĩ như thế, cô bắt đầu đồng ý đi đối mặt với những vướng mắc ở trong lòng.

Vướng mắc của cô chính là, rốt cuộc người anh yêu là người phụ nữ tên Dao Quang mà cô hoàn toàn không có ký ức, hay là Quan Hường Tinh của hiện tại?

Bây giờ cô đã dần có ký ức, những vướng mắc từ từ biến mất, thay vào đó chính là dần dần nhận thức cảm giác cùng tâm tình của anh.

Ngày hôm nay sau khi rời giường, hầu như tất cả trí nhớ của cô đều nhớ lại, chỉ còn lại một mảnh nhỏ trống không, chỉ là đoạn ký ức đầy không ảnh hưởng đến tình yêu của cô dành cho anh, bởi vì đây là tình yêu mà cô đã tích lũy từ kiếp trước đến kiếp này mà!

Nghĩ đến việc anh không cách nào Luân Hồi chuyển thế, cũng không có uống canh Mạnh bà, gánh chịu ký ức ngàn năm, cô đơn một người bảo vệ lời thề giữa bọn họ, khiến cho cô cảm thấy vô cùng đau lòng.

Sau khi rửa mặt xong, thay quần áo, đến đồ sáng cô còn chưa ăn, liền vội vã muốn tới tìm anh, kết quả nghe quản gia nói anh đang ở trong phòng làm việc.

Cô vừa mới xoay tay nắm cửa, hơi hơi đẩy cửa phòng ra, liền nghe thấy đoạn đối thoại của anh cùng Nhã Mật ở bên trong.

Khi cô nghe được câu nói cuối cùng của anh thì, cảm thấy bị chấn động vô cùng, trước tự giam mình trong vướng mắc của bản thân, không cách nào nhận thức được ý tứ trong lời nói của anh, lại hiểu nhầm nó, mới tạo nên cục diện chiến tranh lạnh giữa hai người.

Hiện tại cô thật sự rất hối hận, làm sao cô có thể làm tổn thương đến chân tâm của anh cơ chứ?

Cô không thể chịu đựng được nữa, dùng sức đẩy cửa phòng ra, cảm động gọi tên của anh, âm thanh mang đầy tình cảm.

Cảnh Quân Uy nghe được, quay đầu nhìn về phía cô: “Tinh nhi...”

Quan Hường Tinh kích động chạy vội vào trong ngực của anh, một đôi tay ôm chặt lấy gáy của anh.

“A Uy, xin lỗi, bây giờ em mới biết chính mình nhỏ nhen đến mức để ý cả những chuyện vụn vặt, em không nên hoài nghi tình cảm của anh đối với em, còn tổn thương trái tim của anh nữa....”

“Đưa ngốc! Anh chưa từng trách em, một mực chờ đợi em, bởi vì em cần thời gian để suy nghĩ mọi chuyện cho thật tốt, anh có lòng tin với em, cũng có lòng tin với tình yêu của hai chúng ta, tin tưởng nhất định em sẽ thông suốt mọi chuyện.” Anh dịu dàng hôn trán của cô, sau đó thâm tình mà nhìn cô.

Nhã Mật nhìn thấy tình huống của bọn họ, gần như chịu không nổi, hừ một tiếng, đẩy cửa mà đi.

Cảnh Quân Uy cùng Quan Hường Tinh nhìn nhau nở nụ cười, anh có thể yên tâm nói chuyện với cô, liền ôm cô, ngồi xuống ghế salon.

“Tinh nhi, anh yêu em, mặc kệ em có như thế nào, trái tim của anh dành cho em vĩnh viễn không thay đổi.”

“Bây giờ em đã biết rồi, chẳng cần biết em là ai, người anh yêu hiện tại chính là em, có đúng không?” Cô lộ ra nụ cười tràn ngập hạnh phúc.

Anh thật sự yên tâm: “Không sai, người anh yêu chính là em của bây giờ, anh chờ em một thời gian lâu như vậy, đi qua thời gian cùng không gian, chính là vì để được yêu em giống như bây giờ, bảo vệ em.”

Cô nở nụ cười thần bí, chủ động hôn lên môi anh: “Em một Dao Quang mới cuối cùng cũng thực hiện được lời hứa với Lý Thừa Đức, cùng anh gặp gỡ ở kiếp này, gần nhau, yêu nhau, thậm chí muốn cùng anh sống đến đầu bạc, sẽ không bao giờ phải tiếc nuối giống kiếp trước, để lại anh một mình nhảm nhí nhưng cùng cô đơn.”

Cảnh Quân Uy như bị điện giật, đầu trống rỗng, tiếp theo lộ ra vẻ mặt vui mừng, tròn to mắt nhìn cô, kích động hỏi: “Tinh nhi, em...Em nhớ hết rồi sao?”

Quan Hường Tinh cũng hết sức kích động, vội vã gật đầu: “Đúng, em đều nhớ hết rồi, nhớ lại lời hẹn ước của chúng ta ở kiếp trước, chúng ta đã yêu nhau sâu đậm như thế nào, tình yêu say đắm cùng lời thề ghi lòng tạc dạ như thế, làm sao mà em có thể quên được chứ? Mặc kệ chúng ta có như thế nào đi nữa, cuối cùng chúng ta đều sẽ nhớ lại đối phương mà thôi.”

“Đúng, chính là như vậy, Tinh nhi, cuối cùng em cũng hiểu rõ ý mà anh muốn nói rồi, thật sự là anh rất vui về...” Hốc mắt của anh ửng hồng, kích động hôn môi cô, ôm cô ngã về phía sofa.

Tình yêu giữa hai người họ bởi vì bị kéo dài qua ngàn năm, nên cảm xúc mãnh liệt bốc cháy càng mãnh liệt hơn, linh hồn vui sướng cùng tươi đẹp nhấn chìm bọn họ, khiến cho tình cảm của bọn họ trở nên thăng hoa.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương cuối

Edit: Hân Gia

Cảnh Quân Uy cùng Quan Hường Tinh bắt đầu thu dọn hành lý, chuẩn bị lên chuyên cơ đến nước Mỹ, bởi vì Cảnh Quân Minh cùng Reithy thấy Nhã Mật không phá hoại được hôn nhân của bọn họ, vừa tức giận lại không cam lòng, bèn mỗi ngày đến nhà bọn họ gây phiền phức, nếu là bọn họ tránh không gặp mặt, liền đến công ty nói lung tung, khiến cho bọn họ bị quấy nhiễu.

Anh dứt khoát nhân cơ hội này đến New York để tham gia một cuộc hội nghị quan trọng, tiện đường muốn đến Washington DC và ăn một bữa cùng với Lý Sự Trường người có tình cảm khá là tốt với anh, cũng để giới thiệu Lý Sự Trường với cô.

“Tinh nhi, tuy rằng tuổi của Lý Sự Trường lớn hơn anh rất nhiều, nhưng lại là bạn rất tốt của anh, giúp đỡ anh không ít, ngoại trừ ông ấy, còn có một vài người bạn của ông ấy muốn gặp em, vì thế nên chuyến đi lần này của chúng ta, có thể sẽ không trở về Đài Loan sớm được đâu, em không ngại chứ?”

“Em không để ý đâu! Hơn nữa, nếu là bởi vì như vậy, có thể cha của anh sẽ nhận ra chúng ta không thể nào tách ra được, có lẽ bọn họ sẽ không làm khó anh nữa. Quan trọng nhất chính là, chỉ cần là chỗ có anh, cho dù ở đâu đi nữa, em tin là mình cũng sẽ cảm thấy rất hạnh phúc.”

Anh khoác vai của cô: “Em nghĩ như vậy là tốt rồi.”

Bởi vì giữa bọn họ không còn bí mật nào nữa, lại có tình yêu say đắm ở kiếp trước kiếp này, nên tình cảm lại càng vững vàng hơn, giờ tay nắm chân đều có thể cảm nhận được tình cảm nồng đậm của bọn họ.

Sau khi bọn họ đi tới sân bay, đang chuẩn bị lên chuyên cơ, lại nghe được tiếng âm ỉ truyền đến ở cách đó không xa.

Cảnh Quân Uy nhíu mày, nhìn về phía Á Lịch đang đi bên cạnh: “Cậu đi xem xem, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?”

“Vâng.” Á Lịch nhanh chân rời đi.

Không bao lâu, về mặt khó xử đi tới.

“Boss, lão chủ tịch, phu nhân cùng tiểu thư Nhã Mật khẳng định muốn gặp mặt anh, còn nói bọn họ là cha mẹ của anh, có quyền ngồi chung chuyên cơ với anh, nhưng bởi vì bị ngăn cản ở bên ngoài, nên mới tranh luận âm ỉ như vậy.”

“Cậu đi nói cho bọn họ biết, tôi không đi cùng với đường về nhà của họ, nếu bọn họ muốn về nhà ngay, tôi có thể mua vé máy bay giúp bọn họ.”

“Nhưng là hành vi của bọn họ đã gây sự chú ý của cánh phóng viên, đặc biệt là phu nhân, bà ấy còn định chấp nhận phỏng vấn của bọn họ, tôi sợ...”

“Đi gọi bọn họ đến đây đi!” Cảnh Quân Uy quyết đoán nói, sau đó liếc mắt ra hiệu với Hoa Đức.

Hoa Đức nhanh chóng hiểu được, để cho vệ sĩ đứng xung quanh, chờ đến khi ba người bọn họ đi tới, thì bao vây bọn họ ở bên trong, tiếp theo lại để một nhóm vệ sĩ khác đứng chắn trước người Cảnh Quân Uy cùng Quan Hường Tinh, cách xa bọn họ ra.

Cảnh Quân Minh nhìn thấy trận địa như vậy, thì lạnh lùng hừ một tiếng, căn bản không xem ở đây mắt, hai mắt lạnh lùng nhìn trực tiếp về phía con trai: “Nếu như cậu còn coi tôi là cha cậu, liền ly hôn với cô ta, cưới Nhã Mật.”

Cảnh Quân Uy cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Cha có quyền gì mà can thiệp vào chuyện tình cảm của con? Cứ coi như con là con của cha, thì cha cũng không thể nắm giữ hôn nhân của con, điều quan trọng nhất chính là, con vô cùng rõ ràng người phụ nữ cha cưới là người như thế nào, nếu như cha không muốn mất đi đứa con trai này, con khuyên cha đừng quan chuyện của con nữa.”

“Phản rồi! Bây giờ cậu đang đe dọa cha của cậu hay sao?” Sắc mặt Cảnh Quân Minh trở nên tái nhợt.

“Cha muốn nghĩ như thế nào cũng được, bằng bản lĩnh và năng lực của con, lãnh đạo tập đoàn Cảnh thị, còn kiếm vào lợi nhuận kinh người mỗi năm, cũng giúp cha lĩnh được một số tiền lãi lớn cùng cổ phần, cho còn gì bất mãn nữa chứ?”

“Cha không có bất mãn gì, chỉ là không muốn con cưới người phụ nữ kia, vì cái gì mà cô ta...”

“Chỉ vì con yêu cô ấy, cô ấy cũng yêu con, cô ấy là người vợ duy nhất trên đời này của con, ai dám phản đối, chính là kẻ thù của con! Nếu như cha còn muốn nhìn thấy con, hoặc là muốn kiếm được lời từ trên người con, như vậy con khuyên cha, tốt nhất từ giờ hãy ngậm miệng lại, nếu không chăm chọc cho con giận, kết quả cha không gánh nổi đâu.”

“Cảnh Quân Uy, cậu...” Reithy muốn mở miệng dạy dỗ anh.

“Được rồi, ít nói nhảm, đặc biệt là người phụ nữ mà tôi chưa từng thừa nhận là người trong nhà như bà, tôi không có hứng thú nghe bà nói gì cả, cũng không có nhẫn nại mà đối phó với bà, nếu như bà muốn tiếp tục đi theo bên người cha tôi, ăn ngon mặc đẹp thì đừng có xen vào chuyện của tôi.” Cảnh Quân Uy không chút khách khí cảnh cáo bà ta, sau đó dưới sự bảo vệ của vệ sĩ, nắm tay Quan Hường Tinh đến chỗ chuyên cơ.

“Chồng à, anh làm như vậy có ổn không? Dù sao thì ông ấy cũng là cha của anh mà.” Quan Hường Tinh có chút bận tâm quay đầu lại, phát hiện mặt bọn họ đều tỏ vẻ không cam lòng.

“Bất kể là ai, chỉ cần là người muốn tách chúng ta ra, chắc chắn anh sẽ không nhượng bộ, hơn nữa nếu anh không cho họ thấy thái độ cứng rắn của mình, thì với cá tính của cha anh, chắc chắn ông ấy sẽ không bỏ qua đâu. Chuyện này em không cần lo, một mình anh sẽ đối phó với bọn họ, chỉ cần ông ấy không hành xử quá mức, anh cũng sẽ không làm gì ông ấy đâu.”

“Nhưng...”

“Tinh nhi, anh chỉ muốn ngăn chặn tất cả các nhân tố có thể khiến chúng ta tách ra thôi mà, bởi vì anh đã đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể hạnh phúc bên em, anh không muốn mất đi hạnh phúc quý giá này, vì thế nên nhất định anh phải bảo vệ nó.”

“Em biết tâm của anh, nhưng mà... Chẳng lẽ chúng ta không thể thử để cho cha anh chịu tiếp nhận em hay sao? Nói không chừng ông ấy sẽ thay đổi cái nhìn, muốn sống chung với chúng ta thì sao.”

“Em quá ngây thơ rồi, ông ấy là một người làm ăn, ở trong mắt ông ấy chỉ có lợi ích, đến cả anh ở trong mắt ông ấy cũng là một đồng tài sản có lợi, nếu không phải là như thế, thì ông ấy cần gì phải kiêng kỵ anh như vậy? Trừ phi ông ấy nhìn thấy được lợi ích từ trên người em, nếu không em có cố gắng mấy ông ấy cũng không chấp nhận em đâu. Tinh nhi, nếu anh dùng phương pháp xử lý như vậy, em có cảm thấy anh là một kẻ tàn nhẫn vô tình không?”

“Đương nhiên sẽ không, ở đáy lòng của em, anh là người đàn ông thâm tình nhất, biết chăm sóc nhất.”

Bọn họ lên máy bay, thân mật ngồi cùng một chỗ, bên trong cabin xa hoa, chỉ có hai người bọn họ.

Á Lịch cùng Hoa Đức biết điều trốn đi rất xa, miễn cho lại bị ông chủ ghét bỏ, cho bọn họ đi công tác càng nhiều thì khổ.

“Ở trên đời này, anh chỉ cần sự đồng ý, tin tưởng và tình yêu của em thôi, những suy nghĩ cùng cái nhìn của người khác, đối với anh mà nói, cũng không phải là chuyện quan trọng gì.”

“Trải qua ngàn năm, anh vẫn hệt giống như trước đây, tác phong làm việc một chút cũng không thay đổi, chỉ cần cảm thấy đó là chuyện tốt, là đúng, cho dù phải chịu nhiều sự phản đối, anh vẫn dũng cảm tiến lên như cũ.”

“Còn không phải là vì có sự chống đỡ vô điều kiện của em sao?”

Quan Hường Tinh nắm thật chặt tay của anh, mười ngón tay đan vào nhau, nghịch ngợm lườm anh: “Hay là em cũng giống như kiếp trước, làm hoàng hậu của anh, làm cho anh không phải lo lắng gì cả, chỉ cố gắng để quản lý thật tốt vương quốc của anh.”

Đầu tiên Cảnh Quân Uy ngậy người, sau đó nhah chóng nở nụ cười thỏa mãn: “Được, em không chỉ là hoàng hậu của anh, mà còn là người phụ nữ duy nhất mà anh yêu, anh sẽ đưa em vào trong vương quốc của anh, khiến cho em trở thành một người phụ nữ hạnh phúc nhất.”

“Em tin là anh sẽ làm được, bởi vì em nhìn thấy trong mắt của anh toàn là hình bóng của em.” Anh cười to lên, bởi vì biết cô đã thấy rõ được chân tâm của anh.

Họ nhìn lẫn nhau, đều cảm nhận được sự vui sướng cùng ngọt ngào như nhau.

Cuối cùng máy bay cũng cất cánh, bay về phía trời xanh mây trắng, tượng trưng cho tương lai tràn ngập hi vọng của bọn họ.

~Kết thúc~

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Về Số Mệnh Của Chúng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.